

Giới thiệu Đào Viên Tương Ngộ

Số chương: chưa rõ

Tiến độ: 1c/tuần

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Mở đầu:

Hôm nay, là tân hôn của chàng...

Giọt lệ trong suốt lăn dài trên má, ta đưa tay lên gạt, gạt mãi gạt mãi cũng không hết. Nước mắt đáng ghét à, tại sao càng ngày rơi càng nhiều, càng mau...

Ta xót xa cười. Mộ Dung Thanh Kỳ à, người đây là điên rồi sao? Khóc cái gì, khóc để người ta thương hại sao, nhưng mà người nào sẽ tới an ủi đây?

Kiểu hoa lĩnh đình chậm rãi qua trên phố. Ta ngẩng người nhìn theo dòng người mặc hi phục màu đỏ thật rực rỡ. Chàng ngồi trên bạch mã, áo tân lang màu mầu xinh đẹp, khuôn mặt tựa như thiên tiên, trên môi thấp thoáng nét cười nhu hòa.

Trong lòng ta thật bi ai.

Người ta là công chúa, còn ta chỉ là con thứ do thiếp thất sinh ra...

Người ta dung mạo tuyệt luân, mà ta bây giờ đến quý cũng không dám nhìn...

Người ta và chàng lưỡng tình tương duyệt, ta mới là kẻ mù quáng chen chân vào phá rối...

Nam Cung Thương à, chàng biết không, chàng đúng là tai kiếp của ta, ta yêu chàng đến như vậy, cuối cùng cũng không thay đổi được chân tình của chàng, ngược lại hại chính mình nhà tan cửa nát, thân tàn ma dại.

Xem ra là do ta quá chấp niệm...

Lời tác giả:

Truyện này là trùng sinh nhưng nữ chính vẫn chung tình, nói tóm lại là nữ chính yêu thâm nam chính luôn, nhưng kiếp này chị ấy không bám lấy nam chính nữa. Ta lấy cảm hứng từ bộ Bạch Nhật Y Sam Tận nên nhiều chỗ hơi giống đây.

Điều cuối cùng, ta biết có làm thế nào cũng không ngăn được việc truyện bị mang đi nơi khác, vì thế trước khi mang đi làm phiên báo cho ta một tiếng là được, nếu không có nick đđ thì nhấn vào face cho ta một tiếng là được.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Á!!!” Cây kim sắc nhọn đâm mạnh vào ngón tay. Ta giật mình than nhẹ, thất thần nhìn giọt máu đỏ từ từ nổi lên, rồi xuống thấm ướt nhị hoa đang thêu dở.

“Muội muội, muội không sao chứ?”

Ta ngơ ngác nhìn tỷ tỷ trước mắt đang cầm tay ta xuyết xoa, đầu óc trì trệ mãi không thể hoạt động. “Tỷ... Tỷ tỷ?”

“Ừ, ta đây. Con bé ngu ngốc này, nghĩ đi đâu vậy hả, kim đâm sâu vào tay rồi kìa!”

Là tỷ tỷ của ta đây sao? Nước mắt ta trào ra. Ta đã muốn mộng giấc mộng này từ lâu lắm rồi, tỷ tỷ luôn yêu thương chăm sóc cho ta, chỉ tiếc rằng ta đã không gặp tỷ từ mười năm trước. Ta không dám chớp mắt nhìn tỷ tỷ, ta sợ giấc mộng này sẽ tan biến mất.

“Sao lại khóc, đau lắm à?”

Tỷ tỷ lo lắng nhìn ta, rút chiếc khăn tay thêu hoa cúc lau nước mắt cho ta. Hương thơm nhàn nhạt vấn vương quanh mũi, tại sao ta cảm thấy mọi thứ thật chân thực?

“Tỷ...” Giọng nói khàn khàn nhưng lại có phần trong trẻo khiến ta hốt hoảng. “Đây là thực sao?”

“Nha đầu, bị kim đâm vào tay đau tới phát khóc còn gì, sao có thể là mộng được!”

Ta giật mình nhận ra, tần ngần nhìn ngón trỏ bị đâm hơi tê buốt, trong lòng khiếp sợ vạn phần. Ta... tay ta sao lại trắng trẻo như vậy? Lẽ nào đây không phải là mơ sao? Nhưng năm nay ta đã hai mươi tám tuổi, dung mạo đều bị hủy rồi mà... Thậm chí ta nhớ mình đang nằm trên giường hấp hối vì bệnh dịch...

“Tỷ... Tỷ...” Ta si ngốc nhìn tỷ tỷ, không hiểu mọi chuyện là như thế nào. Tỷ tỷ nhìn ta mắt chữ A mồm chữ O, đưa tay lên cốc đầu ta một cái đau điếng.

“Con bé này, đau tới ngốc luôn rồi sao?”

“À...” Ta hoàn hồn cúi gầm mặt xuống, thâm tâm lo sợ không thôi. Cuối cùng, ta mím môi, ngẩng lên e dè hỏi: “Tỷ tỷ, năm nay mười bao nhiêu tuổi?”

“Mười a, tháng tới là sinh nhật mười sáu tuổi rồi.”

Mười sáu tuổi? Ta cả kinh. Như vậy đây là quá khứ mười sáu tuổi của ta. Ta... Ta trùng sinh sao? Lại có thể như vậy sao?

Ngồi thật lâu, ta rút ra một kết luận: ta thực sự đã quay về mười hai năm trước, trước thời điểm gia đình tan nát hai năm. Càng nghĩ ta càng muốn khóc, ta thật là may mắn cỡ nào, được ông trời ban cho cơ hội sống làm lại cuộc đời.

Như vậy, cha ta còn đang giữ chức tể tướng, huynh trưởng còn chinh chiến phía Nam chưa về, mẫu thân và nương vẫn đang chuẩn bị sinh nhật cho ta. Tất cả vẫn còn vẹn nguyên...

Nghĩ tới đây, nước mắt ta lại chực rơi xuống.

“Nhan Hướng, em lại đây chải đầu cho ta, ta muốn đi thỉnh an mẫu thân...”

Nhan Hướng là nha đầu hầu hạ bên ta suốt năm năm liền, sau đó vì gia đình ta sa sút nên lưu lạc nơi nào cũng không biết. Nàng nhanh chóng vấn tóc cho ta thành một cái búi nhỏ nhỏ, cài thêm cây trâm ngọc hình hoa mẫu đơn. Ta thấy không ổn lắm, Nhan Hướng lại mang tới một bộ xiêm y màu đỏ rực, lúc đó ta mới giật mình ngộ ra.

Quá rực rỡ! Ta giật giật mi. Đúng là ngày xưa lúc nào ta cũng thích ăn mặc thật diễm lệ, cho tới khi gặp người đó, ta liền đổi sang bạch y vì muốn giống như hắn, nhưng là trong thâm tâm vẫn thích những màu rực rỡ kia.

Đôi trước của ta nhìn thế nào cũng thấy khoa trương.

Sắc màu rực rỡ ư? Trâm cài mẫu đơn ư? Ta chỉ là thứ nữ mà thôi, dù cho gia đình ta yêu thương lẫn nhau, ta vẫn không nên ăn mặc quá mức như thế. Bạch y thuần khiết? Không, ta tự thấy mình không có cái loại khí chất đó, vẫn là nên bỏ đi.

Bây giờ, ta lại thấy sắc xanh trên bộ y phục của nha đầu kia thật hợp mắt. Có lẽ trải qua nhiều sóng gió như thế, ta chỉ muốn sống thật yên ổn, nên nã như màu xanh kia.

“Nhan Hướng, em tìm cho ta một bộ màu xanh đi. Còn nữa, đổi cái trâm cài này cho ta, lấy cái trâm ngọc tỷ tỷ tặng ta năm ngoái ra đây.”

“Dạ.” Nha đầu kia tỏ vẻ không hiểu nhưng vẫn là người rất biết trên biết dưới. Chủ tử đã muốn, không nên tò mò nhiều, lập tức chạy đi tìm đồ, một lúc sau mang một bộ đồ màu xanh tới.

Ta vô cùng vừa ý. Sau khi mặc xong y phục, ta và Nhan Hướng đi tới hậu viện, vừa dạo nhìn thấy mẫu thân và nương đang ngồi tán gẫu bên gốc đào cổ.

Người có ngũ quan thanh tú, trong trẻo nhu hòa kia chính là mẹ đẻ của ta, còn vị phụ nhân xinh đẹp diễm lệ động lòng người ngồi bên cạnh chính là mẹ đẻ của tỷ tỷ và huynh trưởng, cũng là tỷ tỷ ruột thịt của nương ta. Chính là vì có quan hệ huyết thống, gia đình ta mới hòa thuận yên vui như thế. Phụ thân ta cũng không phải người đa tình, năm đó nhìn trúng hai chị em nhà Dung gia liền yêu, từ đó về sau không nạp thêm thê thiếp nữa, cũng đồng ý thỉnh cầu không bắt ta gọi nương là di nương.

Ta cố nén xúc động muốn khóc, đi gần như chạy tới gốc đào, giọng không giấu nổi ghen ngào. “Mẫu thân, nương!”

“Nha đầu, con gấp cái gì mà chạy nhanh như vậy!” Mẫu thân thấy ta bất cẩn liền khiển trách nhưng trong mắt tràn ngập cưng chiều và ôn nhu. Nương cầm tay ta, ấn vào miệng ta một khối quế hoa cao, mắt đẹp như đang tươi cười.

“Gon quá...” Ta nuốt thì bật khóc, mười năm rồi ta mới được ném lại quế hoa cao nương làm, thật sự là đạt dào kỷ niệm.

Nương ôn tồn vuốt tóc ta, đưa cho ta một ly trà. Ta khẽ nhấp một ngụm, lập tức nhận ra đây là trà hoa cúc mẫu thân tự tay ướp. Hai tỷ muội này, một bánh một trà, vĩnh viễn là tuyệt phối nhất kinh đô.

Cha thanh liêm, mẫu thân và nương hiền hậu, tỷ tỷ và huynh trưởng thân thiết, thì ra cuộc sống của ta vốn hoàn mỹ như thế.

Ta rất muốn khóc....

“Sao lại thần người ra vậy? Ta và tỷ tỷ đang bàn chuyện lễ trưởng thành sắp tới của con, con muốn xiêm y thế nào, hay là lựa Văn Thành nhé?”

“Cái gì cũng được, cái gì con cũng nghe theo mẫu thân và nương hết!”

“Kỳ lạ, không phải hôm nọ con còn luôn miệng nói tất cả phải theo ý con sao? Sao hôm nay lại ngoan ngoãn vậy?”

Mẫu thân vuốt ve hai má ta, khuôn mặt diễm lệ tươi cười như trăm hoa đua nở. Hai tỷ muội này khuôn mặt na ná nhau nhưng khí chất lại hoàn toàn trái ngược, giống như mặt trăng và mặt trời vậy.

“Con thấy bản thân mình thật sự quá tùy hứng rồi, mẫu thân và nương là trưởng bối, tất nhiên biết lo mọi thứ chu toàn, lẽ ra con không nên bướng bỉnh như vậy...” Ta nhẹ nhàng cười.

Mẫu thân và nương nhìn nhau, sau đó nương cầm tay ta, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Dạ?” Ta hơi giật mình. “Đâu có gì, sao nương lại hỏi con vậy?”

“Tính tình con hình như có chút thay đổi...”

Ta cười cười, rõ ràng như vậy sao?

Nương ta càng cuống, bi ai kia không hiểu là từ chuyện gì mà có, biến một đứa nhỏ hoạt bát náo động thành như vậy. “Thanh Kỳ, con đừng giấu nương...”

“Con... đã mơ một giấc mộng... một giấc mộng thật dài, cũng thật đau khổ...”

Mất ta hướng về một khoảng xa xăm, từ từ nhớ lại khoảng thời gian đen tối nhất đời ta. Năm ta mười tám tuổi, gia đình tan nát, người kia thành hôn cùng công chúa, ta gần như đã phát điên. Trong mười năm ròng rã đó, ta làm một đứa khát cái, ngày ngày đi qua đi lại trước phủ công chúa, yên lặng nhìn chàng hạnh phúc bên gia đình. Mất bị hủy rồi, quần áo bẩn thỉu rách rưới, chàng nhất định không thể nhận ra ta. Mà ta, ta cũng không muốn để chàng nhìn thấy bộ dạng này. Thật ra ta cũng biết ta quá cố chấp, nhưng ta không thể nào buông chàng được. Dù chỉ yên lặng đứng nhìn thôi, ta biết cả đời này kiếp này không dứt ra được rồi.

Tới khi ta hấp hối trên giường bệnh, cảm nhận sinh mệnh dần dần trôi đi, dường như chính là một loại giải thoát. Thôi, Mộ Dung Thanh Kỳ, hãy đi đi, mang theo tình cảm đơn phương này cùng ngủ một giấc, vĩnh viễn thanh thân bình yên.

Giây phút đó, ta như nhìn thấy chàng ngày ấy, áo trắng tung bay, nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười thấp sáng cả vườn đào, đưa ta vào mê muội thật sâu không thể thoát thân. Nước mắt chảy dài trên gương mặt gầy guộc của ta. Thương à, yêu chàng thật đau khổ.

Kiếp sau của ta... sẽ không...

Ta cười nhàn nhạt, nụ cười phảng phất đau thương.

“Kỳ Nhi...” Nương đau lòng, nắm chặt lấy tay ta, còn mẫu thân không biết đã đứng cạnh từ bao giờ, nhẹ nhàng lau nước mắt cho ta. “Rất sợ sao? Rốt cuộc là con đã mơ thấy cái gì?”

Ta lặng lẽ nhìn hai người mẹ vô cùng thân yêu, đáy lòng xôn xao. Vì cái gì cho ta trùng sinh, vì cái gì cho ta quay về quá khứ? Ta biết tội của ta thật lớn, nếu đã sống lại, ta nên nghĩ cách thay đổi.

Có lẽ, đời này ta nên sống thật yên ổn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Nhan Hưởng và ta một thân quần áo đơn giản, cùng nhau xuất phủ.

Nha đầu kia luôn mồm ngăn cản ta, nói rằng vài ngày nữa là lễ trưởng thành của ta, ta không nên đi lại lung tung, nghe mà nhức cả đầu.

“Tiểu thư à, người muốn mua quần áo mới thì bảo em đi là được rồi. Lỡ xảy ra chuyện gì, em không gánh nổi đâu.”

Nàng lác lác đầu, cất giọng nài nỉ. Tiểu thư nhà nàng không biết bị làm sao, bỏ tất cả quần áo đi, nói là không còn thích nữa. Nàng vốn định chiều nay đi

mua quần áo cho tiểu thư, ai ngờ tiểu thư lại leo tường trốn ra ngoài, không cho nàng nói với ai. Kết quả là một đôi chủ tớ kéo nhau ra ngoài.

“Em nói nhiều quá rồi, chỉ là đi dạo một chút, có thể xảy ra chuyện gì nào?”

Bước chân ta nhanh hơn một chút. Từ khi trùng sinh tới giờ đã gần nửa tháng, ta bỗng nhớ tới Thu Minh - người bạn và cũng là ân nhân của ta. Nàng là nữ tử thanh lâu vô cùng tốt bụng. Khi ta bị một đám côn đồ vây đánh, nàng đã ra tay cứu giúp, cho ta ăn uống tử tế, còn thương xuyên cho ta vài lạng bạc. Một chút tình cảm vậy thôi, nhưng ta thực sự rất biết ơn nàng ấy.

Thu Minh đã từng nói với ta nàng bị bán vào thanh lâu đầu tháng một năm Gia Long, chính là năm nay - năm ta mười sáu tuổi. Bây giờ đã là cuối tháng hai, nghĩa là ta đã trẻ hai tháng rồi. Ta lo nàng ấy phải chịu không ít khổ cực, vì nàng từng không hề với ta nàng đã chống đối tú bà như thế nào trong thời gian đầu đến đây. Nói tới chống đối, ta lại nhớ tới tên công tử khôn khéo nhà họ Dương. Nếu không phải do hấn bạc tình, Thu Minh làm sao có thể lưu lạc đến mức đó...

Ta miên man suy nghĩ, không biết đã tới trước Phong Yến thanh lâu từ lúc nào. Nhan Hường nắm chặt tay ta, mặt tái mét.

“Tiểu thư, người đang làm gì?”

“À...” Ta quay sang cười cười. “Có việc thôi.”

“Ngần vạn không thể!” Nhan Hường hoảng sợ nhìn ta. “Người không thể vào đây được. Tiểu thư sắp cập kê rồi, vào chốn phong trần như vậy là bại hoại. Huống chi nơi đây chỉ dành cho nam tử mà thôi... Tiểu thư ơi, người là con nhà có giáo dưỡng, không thể vào nơi này được đâu.”

“Ta biết em lo cho ta, nhưng mà ta có một người muốn gặp.”

“Có ai để gặp chứ, đám phong trần đó người không nên dây dưa vào, bọn họ đều là người xấu.”

Ta cảm lấy tay còn lại của nha đầu kia, miệng nở một nụ cười ảo não. “Nhan Hường, em không thể vợ dũa cả nắm được. Em biết không, nữ tử thanh lâu, có người là bán rẻ thân xác kiếm tiền, có người là nô tì mắc lỗi bị bán, nhưng cũng có những người là con nhà gia giáo như ta, dòng dõi xô đẩy bị trôi dạt vào đây. Họ không có tội, mà là số phận họ đáng thương. Trình tiết không phải là vấn đề, quan trọng là họ có nhân phẩm, có tự trọng của họ, hiểu không?”

“Dạ, em hiểu rồi...” Nha đầu kia vẻ mặt có chút bối rối, nhưng chỉ một lúc liền đổi thành lo lắng. “Vậy tiểu thư thật sự định đi vào sao? Cái kia... Nhan Hường biết, nhưng mà... Chắc đó là bằng hữu của tiểu thư phải không?”

Ta có chút dở khóc dở cười. Dù sao đi thanh lâu cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, mà nhờ nha đầu kia nhắc nhở ta mới nhớ ra một chuyện: bây giờ ta và Thu Minh chưa có quen biết, gặp nhau có thể nói cái gì?

Tóm lại là bây giờ gặp mặt cũng không giải quyết được gì hết, nhưng ta không thể bỏ qua nàng ấy được.

Ta băn khoăn một chút, rốt cục quay sang hỏi Nhan Hường: “Xiêm y và trang sức trước kia của ta, bán đi được giá chứ?”

“Được gần tám trăm lượng bạc.”

Khá lắm, xem ra kỹ thuật buôn bán của nha đầu kia không tệ, nhưng mà không thể đủ được. Có lẽ ta cần suy tính thêm một chút, nhanh chóng tìm cơ hội chuộc Thu Minh ra ngoài, đỡ cho nàng ấy phải chịu ủy khuất trong đó.

“Tiểu thư, người muốn cứu bằng hữu kia ra sao?”

Ta cười cười nhìn nàng. “Đúng vậy.”

Nhan Hường vẻ mặt khó hiểu. “Tiểu thư, sao người lại quen biết với nữ tử thanh lâu... ách... vị bằng hữu kia chứ?”

“À...” Ta xoay người cười nhạt. Chuyện xưa này của ta, mãi mãi chẳng ai biết. Thôi, một mình ta lưu luyến là đủ rồi.

Nhưng từ nãy đến giờ ta vẫn có cảm giác như đang bị theo dõi. Ta nhẹ nhàng nhìn lên cửa sổ, mắt kịp bắt được một tà áo đỏ, người đứng đó đã rồi đi nhanh như một con gió.

Ta tần ngần một lúc. Nếu không phải nhìn lên, tại sao lúc ta ngó lên lại phải rồi đi? Nếu đúng là nhìn lên... À... Sẽ không phải là người quen của ta chứ?

Ta lắc lắc đầu. Quen thì sao, ta đâu có làm gì sai mà phải chột dạ, ít nhất ta chưa đi vào thanh lâu.

Nhan Hường kéo tay áo ta, nàng thấp giọng nói: “Tiểu thư không đi vào đó nữa, vậy bây giờ đi mua đồ được chưa?”

“Ừ, đi đi.”

Ta cười cười, kéo tay Nhan Hường rời đi. Lại liếc mắt nhìn khung cửa trên lầu, cánh cửa kia đã khép lại từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Ta một thân thanh y theo nẫu thân và tỷ tỷ lên chùa cầu may. Chùa Thanh Tự này, kiếp trước khi cập kê ta cũng đã tới. Ta còn nhớ rất rõ, vị trụ trì kia lúc nhìn đến ta đã cau mày nói: “Vị thí chủ này, tình kiếp của ngươi sắp tới, hay là ở lại cửa Phật tĩnh tâm một thời gian đi.”

Lúc đó ta còn không hiểu chuyện, tất nhiên không tin, liền bức mình nói: “Đại sư, lẽ cập kê của ta vừa tới, ông lại khuyên ta đi tu!”

Vị trụ trì đó lắc đầu, xoay người rời đi, còn nói vọng lại một câu thế này: “Thí chủ, chuyện sau này đừng quá cố chấp.”

“Đừng quá cố chấp...” Ta khẽ lẩm bẩm, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Muốn không cố chấp cũng không được. Cơ bản là lúc thấy người đó, ta đã không thể thoát ra được rồi. Có lẽ vị trụ trì kia cũng biết đời này của ta không dứt được tình kiếp đã khuyên ta tới nương nhờ cửa Phật, tránh cho ta vướng phải nợ duyên. Nếu ta nghe lời, biết đâu sự tình không đến mức như thế.

Có lẽ ta sẽ gặp lại vị trụ trì kia, lại nghe thấy câu nói cũ, nhưng ta sẽ không đi tu. Nhưng mà, ta cũng sẽ không dính vào người kia nữa. Tuy rằng đời này không thể yêu ai khác, ta cũng không nguyện ý làm những việc như trước kia, bù đắp lỗi lầm đã gây ra cho gia đình thật tốt. Về phần tình cảm kia, từ lúc chết đi ta đã biết là vô vọng rồi. Kiếp này, ta nên đứng nhìn từ xa, cố gắng chôn sâu mỗi tình đơn phương này vào trong tim...

Tỷ tỷ đưa cho ta vài nén nhang, nói nhỏ với ta những nơi cần phải đi. Ta thấy buồn cười, đi nơi nào ta đã sớm biết.

Ba người chúng ta chia nhau ra. Ta chậm rãi từng bước đi tới gian nhà chính, nơi đặt tượng Quan Âm nghìn mắt nghìn tay - cũng là chỗ ta gặp vị trụ trì nợ. Vẫn như xưa, ông ta yên lặng đứng trước tượng Phật, tay cầm chuỗi hạt tràng mộc mạc. Ta cắm nén nhang vào bát hương, hai tay chắp vào nhau, cúi đầu cầu nguyện.

Vị trụ trì kia bình thần nhìn ta. Ông ta đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng đôi mắt sáng trong đến kỳ lạ. Ta nhìn sâu vào đôi mắt kia, cảm thấy thật sự an bình.

Ta nhàn nhạt gật đầu. “Trụ trì đại sư.”

Ông ta chột cười.

Ta hơi ngẩn người, cảm giác như vừa thấy được Phật Tổ dưới góc bồ đề, vừa yên ả lại tinh khiết. Hình như, kiếp trước ông ta không cười với ta như vậy...

“Thí chủ đã thông suốt rồi.”

Ta kinh ngạc, trụ trì này nói như vậy là sao?

Ông ta nhẹ nhàng lướt qua ta, nét mặt hiền hòa không nhiễm chút tạp trần. “Đau khổ đi qua, hạnh phúc rồi sẽ đến. Cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi.”

Hết thấy theo tự nhiên?

Ta đưa mắt nhìn theo bóng dáng vị trụ trì kia, cảm giác mùi mật lan tỏa trong tâm trí. Tại sao lại như vậy? Người này, lẽ nào ông ta biết ta trùng sinh?

Đau khổ đi qua, hạnh phúc sẽ đến? Ta nắm chặt tay, ý ông ta là, ta rồi sẽ được hạnh phúc sao? Có thể sao?

Hạnh phúc mà ông ta nói đến là gì, ta không hiểu. Ta chỉ biết là đời này kiếp này, thứ hạnh phúc mà ta muốn có được thật sự quá xa vời. Mà trong lòng ta tràn ngập lo âu và sợ hãi, đã không còn đủ can đảm để vươn tay chạm tới. Tất cả đều đã vô vọng rồi.

Bước chân vô định, không biết từ lúc nào ta đã tới vườn đào phía sau chùa. Hoa đào nở đỏ rực cả cảnh cây, từng cánh, từng cánh rơi xuống tóc ta.

Ta đưa tay hứng lấy một cánh hoa rơi, lòng buồn vô hạn. Ngày ấy vào cung, ta gặp chàng trong biển hoa đào. Chàng mặc áo trắng tinh khiết, khuôn mặt hồ hững nhìn hoa rơi. Còn ta thì nhìn chàng, nhìn đến thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê. Chàng phát hiện ra ta. Ta giật mình ngược ngung, nhận ra mình luống cuống quá mức. Chàng xoay người rời đi. Dưới những bông hoa đào, ta thấy trên môi chàng thấp thoáng một nụ cười nhàn nhạt. Ta biết thế là hồng, bản thân đã động tâm mất rồi.

Ôi... Hoa đào rơi... Nở rất đẹp, nhưng tàn thật sớm, giống như tình yêu của ta vậy...

Bất giác, ta muốn ca một khúc.

Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa rơi thì chỉ còn sự héo tàn
Bỏ lỡ mùa hoa đẹp nhất, biết trách ai đây?
Thật ra, hoa chỉ cần một người an ủi..
Đời người phải khóc bao nhiêu lần
Thì mới thôi rơi lệ?
Đời người phải rơi lệ bao nhiêu lần
Thì cõi lòng mới thôi tan nát?
Khóe mắt ta xanh xao tiều tụy
Nhưng không một ai thấu hiểu
Lời thề nguyện năm xưa thật hoàn mỹ
Như hoa rơi phủ kín bầu trời..
Gió Bắc thổi qua màn đêm lạnh lẽo
Tìm không thấy người an ủi
Lời thề nguyện năm xưa thật hoàn mỹ
Nhưng tương tư rồi lại hóa bụi trần..
Một khúc ca, nói hộ tấm lòng của ta. Hoa đào phiêu phiêu, từng cánh, từng cánh, nhẹ nhàng rơi.
Ta ngửa mặt lên trời, cười nhẹ một tiếng.
Đời người phải cạn bao nhiêu chén
Thì mới biết say?
Đời người phải say bao nhiêu lần
Thì mới hết sợ bóng tối?
Khóe mắt ta xanh xao tiều tụy
Nhưng không một ai thấu hiểu
Lời thề nguyện năm xưa thật hoàn mỹ
Như hoa rơi phủ kín bầu trời..
Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất
Nhưng khi hoa rơi thì chỉ còn sự héo tàn
Bỏ lỡ mùa hoa đẹp nhất, biết trách ai đây?
Thật ra, hoa chỉ cần một người an ủi..

Lúc đó, ta thật sự không biết rằng chính bài hát ngẫu hứng hôm nay đã thay đổi mong ước sống bình lặng của ta.....

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khoảnh khắc nhìn thấy bóng hình dưới gốc cây đào ấy, trái tim ta dường như chết lặng. Bước chân ta không tự chủ lùi lại. Đạp phải cành cây, ta lao đảo một chút, tựa hẳn người vào thân cây. Chân ta đau, nhưng ta không còn tâm trạng đi để ý nữa.

Người kia da trắng như tuyết, toàn thân bạch y phiêu dật lay động trong gió. Mắt phượng xinh đẹp ẩn hiện dưới rèm mi thật dày, con ngươi trong trẻo nhìn ta. Môi đỏ như máu, nhếch lên một đường cong nhân nhạ. Cả người y đứng dưới gốc đào nở rộ, tóc đen bay loạn, tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa động lòng người. Cảnh đẹp như tranh vẽ, ai nhìn thấy đều sẽ nói người này là tiên giáng trần.

Cảnh cũ, người xưa. Nhưng ta không muốn thấy.

Tại sao lại như vậy? Chẳng đáng ra không có ở nơi này. Ta còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên ta gặp chàng là trong Yến Uyên tiệc ở hoàng cung, tại vườn đào trong cấm cung. Lúc đó ta bị lạc, nhờ đi theo chàng mới thoát ra được nơi ấy. Sau đó, ta liền nhất kiến chung tình.

Chính là như vậy, nhưng mà, tại sao bây giờ chàng lại ở nơi đây?

Nét cười trên môi chàng càng ngày càng đậm, chàng bỗng tiến lên phía trước, vô cùng khoan thai mà tao nhã, đôi mắt trong trẻo chăm chú nhìn ta.

Ta cảm giác tim mình sắp ngừng đập. Chính là khuôn mặt kia đã đẩy ta vào vạn kiếp bất phục. Không được, ta rất sợ, ta muốn bỏ chạy. Khó khăn lắm ta mới ổn định được tâm tình, người kia lại giống như bỏ một viên đá vào ly nước đầy, khiến nó sắp tràn ra ngoài. Ta sợ, sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà rơi vào nụ cười đó, lặp lại những gì từng xảy ra.

Vừa muốn xoay người bỏ chạy, chân trái truyền đến một cơn tê buốt. Ta loạng choạng té ngã. Trâm cài vừa rơi, tóc đen xỏa tung ra, rải đầy trên lưng.

Ta mở to đôi mắt nhìn về phía người kia. Chàng vẫn bước tới, từ từ chậm rãi, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia sáng bí ẩn. Chàng tới trước mặt ta, nhìn ta từ trên xuống, giống như thần tiên nhìn một kẻ phạm tục hèn mọn.

Ta cắn môi, cảm thấy thật nhục nhã.

Mộ Dung Thanh Kỳ, tại sao lại chật vật như vậy? Ngươi đã không muốn quan hệ gì với người đó nữa, có sao không thể bình tĩnh mà đón nhận?

Ta im lặng nhìn chàng, trong lòng ẩn chứa vô vàn cảm xúc. Xin hãy cứ như ngày xưa quay lưng rời đi, đừng để tâm đến ta...

Nhưng chàng lại không làm vậy. Chàng cười thật ấm áp, một bàn tay xinh đẹp chìa ra trước mặt ta.

“Cô nương không sao chứ?”

Ta kinh ngạc nhìn chàng, nụ cười của chàng đẹp quá. Nhưng chàng sẽ cười như vậy với ta sao?

Ta tự giễu bản thân. Thanh Kỳ ơi là Thanh Kỳ, ngươi thật là ngu ngốc, một nam tử như chàng, há lại để một cô gái trật chân ngồi trên đất mà không giúp đỡ?

Vẫn là thôi đi, nếu đã không muốn dây dưa, chi bằng cắt đứt luôn, không dính dáng chút gì tới nhau hết.

“Đa tạ Tuyết công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu nữ ngồi một chút rồi sẽ tự mình đứng lên được.”

Ta thấy trong mắt chàng lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Cô nương biết ta là Tuyết công tử?”

Ta gật đầu, khóe môi hơi cong. Cả đời ta chỉ dõi theo chàng, làm sao mà không biết được. “Nghe nói Tuyết công tử dung mạo bất phàm, bạch y xuất trần, khí chất thanh cao, bên hông có Lăng Thiên sáo trong suốt độc nhất vô nhị. Tiểu nữ may mắn được gặp, cảm thấy công tử đúng là phong hoa trác tuyệt.”

Những lời này, là ta lấy từ tâm ra mà nói.

Chàng nhìn ta, cái nhìn đầy ẩn ý. “Cô nương nói vậy thật là đề cao ta rồi. Nếu đã như vậy, tại hạ làm sao có thể bỏ mặc cô nương ở đây được. Tuy nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng mà người vô ý ta vô tâm, chắc chắn không xảy ra chuyện gì.”

“Cái này...” Ta hơi khó xử. “Tuyết công tử, ta thật sự không sao. Thịnh công tử đi trước, không cần quan tâm ta.”

Nhận ra ta thật sự không muốn, chàng im lặng nhìn ta, đôi mắt sâu thẳm như biển cả. Ta không dám nhìn chàng, nói đúng hơn là không dám nhìn vào ánh mắt mê hoặc đó.

Những ngón tay bạch ngọc thon dài của chàng chạm nhẹ lên tay ta, thật lạnh, lạnh hơn cả chiếc bình sứ chàng đưa cho ta nữa. “Cô nương, đây là lãnh ngưng cao, bôi một chút mỗi tối, ba ngày sau chân sẽ bình thường trở lại.”

“Đa tạ.” Ta rút tay lại thật nhanh, cảm thấy nếu ở đây thêm một giây, nhất định không thể thờ nổi.

Bất chấp đau đớn trên chân trái, ta gượng gạo đứng dậy. Hành lễ xong, ta xoay người thật nhanh, vội vã như đi tránh nạn vậy. Ủ, mà quả thật ta đang tránh nạn đấy thôi...

“Cô nương, ta có thể biết tên nàng được không?” Giọng nói du dương như tiếng đàn của chàng vang lên khiến bước chân ta đông cứng lại. Tên của ta?

Biết hay không biết, có khác gì nhau.

“Tuyệt công tử, có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong, ta bất chấp đau đớn, nhanh chóng bước về phía trước, không hề quay đầu nhìn lại. Thật ra không phải ta không muốn, mà ta sợ, sợ khi quay đầu lại rồi sẽ không đi tiếp được nữa.

Nam Cung Thương, chuyện giữa ta và chàng, nên đến đây thôi....

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau một tuần trong phủ tỉnh dưỡng, chân ta rốt cuộc trở lại bình thường. Bình thuốc kia hẳn là rất tốt nhưng ta không muốn dùng nên đã cất nó vào hộp nữ trang.

Ta lại một thân nam trang, tóc búi cài trâm ngọc chuẩn bị xuất phủ. Việc của Thu Minh ta chưa giải quyết được nên thấy rất lo âu phiền muộn. Nha đầu Nhan Hướng kia sau vụ chân ta bị trật thì vô cùng cẩn thận, chăm sóc cho ta từng ly từng tí, hôm nay ta xuất phủ nàng liền nhất quyết đòi theo. Thật ra ta muốn đi một mình, vì nơi ta định đi Nhan Hướng chắc chắn không muốn vào.

“Hả??? Lại là thanh lâu???”

Khuôn mặt Nhan Hướng tràn ngập bất đắc dĩ, cái miệng chu ra bất mãn. “Tiểu thư, sao người lại thích vào cái phường buôn hoa bán nguyệt này thế? Hay là người tìm được cách cứu cô nương kia rồi?”

“Suýt!” Ta kéo kéo tay Nhan Hướng. “Em phải gọi ta là công tử. Ta chưa tìm được cách gì, nhưng mà ta muốn vào thăm nàng ấy.” Nói xong, ta liền kéo nha đầu kia vào trong.

Vừa vào tới nơi, ta liền ngửi thấy mùi son phấn nồng đậm, người người đông nghịt, ngả ngón ôm nỡ nhàn trên bàn rượu. Ta vội vàng lách qua, tìm một bàn gần cửa sổ, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Tại sao lại đông như vậy?” Nhan Hướng kéo kéo tay áo ta.

“Ta cũng không biết.”

Xem ra, hôm nay muốn tìm người thật không dễ dàng rồi. Ta gọi một ít trà và bánh ngọt, ngồi một lúc đã thấy tú bà uốn éo đi ra. Ta vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi tới chỗ tú bà.

“Tú bà, ta muốn gặp Thu Minh cô nương.”

Bà ta cười tới mức nếp nhăn trên mặt rung lên bần bật.

“Vị công tử này sao lại không biết, hôm nay chúng ta không tiếp khách, hôm nay là ngày bán đấu giá đêm đầu tiên của hoa khôi chúng ta.”

Ôi, ta lại tới không đúng lúc, có trách thì trách sao ta xui xẻo. Ta đứng lên định về thì lại nghe thấy tiếng nói the thé của tú bà: “Khách đã tới đủ, đóng cửa!”

A, vậy là bây giờ ta về không được?

Nhan Hướng lại kéo kéo tay ta. “Công tử, chúng ta mau đi thôi, ta sợ...”

Ta kéo nha đầu kia ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng trấn an. “Không sao, chúng ta ngồi đây thêm một lát nữa. Có ta ở đây, nhất định không ai dám bắt nạt em.”

“Vâng.” Nhan Hướng gật đầu, xem ra nàng thực sự không thích chỗ này. Mà ta cũng thế.

Một khúc nhạc du dương vang lên.

Cả sảnh lặng người, không ngoại trừ ta. Trên sân khấu hoa rơi là tả, áo đỏ rực rỡ. Mỹ nhân tóc dài như thác đổ trên vai, ngón tay bạch ngọc nhảy múa trên dây đàn, mắt phượng đen láy, mi rợp cong cong. Dưới lớp sa che mặt kia có thể nhìn thấy đường nét hoàn mỹ của chiếc cằm. Thức sự quá xinh đẹp.

Tiếng đàn trầm bổng ngân nga, nữ tử im lặng gảy đàn, xiêm y mỹ lệ nhuộm đỏ màu máu, mái tóc đen điểm những cánh hoa, u buồn mà cô độc.

Quả thực nghiêng quốc nghiêng thành, tại sao lại là nữ tử thanh lâu? Ta thăm tiếc than trong lòng.

“Một khúc như thế mấy ai sánh kịp, nếu tự tin thì lên đài, thêm một ngàn lượng vàng là có thể ôm mỹ nữ rồi...”

Giọng nói của tú bà vang lên, bên dưới lập tức nổi lên một trận ồn ào.

“Sao lại phải phiền phức như vậy?”

“Ta trả gấp đôi, thi thố gì miễn đi!”

Trên sân khấu, nữ tử áo đỏ chậm rãi đứng dậy, mắt phượng đảo qua một cái, cả sảnh lập tức yên lặng. Không nói bất kỳ một lời nào nhưng mọi người đều cảm thấy bị áp lực, bất người ta phải tuân theo.

“Ai yo, mấy vị quan khách này, đã tới đây thì nên vui vẻ, muốn vui vẻ thì phải theo luật chứ.” Tú bà rất thức thời chen ngang, làm dịu bớt căng thẳng giữa mọi người, cũng là khéo léo môi chài quan khách.

“Được thôi, vậy ta lên.”

“Ta trước, ta trước!”

Không biết từ đâu la lên, mọi người bắt đầu nhón nháo tranh nhau muốn thể hiện. Lần lượt người này đến người nọ lên đài, nhưng không một ai khiến cho mỹ nhân vừa ý.

Ta thấy chắc hôm nay không ai qua được cửa này. Vị mỹ nhân kia tài hoa như thế, hẳn là người quyền quý vì một lý do nào đó trôi dạt tới đây. Nàng ấy ra đề mục đó có lẽ là vì muốn bảo toàn trinh tiết.

Nhưng vì sao tú bà lại đồng ý một việc không có lợi như vậy? Chỉ e chuyện này có ẩn tình.

Ta suốt ruột nhìn về phía cửa vào, lại nhìn lên đài diễn, chỉ hy vọng mọi việc kết thúc sớm một chút để có thể ra về. Âm mưu gì đó ta không muốn dính vào, cũng không muốn tò mò. Tính tò mò đôi khi có thể giết người.

“Ta tới đàn một khúc xem sao.”

Giọng nói vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của ta. Nam tử có giọng nói đó một thân trường sam, tóc búi cài trâm ngọc, ngọc thụ lâm phong. Tiếc rằng hẳn lại có một đôi mắt gian tà khiến người ta rợn tóc gáy.

Trong mắt nữ tử áo đỏ lóe lên những tia sáng bí ẩn.

Nam tử xoay người ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt lên dây đàn, một khúc Trường Dạ cứ thế tuôn ra.

“Có chút tài nghệ...” Ta lẩm bẩm. Nam tử này có vẻ khác những kẻ kia, tài nghệ cũng không phải xoàng, nữ tử áo đỏ định làm gì đây?

Mãi mê suy nghĩ, tới lúc nhìn sang bên cạnh mình, ta đã không thấy nha đầu Nhan Hường kia đâu nữa. ta hoảng hốt vội vàng tìm xung quanh nhưng không thấy.

Tại hại thật, nha đầu ngốc nghếch này hay là bị người ta lừa đi đâu rồi. Lòng ta nóng như lửa đốt, nhưng mà chen chúc trong một biển nam nhân đang hăng máu này hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Ta cố kìm nén nỗi lo, kiên nhẫn chờ đợi.

Không phụ lòng mong mỏi của ta, nữ tử áo đỏ kia tới gần nam tử, nhẹ nhàng gặt đầu. Vài người ở dưới la hét không phục, lại có vài kẻ ỉu xiu đứng lên. Cuối cùng cũng xong rồi.

Sự việc bất ngờ xảy ra, nam tử trên kia chợt quay người định phi thân xuống đài, nhưng nữ tử áo đỏ còn nhanh hơn, lao ra chắn trước mặt hắn. Sau đó, dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, nam tử kia gục xuống.

“Đây là chuyện gì?”

“Tại sao đột ngột ngắt xiù chứ?”

Vài gã to lớn lần lượt kéo vào, nhanh chóng đưa nam tử đang ngắt xiù kia xuống. Tú bà nhanh chân chạy ra, cái miệng bắt đầu uốn éo.

“Ai nha... Vị quan khách này say quá rồi, sao lại ngất xỉu ngay trên đài chứ...”

Đám nam nhân dưới đài ồ lên vì biết mình còn cơ hội ôm mỹ nhân về. Chỉ khổ cho ta, ban nãy ta đã đi ra khỏi bàn, bây giờ đang bị cả đám người chen ép xô đẩy. Thân hình ta bé nhỏ, bị vây trong hơi men của mấy kẻ này khiến ta khó thở vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Vậy là chúng ta còn cơ hội đứng không?”

Tú bà hơi khó xử. “Cái này...”

Nữ tử áo đỏ kia ghé miệng vào tai tú bà, nói nhỏ gì đó, sau đó bà ta chột nhìn xuống phía ta.

Vài người tiến tới lôi ta ra khỏi đám đông. Dù ta không biết họ định làm gì, nhưng ta cũng rất biết ơn họ cứu ta khỏi bị ngất chết. Họ kéo ta lên đài.

Tú bà nhìn ta, bà ta cười một cái, cứ như nụ cười của bà ta là ‘trăm hoa đua nở, hoa ngường nguyệt thẹn’ vậy.

“Vị công tử này thật là may mắn nha, tốt số được hoa khôi của Phong Yến thanh lâu ta nhìn trúng.”

“...” Bà ta đang nói cái gì?

Ta hơi mất bình tĩnh. Lòng ta bây giờ đang rối như tơ vò, còn phải đi tìm Nhan Hướn nữa, ta không rảnh tham gia vụ này, được không ?

“Thứ lỗi cho tại hạ bất tài, không thể lên đài biểu diễn được.” Ta vội vàng từ chối, chuyện này chẳng có lợi gì với ta, chỉ tổ rước họa vào thân.

“Công tử sao lại như thế? Trông công tử ăn mặc không tầm thường, chắc là con thế gia? Có công tử nhà danh môn nào lại bất tài? Hay công tử đang khinh thường chúng ta?” Giọng nói ồ ạt của tú bà không thay đổi, nhưng ta nhìn thấy trong mắt bà ta lộ vẻ đe dọa. Cả đám người xung quanh cũng đang nhìn chăm chăm vào ta. Sợ là nếu còn tiếp tục từ chối, ta nhất định sẽ bị ánh mắt mấy người này đâm thành con nhím.

“Xú tiểu tử kiêu ngạo quá!!”

“Phải đấy phải đấy, quá ngạo mạn rồi!”

Đây đích xác là ép người khác vào đường cùng. Mấy người này điên cái gì, không muốn ôm hoa khôi hay sao?

Ta cười cười. “Không giấu gì các vị, hôm nay ta không biết có việc tốt nên không mang nhiều ngân lượng theo.”

Mọi người ồ lên một tiếng.

“Công tử nói gì thế, cái nô tài của công tử không phải đã mang tiền tới rồi sao...” Tú bà cười ha hả, bà ta vừa nhấn mạnh từ nô tài, chắc chắn là nghiêm chỉnh mà nói.

Bây giờ ta có thể khẳng định thanh lâu này có âm mưu gì đó. Ta không biết tại sao mình lại bị dính vào, nhưng đe dọa rõ ràng như thế, ta mà bỏ đi, không biết bọn họ sẽ làm gì Nhan Hướn.

“Nếu đã vậy, nhờ cô nương đàn giúp ta một bản.”

Ta cắn môi, hết cách, ta không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao cũng là tại ta kéo Nhan Hướn tới đây...

“Mọi chuyện đều xong rồi, bây giờ thả người được chưa?”

Ta đứng trước bàn, nhìn thẳng vào nữ tử mỹ lệ đối diện. Nàng ta không thèm liếc mắt lấy một lần, trực tiếp để ta độc thoại. Ta bực mình. “Cô nương!”

Nữ tử áo đỏ ngả người trên ghế quý phi, nàng ta thông thả để tay lên thành ghế, lộ ra một mảng trắng nõn. Màu đỏ và trắng đối lập khiến ta chói mắt: “Bây giờ người có hai lựa chọn.”

“Cái gì?” Ta vô cùng không thích cách nàng ta nói chuyện.

Bất chấp giọng điệu bất mãn của ta, khuôn mặt tinh xảo kia như là búp bê sứ không có cảm xúc, giọng nói thanh thúy tiếp tục vang lên. “Một là đi theo ta, hai là chết. Ngươi chọn cái nào?”

Ta rùng mình, biết trước lành ít dữ nhiều, nhưng khi nghe từ miệng nàng ta nói ra, ta vẫn không kìm được run sợ và hoảng loạn: “Sao cô nương lại làm khó ta như vậy? Ta chưa từng đắc tội với nàng, việc của nàng cũng là ta vô cớ bị kéo vào mà thôi.”

“Đừng có hỏi ngược lại ta.” Nữ tử áo đỏ khẽ nhăn mày lại, cuối cùng cũng để lộ ra một ít cảm xúc. “Vậy là ngươi muốn chết?”

Người này thật sự là coi mạng người như cỏ rác. Đáng giận, hay là kiếp trước ta nghiệp chướng quá nặng nên kiếp này phải chết trong tay một kẻ máu lạnh như thế?

Nữ tử áo đỏ từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía ta như nhìn một kẻ đã chết. Mũi đỏ nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp. “Đáng tiếc, ngươi là một kẻ có tài...” Nàng ta vừa dứt lời, năm ngón tay lạnh lạnh đã đặt trên cổ ta, dần dần siết lại.

Lúc ấy ta chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Ta sắp chết, chết một cách thật ngu ngốc, nhưng ta không cam tâm.

Không hiểu tại sao nữ tử ác độc kia lại chần chừ không ra tay. Đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh nhìn chăm chú, sau đó nhẹ nhàng buông ta ra.

Hai chân ta nhũn ra, cảm giác sắp không đứng vững nổi nữa, ta chẳng còn can đảm để hỏi nữ tử kia tại sao không ra tay nữa, lẽ nào là thiện tâm đột ngột nổi lên?

Nàng ta nhìn thật sâu vào mắt ta, đột nhiên bật cười. “Không sợ chết hả, nữ nhân?”

Thì ra nàng ta đã biết, vì ta không có vết hầu chằng? Tất nhiên lúc đi ta có mặc áo cao cổ, nhưng ta không nghĩ tới việc bị người ta bóp cổ thế này. Ta mím môi trầm mặc. Bây giờ ta như cá nằm trên thớt, tùy người chém giết, chẳng biết nên nói gì. Nam nhân thì sao mà nữ nhân thì sao, liên quan gì đến nàng ta chứ...

“Ngươi thú vị lắm.” Nữ tử kia tới gần ta, duyên dáng mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, vuốt ve như xem xét một món đồ.

Ta rùng mình, cảm nhận bàn tay lạnh lạnh dò xét xuống hõm cổ, lần theo xương quai xanh. Ta vội vàng lùi lại, hai tay vội giữ chặt cổ áo bị mờ tung. “Thình tụt trọng!” Ta tức giận, không cần biết nàng ta là nữ tử, từ trước tới giờ ta chưa từng để người lạ nhìn quá thể này.

“Đừng ngại, chỉ là một chút thân mật thôi.”

Thân mật cái gì, ai muốn thân mật với nàng ta?

Ta cắn cắn môi, cứ tiếp tục chẳng tốt chút nào. Vì thế ta liền đánh bạo lên tiếng: “Ngươi không muốn giết ta, vậy thì thả ta đi.”

Ta cảm thấy nếu nàng ta không muốn động thủ, chỉ bằng thả chúng ta đi. Ta cam đoan mọi chuyện sẽ không lọt ra bên ngoài, dù sao ta cũng đâu biết chuyện gì quan trọng, như thế cả hai bên đều đỡ phiền phức.

Không ngờ nàng ta lại bật cười. “Nhảm nhí. Ta muốn bắt ngươi đi, ngươi lại bảo ta thả ngươi?”

Ta xanh mặt, ít ra lúc trước cho ta lựa chọn, bây giờ nàng ta còn không thèm nghe ta nói nữa.

Không để ta phản đối, nàng ta đã nhấc bổng ta lên, vác ngang người ta qua vai như vác một bao đồ. Cơ thể ta cứng đờ, hai tay túm chặt lấy cổ áo, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nữ tử mang ta bay qua mái nhà, gió vùn vụt lùa vào tóc khiến da đầu ta tê dại, nhưng bước chân người kia vẫn không hề ngừng lại mà ngày càng một mau hơn. Ta nhận ra hình như có chuyện không ổn. Gắt gượng ngẩng đầu lên, vài sợi tóc xổ ra lòa xòa trước mắt, ta nhìn thấy một điểm trắng. Cái điểm trắng đó càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ, ta nhận ra một thân hình thon dài, y phục trắng tinh khôi.

Nữ tử này đang bị ai đó truy đuổi!

Mà bị đuổi rất sát rồi.

Có lẽ mang theo ta khiến tốc độ của nàng ấy chậm hơn rất nhiều, bước chân vẫn vững vàng nhưng trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Ta nghĩ, bây giờ thuyết

phục nàng ấy thả ta có lẽ sẽ được nhỉ?

Ta cố nén cảm giác khó chịu vì dạ dày bị dốc ngược dốc xuôi, giọng đã trở nên khàn khàn. “Ta... Hay là ngươi thả ta xuống đi.”

Nữ tử áo đỏ kia không nói một lời, bàn tay càng thêm dùng sức giống như muốn bẻ gãy thất lưng ta. Không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt tinh xảo ấy, ta thất vọng, thầm nghĩ người này thật cố chấp.

Một giây sau ta nhận ra ta quá ngây thơ rồi. Nếu nàng ta thả ta ra, lấy gì đảm bảo sẽ không giết ta? Nhìn xuống phía dưới, ta chóng mặt: cao quá! Ta rung mình, muốn chết thật quá dễ dàng, chỉ cần nàng ta thả tay, ta sẽ thịt nát xương tan.

Cảm thấy cơ thể ta lại cứng ngắc một lần nữa, nữ tử bật cười, tiếng cười trong trẻo như đang chế giễu, cười nhạo ta không biết tự lượng sức mình. Giọng nói thanh thúy nhưng sao lời lẽ thật cay độc: “Thế nào, không đòi chết nữa à?”

Ta im lặng không muốn đáp lời. Người này không phải cố chấp mà là đang đe dọa ta đừng làm việc ngu ngốc. Mang ta theo vì nổi lên hứng thú, nhưng chút hứng thú ấy thì đáng gì. Mạng sống của ta phụ thuộc vào tâm trạng vui hay buồn của nàng ấy.

Ta cắn chặt môi. Phẫn nộ, uất ức, ghê tởm, không cam lòng cùng hồ thẹn. Tại sao ta phải giao phó tính mạng mình vào tay kẻ khác? Đúng rồi! Người áo trắng kia, người áo trắng kia có thể giúp ta... Chỉ cần y bắt được nữ tử này...

Lòng ta lại chùng xuống, biết đâu người kia cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì, thật sự y sẽ để ý tới một kẻ nhỏ bé như ta sao? Biết đâu y sẽ gạt ta sang một bên, để mặc ta bị ngã chết, hoặc là tự tay giết ta cũng nên.

Ta thấy buồn cười chính bản thân mình. Từ bao giờ ta trở nên đa nghi như vậy?

Ho khan một trận, toàn thân ta ê ẩm khó chịu. Cố sức ngẩng lên để xem tình hình thế nào nhưng không thể nhấc đầu lên được, ta băn khoăn về vấn đề thể lực của bản thân: ta yếu đuối như thế sao, cũng đâu phải là ta mang người chạy trốn?

Sau đó ta nhận ra mình đã bị người ta vác chạy như bay ra khỏi kinh thành rồi, nữ tử này lại chẳng ôn nhu chút nào, khiến cho ta toàn thân đau đớn.

Càng nghĩ càng tò mò, nữ tử áo đỏ này tuy có võ công, nhưng vừa chạy vừa mang theo ta đi lâu như vậy, tại sao vẫn chưa hết sức? Mà tốc độ nàng ta lại ổn định, chưa hề chậm đi chút nào.

Cuối cùng người áo trắng kia cũng đuổi kịp. Ta nghe thấy một giọng nói phiêu tán trong gió: “Đứng lại.”

Nữ tử áo đỏ dừng bước chân, ta cảm giác bàn tay trên hông lại thêm một phần sức lực. “Không biết là cao nhân phương nào, lại có thể khiến người tự mình xuất thủ?”

Nàng ta cất tiếng cười mỉa mai, tóc đen toán loạn chọc vào má ta ngựa ngửa. Cả người ta đều đau nhức, nằm ngay đơ trên vai nàng ta, muốn quay lại nhìn người áo trắng kia một chút mà không được.

“Thả nàng kia xuống trước đã.”

Giọng nói lại vang lên, hơi trầm nhưng khiến người ta an ổn không ngờ. Ta có chút thiện cảm với hắn, ít ra cũng biết quan tâm đến người bị hại. Biết đâu ta có thể cầu hắn cứu ta?

“À, đây là chiến lợi phẩm của ta, tại sao ta phải thả xuống?”

“Phải không?”

Tiếng cười nhẹ như mây, trầm lắng mà khoan thai, ngay sau đó là tiếng xé gió lao vun vút đến. Chẳng biết có chuyện gì, nhưng ta đã không còn nằm trên vai nữ tử kia nữa mà rơi vào một vòng ôm ấm áp tràn ngập hương trầm. Trái tim ta rung động. Ta vội vã ngẩng lên, đáng tiếc chỉ thấy chiếc mặt nạ trắng lạnh lẽo...

Nữ tử áo đỏ lao đảo lùi về phía sau, khuôn mặt dưới lớp sa mùng hiện lên vẻ âm trầm. Nàng ta lạnh lùng nói: “Thì ra ngươi đến vì nàng ta. Sao? Hai ngươi có quen biết à? Hay là ngươi định nói nhất kiến chung tình?”

Nhìn lại người áo trắng kia, nụ cười trên khóe môi y vẫn không thay đổi. Vẻ mặt nữ tử áo đỏ càng thêm khủng bố.

“Dám giành đồ của bản cung? Hừ, ngươi hẳn là hiểu lắm rồi. Bản cung không đánh vì e ngại phiền phức, chẳng phải là đánh không lại ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mùi kiếm sắc nhọn xé gió mà lao tới, người áo trắng bế ta lên, nghiêng người tránh thoát. Nữ tử áo đỏ không chịu buông tha chúng ta dễ dàng như thế, nàng ta ra chiêu liên tục, từng đường kiếm mang kinh phong mạnh mẽ, chiêu nào chiêu nấy đều nhanh - hiểm - độc - chuẩn.

Ánh mắt nàng ta toát lên vẻ thô bạo và tàn nhẫn, khăn che mặt màu đỏ bay phấp phật trong gió khiến cho nữ tử thêm vẻ yêu dị và điên cuồng. Dù ta được vị đeo mặt nạ hết sức che chở nhưng cũng bị kiếm khí của nàng ta tổn thương.

Người áo trắng bế ta tránh thoát một kiếm, phi thân lên cành cây, cất giọng lạnh lùng nói: “Người không tự thấy chênh lệch giữa hai ta sao? Ta cũng không muốn đánh với người, nhiệm vụ của ta chỉ là mang nữ tử này đi thôi.”

Nữ tử áo đỏ cười lạnh. “Bản cung không nói chuyện với kẻ cướp đồ của mình!” Ngay sau đó, nàng ta vùng kiếm, lao tới chỗ chúng ta.

Ta nghe thấy tiếng nam tử đeo mặt nạ hừ lạnh. “Đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Khẩu khí thật lớn. Ô... mà sao lại bỏ chạy vậy hả đại hiệp?

Vị này bị thần kinh hay sao, dù người có giỏi hơn nữ tử kia, nhưng một người hết lòng đánh một kẻ hết lòng chạy, thắng thua gần như đã định rồi.

Ta buồn bực: “Tại sao người không đánh?”

“À...” Nam tử áo trắng cười cười nhìn ta. “Ta không cầm vũ khí theo.”

Ta tròn tròn mắt, nhìn y như nhìn một kẻ có vấn đề về trí óc. Đại hiệp, người đang nói thật đấy à? Đi đánh nhau không mang vũ khí, đây không phải tự tìm chết hay sao?

Gió vun vút quất vào mặt ta, đau rất từng trận. Ta cố nuốt ngụm máu sắp phun ra xuống, úp mặt vào sam y của nam tử, khổ sở nhắm mắt lại. Trên đầu ta truyền đến giọng nói phiêu tán trong gió của người nọ: “Nếu muốn thì cứ phun. Nhịn được một lần, khó nhịn được hai lần...”

Ta suy yếu cười nhạt. “Nhịn được một lần, tất sẽ nhịn được hai lần.” Hương trầm thoang thoảng quanh chớp mũi, ta hít một hơi thật sâu. “Ta lại không muốn máu tươi làm bẩn bạch y của công tử.”

Nam tử áo trắng không nói gì, y chỉ yên lặng cúi xuống nhìn ta chăm chú, nhìn đến mức khiến ta phát ngượng. Ta vờ nổi cáu. “Công tử nếu không muốn sống cũng được, nhưng ta muốn. Vì vậy, thỉnh người chú ý đến vị phía sau kia.”

Người nọ nhìn về mặt túng quẫn của ta, cuối cùng ngẩng đầu lên, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Y sẽ không đuổi thêm được nữa.”

Sự việc sau đó diễn ra rất nhanh. Lúc chúng ta đến tường thành, người áo trắng đột ngột rút ra hai cây phi đao, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi bắn về phía nữ tử áo đỏ. Nữ tử áo đỏ sao có thể ngờ được đối phương đột nhiên phản kích như vậy, nàng ta chật vật tránh phi đao nhưng vẫn bị cửa một vết dài trên vai, bước chân lập tức lảo đảo. Nhân cơ hội đó chúng ta vào trong thành, trà trộn giữa những mái nhà san sát nhau.

Ta vẫn còn cảm thấy không thể tin nổi: “Không phải người nói không có vũ khí sao?”

“Thật sự không có vũ khí, đây là ám khí.”

Ta lắc đầu, đối với ta, thứ gì có thể gây ra thương tích thì đều là vũ khí. Ta nhẹ nhàng kéo áo y: “Chúng ta thoát rồi à?”

Nam tử áo trắng lộ ra một nụ cười nửa miệng: “Người kia tuyệt đối không thể đi thêm một bước nào nữa.” Y cúi xuống nhìn ta: “Nội thương không sao chứ?”

“Ngực hơi đau...” Ta trả lời, cảm giác lại có một búng máu nữa chuẩn bị trào lên cổ họng. “Công tử làm gì vậy?”

“Giúp nàng nhịn phun máu.” Y ý vị thâm trường nhìn ta. “Không nhịn được cũng đừng làm bẩn bạch y của ta, nàng muốn thế mà.”

Ta ghen lời, bây giờ ta sẽ phun, hơn nữa sẽ nhắm người mà phun, vậy có được không?

Nam tử đưa ta tới một lầu lầu nhỏ. Y thành thực nhảy qua cửa sổ, bên trong có hai người, một là Nhan Hưởng, một người còn lại hẳn là đồng bọn của y.

Ta nhẹ nhàng thoát khỏi, đưa tay đỡ lấy Nhan Hưởng đang nhào tới. Nàng ấy bị dọa không nhẹ, vừa gặp mặt ta đã òa lên khóc, nói năng lộn xộn. Ta bắt đầu dĩ trấn an nàng ấy.

“Các nàng an toàn rồi, cáo từ.”

Nam tử áo trắng nói với ta, y chuẩn bị phóng ra ngoài cửa sổ. Ta vội vàng lên tiếng: “Xin đợi đã!”

Nam tử dừng lại: “Còn chuyện gì sao?”

Ta hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: “Có thể cho ta biết ai đã giúp ta được không?”

Nói xong câu đó, ta rõ ràng thấy nam tử đi cùng người đeo mặt nạ liếc xéo ta một cái. Ta rùng mình, ôi, ta nhiều lời quá rồi sao?

Người kia im lặng một lúc. Sau đó, y quay đầu lại nhìn ta, khoe miệng tươi cười: “Là ân nhân của nàng.”, sau đó biến mất nhanh chóng, không để ta nói thêm một lời.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chớp mắt đã qua nửa tháng kể từ ngày hôm ấy. Tháng ba, hoa đào nở rộ, trời cũng ấm hơn nhiều.

Hôm nay, là ngày hoàng cung mở Yến Uyên tiệc.

Một buổi tiệc lớn như thế, tất cả quan viên và người thân đều được tham gia, thậm chí cả nước láng giềng cũng sang góp vui. Đó là bởi Yến Uyên tiệc này cơ bản chính là tiệc se duyên, là nơi để trai gái gặp mặt và chọn ý trung nhân, kể cả các hoàng tử và công chúa cũng có mặt để tìm bạn đời.

“Muội muội, sao lại thần thờ như vậy?”

Tỷ tỷ nhẹ nhàng nắm tay ta, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ lo lắng. Lúc đó ta mới hồi hồn, cười nhẹ nói với nàng: “Muội không sao.”

“Tươi tỉnh lên nào, đừng quên hôm nay là ngày rất quan trọng.”

Ừ, tất nhiên ta sẽ không quên, không bao giờ quên được ngày hôm nay...

Ta cụp mắt, khuôn mặt bình thản. Thật ra ta không muốn tới bữa tiệc này, nhưng mọi người đều không đồng ý, mà ta cũng chẳng có lý do gì để không đi cả. Dù sao, ta cũng đã nghĩ kĩ rồi: thứ nhất, không lại gần khu vực cấm cung; thứ hai, không đàn không hát gì hết; bởi kiếp trước ta đã kết thù với công chúa vào đúng ngày này. Chẳng phải nói quá, nhưng chính là một khúc Lưu Nguyệt của ta khiến cho nàng không ngóc đầu dậy nổi.

Tỷ tỷ của ta rất mong chờ ngày hôm nay. Nàng mặc váy dài màu tím rực rỡ, khuôn mặt yêu kiều, trên trán là hình vẽ hoa mai đỏ rực, tóc đen vấn lên cài trâm Hồng Diệp lộ ra cổ cao trắng nõn, tất cả không sai biệt lắm trong trí nhớ của ta. Ta cười thầm. Tỷ tỷ ta sắp tìm được một đức lang quân vừa ý rồi...

Trong một rừng những nữ tử tươi đẹp rạng rỡ như thế, ta thật sự không nổi bật lắm: áo lụa xanh, thắt lưng trắng thêu hoa đào, tóc vấn đơn giản bằng trâm ngọc lại không trang điểm. Nếu như có ai đó nhắm trúng ta, ta sẽ thật sự cảm thán người đó có đôi mắt tốt quá.

Chỉ cần như vậy, bình yên mà nhìn mọi thứ, không cầu không mong gì hết. Ly vàng chén ngọc, lụa là gấm vóc... Những thứ đó không dành cho ta, mà ta cũng không còn là cô thiếu nữ mười sáu tuổi mơ mộng về tình yêu.

“Hoàng thượng, Định vương, Thái tử, Tử công chúa đến!”

Tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ. Hoàng thượng đã hơn bốn mươi nhưng vẫn phong lưu anh tuấn ngời ngời. Một thân long bào phát ra uy nghiêm bức người, giọng nói quyền uy trầm ổn khiến người khác không tự chủ mà nghe theo.

Định vương Quân Vũ là hoàng tử do Nghiêm phi sinh ra, thường xuyên đi chinh chiến khắp nơi. Ta không có ấn tượng về người này lắm, chỉ biết tính tình y lạnh bạc, không ưa thích náo nhiệt. Nhưng dù sao hôm nay y cũng đến.

Thái tử Quân Mặc là con trai của hoàng hậu, chính là một cái song bào thai với Tử công chúa, khuôn mặt hai người họ giống nhau tới bảy tám phần. Y là một thiếu niên tài hoa, anh tuấn phong lưu, tính tình vui vẻ không câu nệ. Ta có thiện cảm với y không chỉ vì vậy, còn là vì sau này y sẽ trở thành bạn tri kỷ của người đó.

Cuối cùng, là nàng ta, Tử công chúa Quân Linh Lạc.

Phải công nhận công chúa Linh Lạc thật xinh đẹp, da như mỡ đông, mắt to tròn đen láy. Nàng mặc váy hồng thêu chỉ bạc, nụ cười rạng rỡ như hoa. Hoàng thượng ít con, nàng ta là con gái út, tất nhiên là được hưởng thụ muôn vàn sủng ái.

Bị nuông chiều như thế... Đây chẳng phải là một đứa trẻ to xác hay sao?

Ta im lặng cúi đầu. Ôi... Thật buồn cười khi nghĩ đến ngày xưa ta luôn cố gắng tranh chấp với nàng ta. So đo với người trong hoàng tộc thì quả là ngu

ngốc.

Khi ta âm thầm xem xét lại chính bản thân mình, đột nhiên giọng nói the thé của thái giám lại vang lên: “Thái tử Tây Kỳ tới, Tuyết công tử tới!”

Hả???

Ta ngẩng đầu lên, có chút bất ngờ. Biết là chàng sẽ đến tham gia rồi, nhưng ta nhớ là chàng đâu có xuất hiện ở yến tiệc?

Tuyết công tử vẫn như thế, áo trắng phiêu dật, tóc đen hờ hững, dung nhan đẹp tới mức không dám nhìn thẳng. Chàng bước từng bước thật chậm rãi, tà áo lay động nhẹ nhàng, dường như tất cả ánh sáng đều tập trung trên khuôn mặt tinh xảo ấy.

Chỉ nhìn thôi mà ta thấy tim mình đập loạn xạ...

Người ta hay nói: “Người tình trong mắt hóa Tây Thi”, ta chẳng biết có đúng không, nhưng mà không riêng mình ta, tất cả nữ quyến đều say mê nhìn chàng, hai rặng mây hồng nổi trên má. Ta nhìn sang tỷ tỷ, thấy nàng mở to đôi mắt đầy vẻ thờng thức, môi khẽ hé mở, xinh đẹp lại phong tình.

Chàng có gì lạ. Tuyết công tử là người tình trong mộng của biết bao thiếu nữ.

Nghĩ tới việc này, ta lại cảm thấy bản thân mình đã già đầu rồi mà không không khôn ra được. Một nữ tử hai mươi chín tuổi lại đi mê luyến thiếu niên mười tám, giống như trâu già gặm cỏ non...

Rời mắt khỏi người kia rồi ta mới có dịp chú ý đến vị thái tử Tây Kỳ đi đằng sau. Đây cũng là một kẻ không hề có trong ký ức của ta. Sau khi ta trọng sinh, biết bao nhiêu việc đã thay đổi. Ta biết, bởi vì ta thay đổi.

Khác hoàn toàn với Tuyết công tử, thái tử Tây Kỳ mang một nét đẹp vương giả. Da trắng như tuyết, mắt phượng câu hồn dưới đôi mày kiếm sắc sảo. Môi y đỏ mọng như trái anh đào, cười mà như không, y phục đồ rực rỡ.

Đẹp như tranh vẽ vậy. Có điều vẻ đẹp này hơi trung tính...

Tuyết công tử vừa bước vào đã thu hút hết ánh nhìn của mọi người, khiến họ không để ý tới vị đằng sau. Nhưng giờ thì ai cũng mở to mắt, miệng há hốc vì kinh ngạc. Hai người sắc không ai kém ai, luận khí chất mỗi người một vẻ đều thu hút như nhau. Nhưng sao ta thấy, hai con người này lại... giống như

một đôi trai tài gái sắc thế nhỉ??? (1612: 🤖🤖🤖🤖🤖🤖 bé cung, ta đang uống nước, suýt phun vào máy tính)

Lòng ta không thoải mái, rõ ràng có gì đó không ổn lắm, mà ta lại chẳng biết nó là cái gì cả.

“Không ngờ Tuyết công tử cũng tới.”

“Vị thái tử kia thật xinh đẹp, thật sự là nam nhân sao?”

“Tuyết công tử, thái tử Tây Kỳ, mời ngồi. Hôm nay trẫm thật cao hứng, không ngờ hai người cũng tới Yến Uyển tiệc này.”

Hai thiếu niên trẻ tuổi cùng nhau hành lễ, gật đầu chào hỏi với những người trong hoàng tộc. bởi vì thân phận của họ cao quý: một người là thái tử một nước, một người là công tử anh tuấn vô song nhất thiên hạ nên cả hai đều ngồi trên cùng với những công chúa và hoàng tử khác.

Giống như ta đã biết, người đó ngồi bên cạnh công chúa Quân Linh Lạc.

Đáng lẽ tứ công chúa phải ngồi bên trái phía dưới hoàng thượng và các vị phi tần khác, nhưng nàng ta là đứa con được yêu chiều nhất nên tùy ý làm loạn. Mà theo ta thấy, có khi để hậu còn đang cười thầm ngắm ý trung nhân cho con gái nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tứ công chúa khuôn mặt hơi phỉếm hồng, đôi mắt tròn long lanh chăm chú nhìn người bên cạnh. Nàng ta đã động tâm, ta chắc chắn. Người kia cứ như một thỏi nam châm với lực hút cực mạnh, ai nhìn vào đôi mắt đen ấy đều sẽ bị hút mất linh hồn.

Chân chính là họa thủy!

Tiệc đã bắt đầu, nhạc nổi lên từng tiếng đập diu. Những thiếu nữ mặt đỏ hồng liếc nhìn sang phía bên kia. Nam tử đưa quạt tỏ vẻ phong lưu, nhâm nhi vài ly rượu, ngâm vài câu thơ. Đám đông các vị phu nhân cười trò chuyện phỉếm bằng những lời khiêm tốn xã giao...

Ta im lặng, nhẹ nhàng đưa một thìa canh gà hạt sen vào miệng. Thứ duy nhất ta thấy thú vị chính là mấy món sơn hào hải vị này. Yến tiệc thật lãng phí, bao nhiêu món ngon như vậy lẽ nào chỉ để ngắm nhìn thôi sao?

Lại nhìn sang tỷ tỷ, đĩa ngọc vẫn để trên bát, rượu còn đầy bình. Ta biết tỷ tỷ đang mãi ngắm con trai của Lại Bộ Thượng Thư, làm sao còn tâm trí thưởng thức mỹ vị nữa chứ.

“Như thế này thật không thú vị. Hoàng thượng, hay là tổ chức một cuộc thi được không?”

Giọng nói êm dịu của hoàng hậu vang lên khiến cho cả đám nữ tử bắt đầu nhón nháo. Ta đưa ly rượu lên miệng, nghĩ thầm “rót cuộc đã đến”. Tâm trạng hoàng đế rất vui vẻ, cười cười quay xuống nhìn mọi người: “Cũng tốt, cứ ăn uống thế này thì không thú vị. Các khanh cứ tự nhiên, trăm nhất định có thưởng.”

Không khí vui tươi háo hức nổi lên khắp cung điện. Phải nói để hậu rất tinh ý khi bày ra cuộc trở tài này. Tỷ tỷ ngồi bên cạnh ta cũng rục rịch chuẩn bị góp vui.

Ta nhàm chán nuốt một miếng Quế Hoa Cao, lại nhìn về phía đại điện, thấy những nữ tử không ngừng lên rồi lại xuống. Một bà cô sắp ba mươi như ta thì còn hiếm lạ gì mấy cái này nữa...

Mà kể ra cũng lạ, từ nãy tới giờ ta vẫn cảm thấy như bị người theo dõi. Lúc ta ngồi im thì không có chuyện gì, nhưng lúc ta xem diễn thì chắc chắn sẽ có cảm giác đó. Nhìn về phía các nam tử thì đều thấy họ đắm đuối nhìn lên sân diễn, ta thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Dù sao có năm hàng thì ta đã ngồi ở hàng thứ ba, còn có một cô nương (không biết nhà nào) to béo che trước mặt, ai lại để ý tới ta chứ.

Rót cuộc sau khi tỷ tỷ ta lên đài thì cũng tới lượt Tứ công chúa. Chẳng biết từ lúc nào nàng ta đã khoác trên người một bộ xiêm y trắng xóa, hoa văn thêu chỉ bạc tinh xảo, ống tay dài thướt tha. Rất đẹp, rất hoa lệ...

Nàng ta múa một khúc “Tiên duyên” tú lệ. Kiếp trước nàng ta cũng múa, nhưng là múa khúc “Thường mầu đơn” vừa lộng lẫy vừa hào nhoáng. Bây giờ Quân Linh Lạc một thân bạch y, vạt áo là lứt, khuôn mặt hồng nhật xinh đẹp.

Ta thờ dãi. Nàng ta e ấp thẹn thùng như đóa hoa đang mời quân tới hái. Ôi, tình ý dào dạt như thế... Người kia tâm tư kín đáo, nhất định đã biết tiếng lòng của giai nhân rồi!

Uống một chén nữa vậy...

“Đẹp! Lạc Nhi múa rất hay!”

Hoàng đế thoải mái cười to, tiếng khen ngợi từ đó nổi lên khắp đại điện. Tứ công chúa e lệ mỉm cười cảm ơn mọi người, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt trên người Tuyệt công tử. Hoàng hậu rất hiểu ý con gái, nâng khăn lên che miệng mà cười. “Tuyệt công tử và Thái tử thấy sao?”

“Công chúa quả là sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn.”

Thái tử Tây Kỳ rất khách sáo. Ta có cảm giác hắn không hứng thú cho lắm. Lúc nói xong hắn còn đảo mắt một cái, khiến cho nữ tử trong điện ai nấy đều tim đập thình thịch.

“Công chúa tài mạo song toàn, tại hạ thật may mắn được xem một điệu múa như trên cõi tiên thế này.”

Tuyệt công tử đúng là Tuyệt công tử, nói một câu cũng có thể mê hoặc lòng người như vậy. Ánh mắt dịu dàng kia khiến công chúa Linh Lạc má càng thêm đỏ, hai mắt si mê đắm đuối phù thêm một tầng sương. Nàng ta e lệ mỉm cười. “Nhị vị quá khen rồi. Linh Lạc cũng chỉ có chút tài mọn mà thôi. Thật ra thì so với...”

Ta chỉ kịp rung mình, đã cảm nhận được ánh mắt sắc bén đột nhiên bắn về phía bên này. Chỉ thấy nàng ta vẫn cười đến xinh đẹp, đôi mâu chăm chú nhìn ta. “... Đệ nhất tài nữ kinh thành còn chưa ăn thua gì.”

Sau câu nói đó, mọi ánh mắt đổ dồn về chỗ ta.

Ta thật sự rất bất ngờ. Thế này là sao?

“Ồ... Là con gái của Thừa tướng.”

“Trời ạ, từ nãy tới giờ ta còn không nhìn thấy.”

Ta vội vàng bày ra vẻ mặt cung kính “Công chúa quá khen rồi”, trong đầu là một mớ hỗn độn. Đúng rồi, ta đã quên mất, sau khi ta đàn một khúc trong lễ mừng thọ của Thái hậu năm mười ba tuổi, ta đã trở thành Đệ nhất tài nữ. Trưng sinh khiến cho ta quên mất rất nhiều điều. Nàng ta nói như vậy, ngụ ý là muốn so tài với ta?

Nhưng mà, ta có chọc gì tới nàng ta đâu nhỉ?

Công chúa Quân Linh Lạc nhìn ta bằng vẻ mặt căm ghét lẫn khiêu khích, giống như đang tuyên chiến với kẻ thù một mất một còn. Ta im lặng suy nghĩ, lẽ

nào là ghen tị ta đoạt nổi bật của nàng ta năm đó? Nhưng có cần phải phát tác ra lúc này không?

Chắc hẳn đã có chuyện gì khác nữa khiến nàng ta tức giận như vậy.

Chạy trời không khỏi nắng, cuối cùng nàng ta vẫn muốn kết thù với ta. Tỷ tỷ nhìn ta với vẻ mặt lo lắng, giống như muốn hỏi tại sao ta lại chọc tới tiểu tổ tông này. Ta chỉ biết khẽ lắc đầu.

“À, vậy ngươi lên biểu diễn chút tài nghệ cho trẫm xem thử.”

Công chúa đã nói vậy, đế hậu làm sao buông tha ta. Hoàng đế nhìn ta với vẻ mặt đầy hứng thú, còn hoàng hậu thì vẫn cười cười nhưng ánh mắt tỏa ra chút lạnh lẽo khó phát hiện.

“Hoàng thượng đã nói vậy, tiểu nữ đành bêu xấu, mong mọi người không chê.” Ta nhẹ nhàng đứng dậy, khuôn mặt bình thản. Sợ hãi ư? Có đấy, nhưng bây giờ ta có thể làm gì khác nữa? Chỉ bằng bình tĩnh tính toán, xem phải ứng phó thế nào. “Tiểu nữ xin tấu một khúc...”

“Không được phép ngươi dùng đàn!”

Chưa nói hết câu, công chúa Linh Lạc đã vội vàng cắt đứt lời ta. Sau đó nàng ta mới nhận ra mình luống cuống, vội vàng sửa lại: “À... Thì... Ta... Ta muốn xem ngươi múa... Dù sao ta cũng vừa múa mà...”

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta... Bây giờ nghĩ lại ngươi mới thấy sợ? Vậy lúc ngươi ép bức người khác tại sao không chịu nghĩ đến hậu quả?

Hoàng đế nhìn tứ công chúa bằng ánh mắt không hài lòng, đang định lên tiếng khiển trách thì hoàng hậu ngăn lại. Bà ta cười hiền: “Cũng tốt. Tài đàn đã nghe qua, còn tài múa thì chưa ai biết, chỉ bằng ngươi múa một khúc đi”

Múa cái gì? Bất ta biểu diễn, còn chọn luôn tiết mục cho ta nữa. Chu đáo làm sao.

Ta hít sâu một hơi, chuẩn bị đi lên lại bị tỷ tỷ kéo lại. Tỷ tỷ nhẹ nhàng rút cây trâm ngọc đơn giản trên đầu ta xuống, tỉ mỉ cài cây trâm hồng điệp của mình lên, giọng nói nhẹ nhàng đầy lo lắng: “Đừng sợ, chỉ đơn thuần là so tài thôi.”

Ta cười cười gật đầu. Hôm nay, ta bị dính vào vụ này, cũng chính là liên quan tới bộ mặt của cha ta, của gia đình ta..

Các người muốn xem tài nữ chứ gì? Vậy mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đây!

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đây là lần đầu tiên ta gặp một người như thế.

Áo trắng xuất trần, ngũ quan tuyệt luân, dịu dàng mà bình thản. Đẹp quá, ta cứ như bị hút vào đôi mắt sâu thẳm ấy.

Một con người hoàn hảo như vậy, lẽ nào là trời đất cho chúng ta gặp nhau sao? Ta... Từ lâu ta đã mơ về một phu quân như thế.

Hương trầm từ người chàng tỏa ra thật dễ chịu, trên môi chàng nhàn nhạt nụ cười. Những ngón tay thon dài nổi bật trên chén ngọc, uống rượu mà cũng có thể tao nhã như vậy. Ta đỏ mặt, chỉ dám ngồi yên một chỗ vì ta sợ bản thân ăn uống không đẹp mắt.

Ta lén lút ngắm nhìn lại bị người ta bắt gặp. Bối rối đến đỏ mặt, ai ngờ chàng lại mỉm cười. A... Tại sao ánh mắt chàng tràn ngập ôn nhu như vậy? Ta tin rằng chàng cũng để ý tới ta.

Nhưng mà, thỉnh thoảng chàng lại lơ đãng nhìn qua đâu đó...

Lúc đầu ta tưởng là chàng không thích buổi tiệc, nhưng chàng làm thế rất nhiều lần. Ta nhìn thật kỹ, quan sát mãi vẫn không biết là chàng nhìn ai. Cuối cùng, ta phát hiện ra một nữ tử. Lúc nàng ta quay đi, chàng chăm chú dõi theo. Lúc nàng ta đảo mắt nhìn xung quanh, chàng lại hờ hững uống rượu.

Nữ tử đó ăn mặc thật tầm thường, đầu tóc thì sơ sài, thậm chí nàng ta còn không trang điểm!

Nhưng mà... Nàng ta thật xinh đẹp. Ta luôn rất tự hào với nhan sắc của mình, nhưng nếu so với nàng ta, ta không dám chắc mình sẽ thắng. Mí ộp như cánh quạt, ánh mắt buồn bã, môi đỏ như hoa đào, một vẻ đẹp dịu dàng và thanh tao. Từng cử động nhỏ của nàng ta đều hiện lên sự nhã nhặn tinh tế.

A! Ta nhớ ra rồi! Khuôn mặt đó, cử chỉ đó, đúng là con nhóc mười ba tuổi khiến ta ngậm đắng nuốt cay trong buổi thọ lễ của Thái hậu. Năm đó, vốn dĩ ta sắp được Thái hậu ban thưởng, thế nhưng nàng ta dám đánh mất đôi khuyên tai Nguyệt Dạ nổi tiếng của Dạ quý phi tiền triều, còn trở thành Đệ nhất

tài nữ của kinh thành.

Đúng là nàng ta...

Tại sao vậy?

Tại sao chàng cứ nhìn nữ tử đó?

Ta không cam lòng, không cam lòng...

Lúc chàng khen ngợi tài múa của ta, ta cảm tưởng mình sắp chết chìm trong nụ cười ôn nhu và dịu dàng nơi khóe mắt kia. Nhưng Tuyết công tử có thích ta không? Lại nghĩ đến lúc chàng nhìn nữ tử đó, ta chợt thấy lo sợ. Nàng ta không làm gì cả nhưng vẫn được Tuyết công tử để ý đến, lẽ nào chàng thích nàng ta? Làm sao có thể, nàng ta là cái thá gì mà tranh giành với ta hết lần này tới lần khác?

Nữ tử đó tiếp nhận lời khiêu khích của ta. Khuôn mặt nàng ta bình thản đến đáng sợ. Ta chợt cảm thấy hối hận. Ta rất tự tin với bản thân mình, hơn nữa chắc chắn phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không để ta xấu mặt, nhưng nàng ta là Đệ nhất tài nữ, và cái danh ấy không phải tự nhiên mà có.

Ta bắt an, lo sợ...

Ta sợ mình sẽ thua... Ta sợ Tuyết công tử sẽ để ý nàng ta... Ta sợ chàng sẽ coi thường ta...

A, không phải nàng ta định dùng đàn sao? Rõ ràng đàn chính là sở trường của nàng ta mà, nếu để nàng ta làm thế...

Lời nói đã thốt ra trước khi ta kịp suy nghĩ. Mọi người đều nhìn ta. Ta lúng túng giải thích, càng nói càng lộn xộn. Cũng may là mẫu hậu đã mở lời giúp ta. A, thật xấu hổ! Ta lén quay sang Tuyết công tử, lại thấy chàng đang nhìn người kia.

Nữ tử đó thân nhiên bước đến, chỉ thay một chiếc trâm cài mà khiến cả gương mặt nàng ta bừng sáng. Dường như nàng ta không cần để ý tới điều gì, giống như đây không phải việc của bản thân mà là của một kẻ khác.

Ta căm ghét cái khuôn mặt đó. Tỏ vẻ thanh cao gì chứ, chỉ là con của trác thất mà thôi, còn không có đáng để người khác lưu tâm đâu!

Nhưng mà...

Ta lén lút nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt chàng ôn hòa, ngón tay thon dài nâng lên ly rượu, ngửa đầu uống cạn. Đôi mắt đen của chàng chăm chú nhìn theo nữ tử áo xanh đang từng bước đi lên. Ta cắn khấn tay, tức tối cùng không cam lòng, lại nghe tiếng trống từng hồi réo rắt.

Nữ tử đó nhìn thật yếu nhược, nhưng mỗi cái xoay người, mỗi cái lắc tay của nàng ta lại lộ ra vẻ tiêu sái không gì sánh được. Dung nhan lạnh nhạt kia mờ mịt theo tiên khí, nhất thời cả gian phòng như sáng bừng lên. Ta vẫn cho là nàng ta ăn mặc quá sơ sài, nhưng bây giờ nữ tử kia giống như tiên trên trời, màu sắc thanh đạm càng phô bày vẻ đẹp của nàng thêm rõ nét. Váy xanh bồng bềnh xoay tròn, chân dài xinh đẹp thoát ẩn thất hiện, mỗi động tác cong cong lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Nàng ta... lại đẹp như vậy...

Ta hốt hoảng, lẽ nào ta vừa thương thức nàng ta sao? Không... Ta chỉ là nhất thời thấy mới lạ mà thôi. Lại nhìn xung quanh, ai cũng chăm chú nhìn theo từng chuyển động của nàng ta. Tuyết công tử vẫn giữ vẻ bình thản như cũ, nhưng ly rượu của chàng đã rót sắp tràn ra ngoài mà chàng lại chẳng hay.

Ta ghen tị với nữ tử kia. Được rồi, ta thừa nhận nàng ta đẹp hơn ta, múa giỏi hơn ta. Nhưng thế thì sao nào? Ta là công chúa cao cao tại thượng, còn nàng ta chỉ là một đứa thứ nữ mà thôi!

Tuyết công tử nhất định là phò mã của ta, ai cũng không thể ngăn cản được!

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Điệu múa đã kết thúc.

Ta thờ ra một hơi, nhảy múa lâu như thế khiến lưng ta ướt đẫm một mảng. Áo lót dính vào da thịt, cảm giác rất không thoải mái. Tuy nhiên, trước ánh mắt của mọi người, ta không dám có bất kỳ dị sắc nào, cúi người nhẹ nhàng hướng về phía đế hậu trên cao mà thưa: “Tiểu nữ đã múa xong rồi.”

Im lặng vài giây, sau đó là một tràng cười lớn. Mọi người thấy hoàng đế cười đến vui vẻ như vậy cũng không còn e ngại gì nữa, người một câu ta một câu nhao nhao cả lên.

“Không hổ là đệ nhất tài nữ, vũ khúc vừa rồi thật là rung động lòng người.”

“Xem xem, thừa tướng có cô con gái tựa như tiên tử vậy.”

Ta lắng lắng nghe những lời ca ngợi, da gà da vịt đều đã nổi cả lên. Tiên nữ ấy à, cho ta xin đi. Những người này chỉ lo vuốt mông ngựa hoàng đế thôi, họ có biết nói như vậy là đang tát vào mặt công chúa vài cái không?

Ta tiếp nhận lời khiêu khích của công chúa vì không thể trở nên yếu thế, cũng chẳng phải cố ý làm nàng mất mặt. Nhưng tình hình thế này, chỉ sợ nàng kia đã muốn xé nát ta thành trăm mảnh. Nhìn sắc mặt của tứ công chúa là biết, chính là một bộ dáng ‘ta muốn lăng trì ngươi’ nhìn ta. Nụ cười trên mặt ta đã bắt đầu méo mó, đám người ồn ào kia không sợ đắc tội công chúa hay sao? Nói nhiều như vậy, các ngươi sắp hại chết người khác rồi.

“Hay lắm, thừa tướng dường ra được cô con gái thật tốt, tài mạo đều song toàn. Đúng là xứng với hai chữ đệ nhất”

Ta nghe lời khen của hoàng đế mà toát mồ hôi: “Tiểu nữ cũng chỉ có chút tài mọn đó thôi, làm sao dám nhận cái danh mỹ miều ấy. Vẫn còn nhiều cô nương chưa trở tài nghệ, chắc chắn sẽ có người xinh đẹp tài giỏi hơn tiểu nữ gấp trăm lần.”

“Ngươi không cần phải khiêm tốn, trăm nói người xứng thì người xứng, sao phải lo ngại mà giấu tài? Trăm nói đúng không, thái tử?”

“Quả thực giống như tiên nữ.” Thái tử Tây Kỳ nhân nhật nói, đôi mắt đẹp quét qua người ta một trận, đem đến cho ta một con lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Ta không thoải mái cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt lộ liễu mà lớn mật kia.

Tứ công chúa vội vàng lên tiếng: “Đã là tài nữ, chút chuyện nhỏ này có khó khăn gì.” Nàng ta vẫn mỉm cười nhưng đáy mắt lại rét lạnh tựa hàn băng, khuôn mặt xinh đẹp có chút vận vẹo: “Ta... Không biết Tuyết công tử thấy thế nào?”

Đã là người thì đều nhận ra biểu tình méo mó của công chúa điện hạ, ai nấy im phăng phắc không dám ho he một câu. Ta nín thở, thần kinh căng thẳng như dây đàn, thật ra ta vừa sợ hãi, lại vừa mong đợi xem chàng sẽ nói gì. Chàng có nhìn thấy tình ý của công chúa không? Chàng sẽ trả lời nàng ta như thế nào?

Tuyết công tử khẽ cười, giống như đang nghĩ tới chuyện gì vui vẻ. Ta hơi giật mình, vì thấy đôi mắt sâu thẳm kia đang liếc nhìn ta, trong đó ánh lên ý tứ sâu xa và nghiền ngẫm.

“Rất đẹp...” Chàng ôn nhu nói. “Mỹ lệ như... một đóa hoa đào.”

Tìm ta đập thình thịch trong lồng ngực. Ta nhắc nhở bản thân mình phải bình tĩnh, bình tĩnh ngay lập tức. Người này vẫn luôn như vậy, chỉ cần một lời nói, một ánh mắt đã dễ dàng phá nát thành trì của ta. Ta cực lực giữ cho khuôn mặt mang vẻ lãnh tĩnh như bình thường, không ai biết chiếc khăn trong tay ta đã bị vô đến nhăn nhoe.

Khuôn mặt Quân Linh Lạc đã sớm mất đi vẻ thẹn thùng đáng yêu. Nàng ta cắn môi, đôi mắt trừng lớn vì không cam lòng, đáng vẻ cố gắng khắc chế tâm tình, nhưng cuối cùng vẫn buột miệng: “So với ta thì sao?”

Lời này chính xác là làm khó Tuyết công tử. Mọi người đều lặng lẽ nhìn nhau, hẳn là đang thầm kêu Tứ công chúa quá hiểu thắng. Hoàng thượng mặt mũi đều không dễ nhìn, hoàng hậu hơi kéo tay Tứ công chúa, ý tứ nhắc nhở rõ ràng. Nhưng Quân Linh Lạc giống như trúng tà, nàng ta cắn môi, ánh mắt dán chặt trên người Tuyết công tử, thỉnh thoảng liếc về phía ta, ánh mắt ấy thêm phần lạnh lẽo và hung ác.

May mắn thay, Tuyết công tử chỉ khẽ cười một tiếng, ôn nhu nhìn Quân Linh Lạc. Chàng nhẹ nhàng nói: “Tại hạ vẫn thấy điệu múa của công chúa có ý tứ hơn.”

Quân Linh Lạc “a” lên một tiếng, tiếp đó cả khuôn mặt nổi lên một màu hồng thẹn thùng. Ta âm thầm thở phào một hơi, nếu câu trả lời không vừa ý công chúa, không biết nàng ta sẽ tính toán gì với ta nữa.

Mọi chuyện sau đó cũng dần dần lắng xuống, lần lượt từng người từng người lên đài biểu diễn ca múa. Ta cũng chẳng còn tâm tình mà xem, nói với tỷ tỷ ta hơi say rượu, muốn ra ngoài hít thở một chút, sau đó liền người không biết quý không hay rút lui khỏi bữa tiệc ồn ào đầy thị phi này.

Ta đi dọc theo hành lang dài chạm trổ tinh xảo. Những hoa văn phức tạp khác trên thân cột làm ta hoa hết cả mặt. Đầu ta bắt đầu quay quay, cảm giác bước chân không thật, giống như đang bước trên mây. Say giả thành thật là vậy. Trong kia ta quả thật đã uống hơi nhiều.

Không nên bỏ lại tỷ tỷ mà về trước, nhưng ta không còn lựa chọn nào khác. Ta biết bản thân mình say rượu là như thế nào, uống vào rồi sẽ bắt đầu ngất từ từ, sau đó không thể đi nổi một bước.

Ta đảo dác nhìn quanh, vừa này thần trí không tỉnh táo, không biết đã chạy tới nơi nào đây. Ở ngoài đại điện còn có cung nữ, nơi này thế nhưng không có lấy một bóng người. Mắt ta mờ dần đi, chân tay lao đảo. Đi được vài bước, rốt cục ta hồng mắt, ngồi phịch xuống đất. Ta cố khắc chế cảm giác muốn nằm lăn ra ngủ một trận, quờ quàng dựa vào một cây cột trụ, thều thào gọi: “Có ai không... làm ơn giúp ta...”

Có quý mới nghe thấy người!

Ta nguyên rủa chính bản thân mình rồi hơi đầu lại đi uống nhiều rượu như vậy. Bây giờ thì xong rồi, ta biết làm thế nào trong hoàn cảnh này, lẽ nào đợi người tới cứu? Thật là mất mặt mà.

Cũng may ta uống rượu không có mất lý trí, nếu không làm loạn ở đây, về nhà ta không có mặt mũi nào nhìn người khác.

Ta cố gắng thanh tỉnh. Không thể, say rượu ngủ ở chốn này, ta không làm được.

Mí mắt ta nặng trĩu. Ta loạng choạng vịn cột đứng dậy, lần theo lan can mà bước. Không biết đã đi được bao xa, tới lúc ta sắp không chống đỡ nổi nữa, trước mắt ta hiện ra một bóng người. Đứng là chết đuối vớ được cọc, ta nhào tới người đó. Đáng ra ta không định làm vậy, đều do chân ta không đứng vững mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Cũng may ta không có đề chết người ta.

“Ừm... Ta... Ta có chút say. Làm phiền... đưa ta tới chỗ cung nữ... à... tìm nha đầu của ta...”

Người kia không nói một lời, một tay ôm ngang eo ta, tay còn lại khẽ nâng cằm ta, động tác này là khinh bạc cỡ nào! Ta say thật rồi, nhưng ta vẫn nhận ra người đang ôm ta là một nam nhân.

Ta gạt bàn tay lớn mặt kia ra, nhú nhú mày: “Công tử đang làm gì? Quân tử nên... nên có khí khái của quân tử...”

“Nếu không phải nàng nhào tới ta, tại sao ta phải ôm nàng chứ?”

Cái gì? Ta nhào tới, nhưng ta đang say mà? Được được, ta có chuyện cầu người, bỏ đi, ta không so đo nữa.

“Được rồi.” Ta nhắm mắt, cố chịu đựng cơn váng đầu. “Xin bỏ ta xuống, giúp ta tìm Nhan Hưong... Có được không?”

“Đầu cần phiền phức như vậy, ta đưa nàng đi là được rồi.” Người kia cười một tiếng, thân thủ nhanh nhẹn bế ta lên. Tên này sao lại tùy tiện như vậy? Say rượu còn bị nam nhân bế về trước mặt dân thiên hạ, danh tiết của ta còn có thể giữ sao?

“Không cần... Thả ta xuống.” Lồng ngực ấm áp khiến mi mắt nặng trĩu, ta hốt hoảng tự cấu vào tay mình, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

Ta giãy dụa muốn thoát khỏi, lại bị đôi tay như xích sắt kia kìm hãm, một giọng nói dịu dàng nhưng lạnh lẽo rót vào tai ta: “Ngoan, đồ của ta thì phải về với ta.”

Từng chữ từng chữ êm dịu như rượu ngọt nhưng lại ẩn chứa độc dược chết người. Ta bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời tỉnh táo ra không ít. Ta cố nhìn thật kỹ khuôn mặt kia, khuôn mặt xinh đẹp để che giấu nội tâm tàn nhẫn như rắn độc.

“Ngươi... Thái tử... Hay là...” Ta nghe thấy giọng nói của mình mang theo tia run rẩy cùng hoảng sợ.

“Nàng nghĩ bản cung là ai, bản cung liền là người đó.” Khóe miệng nam tử cong lên, nụ cười giễu cợt kia giống như con dao sắc nhọn muốn chọc mù mắt ta.

Bảo sao từ lúc nhìn thấy thái tử Tây Kỳ, lòng ta đã thấy không thoải mái. Hóa ra y chính là nữ tử áo đỏ hôm nào muốn giết ta diệt khẩu. Thật là tốt, thật là tốt quá mà, bây giờ thì ta xong đời rồi!

Ta cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, thần sắc bình tĩnh đối mặt với y. “Ta không phải đồ vật gì của ngươi, ta là tiểu thư phủ thừa tướng, ngươi đừng nghĩ động vào ta. Cha ta không giết được ngươi, nhưng tuyệt đối sẽ không cho ngươi dễ chịu.”

Y nhú mày, đôi môi cong cong đã mím lại thành một đường thẳng. Y không thèm kiêng nể gì đưa tay lên bóp cằm ta, buộc ta phải nhìn vào mắt y. “Khẩu khí lớn lắm!” Y cúi xuống sát mặt ta. “Nhưng bản cung không thích bị đe dọa.”

Trán ta bắt đầu toát mồ hôi. Bản tính tàn độc của người này đã bị ta khơi lên rồi. Xem ra hôm nay ta chạy không thoát, nơi đây lại không có nam tử đeo mặt nạ tới cứu ta.

“Tại sao ngươi làm khó ta như vậy, chúng ta đâu có thù oán gì chứ?” Chết thì chết, ít nhất ta cũng phải hỏi cho ra lẽ, tại sao y năm lần bảy lượt muốn ép bức ta như thế. Thật sự là ghen ghét, ta ăn cơm cũng nuốt không trôi.

Có lẽ ánh mắt ta quá mức dọa người, thái tử Tây Kỳ hơi thả lỏng vòng tay. Ta nhân cơ hội đó liền muốn thoát khỏi y, ai ngờ lúc ta chuẩn bị xoay người,

tên kia thể nhưng đưa tay ôm thắt lưng ta, ép ta dán sát vào người y. Ta vừa thẹn vừa giận muốn đẩy y ra, đổi lại bàn tay nóng bỏng của y nhấn lên đốt xương sống, chân ta suýt nữa thì nhũn ra.

Ta tự thấy bản thân mình giới nhần nhẹn, thể nhưng bây giờ ta chỉ muốn giơ tay lên cho tên này một cái tát. Thậm chí ta còn có ý muốn nhào lên mà giết chết y, con người tự cao tự đại này!

“Ngươi...” Ta ghen hờn, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng mà không thốt nên nổi một lời.

Thái tử Tây Kỳ nhẹ nhàng xoa lên thắt lưng của ta, ta lập tức đứng thẳng người lên, né tránh đụng chạm của y. Y nhìn ta, bật cười: “Nàng đang thăm nguyên rủa bản cung à?”

Ta tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói lạnh lẽo biểu đạt sự chán ghét của bản thân: “Ta chính là đang nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào để biểu đạt sự vô sỉ của ngươi đó, thái tử điện hạ.”

Sau khi ta thể hiện rõ ràng nỗi căm ghét cùng khinh thường đối với y, y ngoài ý muốn không nổi giận mà chỉ cười nhạt một cái.

“Bản cung nào có ý xấu, giúp nàng lại bị nàng mắng chửi như vậy? Ít ra bây giờ nàng đang đứng trên mặt đất, cũng không biết là ai vừa nẩy mềm nhũn ngã vào lòng người khác.”

Ta biết y vừa bấm vào huyết yêu nhân, nhưng thắt lưng nữ tử là để y tùy tiện sờ như vậy sao?

Ta sắp tức chết rồi! “VẬY ĐA TẶ!” Nói xong ta liền quay người đi thẳng, một khắc cũng không muốn nán ná ở đây với loại người này nữa.

“Từ từ đã. Nàng định cứ thế đi sao?” Y cười cười chắn trước mặt ta.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Ta hung hăng lườm y một cái. Nếu còn dám làm khó dễ ta nữa, ta thà ngọc vỡ còn hơn làm má lạnh, nhào lên sống mái với y một trận. Như vậy ít ra trước lúc chết cũng xả được cục tức trong lòng.

“Đừng căng thẳng như vậy, bản cung chỉ muốn hỏi nàng có quen biết kẻ đeo mặt nạ trắng kia hay không thôi.”

Thì ra y muốn hỏi ta về chuyện này. Ta lạnh lùng cười: “Quen thì sao mà không quen thì sao? Ta quen ai ngươi quản được à?”

Về mặt y hiện lên sự nghiêm túc chưa từng thấy, y thấp giọng nỉm mại: “Hừ, y trong mắt nàng hẳn là tốt đẹp lắm, ân nhân cứu mạng cơ đấy. Bản cung nói cho nàng biết, ít đây đưa với kẻ đó một chút, bản cung còn chưa có giết nhiều người bằng y đâu!”

“Còn có, ngươi đừng tới làm phiền ta nữa. Nếu tên kia là kẻ xấu thì ngươi cũng là ác nhân, ngươi muốn ta chết mà thôi.”

“Nàng!”

Y phát cáu, ta vội quay người chạy về phía tỷ tỷ đang đi tới. Ta nhào vào lòng tỷ tỷ, tỷ ấy đỡ lấy ta, nhẹ nhàng buông lời trách móc: “Muội được lắm, bỏ ta một mình trong đó, bản thân thì đi loạn như vậy. Muội có biết phía trước là cấm cung không?”

Cấm cung? Ta rùng mình. Đã tự nhủ không được đi lung tung rồi, cuối cùng duyên phận lại dẫn ta tới đây, thật là đáng sợ. Ta vội kéo tay tỷ tỷ, gấp gáp muốn quay trở về.

Tỷ tỷ chân chừ nhìn phía sau ta, cúi người hành lễ: “Thái tử điện hạ.”, sau đó ánh mắt nhìn ta thêm phân kỳ quái.

“Tỷ đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Thái tử điện hạ, tỷ muội chúng ta quay về trước, ngài cứ thông thả đi dạo tiếp.”

Ta thầm kêu khổ trong lòng, vội vàng tươi cười cho có lệ. Lúc ta kéo tỷ tỷ đi khỏi, cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của người kia vẫn dán trên người, sống lưng ta run rẩy. Cuối cùng, ta gần như kéo tỷ tỷ mà chạy trời chết.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Buổi tiệc hôm ấy ta viện cớ không khỏe để về sớm, tránh gặp mặt những người không muốn gặp. Ngẫm lại thấy Yến Uyên tiệc này thật xui xẻo, năm sau ta dứt khoát không đi nữa.

Nhưng mà trong cái rủi có cái may, múa một khúc, đổi lại là cả đồng tặng thưởng của hoàng đế. Ta cất hết trang sức vào kho, vài đề may quần áo, còn tiền dùng để làm việc ta cần lắm.

Một thân nam trang, ta dẫn theo vài gia nô theo. Đã là lần thứ ba tới đây rồi, hôm nay ta không có ý định đi vào. Thanh lâu này hẳn là có liên quan tới gã ác nhân kia, nhờ đầu vào đó lại đụng mặt nhau thì biết làm thế nào.

Từ xa tiến lại ta đã nghe thấy tiếng ồn ào, tiếng đồ vỡ vọng ra. Chuyện gì xảy ra vậy? Ta vội vàng dẫn gia nô tới trước cửa, nhìn vào trong, chỉ thấy một mớ hỗn độn.

Đám người ồn ào đứng dạt ra hai bên xem kịch vui, giữa đài là một nữ tử, trên tay nàng cầm trâm bạc, tư thế như muốn tự sát. Nữ tử mặc bộ váy màu thiên thanh, mái tóc vấn cao đã lộn xộn. Vài lọn tóc rời rạc rơi xuống má làm nổi bật lên dung nhan tiêu tụy ướt đẫm nước mắt.

Ta kinh ngạc. Còn rất trẻ, nhưng ta dám chắc nữ tử này là Thu Minh.

“Dịch Chi... Dịch Chi... Sao chàng có thể như vậy, chàng đã hứa với ta rồi, chúng ta...chúng ta đã đính ước.”

Giọng nói run rẩy, ánh mắt tuyệt vọng cùng không dám tin. Lòng ta xôn xao một trận, nhìn về phía nam tử áo tím dưới đài đang bị vây quanh.

Vậy ra đó là Dương Dịch Chi.

Người này và Thu Minh là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã đính ước với nhau. Khi gia đình Thu Minh sa sút, nàng bị bán vào thanh lâu liên tục thực, thủ tiết đợi người yêu đến cứu. Ai ngờ Dương gia thay lòng đổi dạ quá nhanh, lập tức tìm cho con trai một mối hôn sự khác. Bản thân Dương Dịch Chi cũng là một kẻ bạc tình, y chấp nhận cưới con gái người ta, sau đó đến thanh lâu trả lại tín vật đính ước, chính là muốn cắt đứt quan hệ với Thu Minh.

Tình cảm mười lăm năm lại bị phản bội phủ phàng như vậy, Thu Minh làm sao có thể chấp nhận sự thật. Nàng tất nhiên muốn níu kéo tình yêu, nói không nghe, khóc không được, cuối cùng đòi tự vẫn. Suy cho cùng là vì tuyệt vọng không lối thoát mà thôi.

“Hừ.” Dương Dịch Chi khinh thường cười một tiếng: “Bây giờ ngươi cũng không chịu nhìn lại mình xem, một thân dơ bẩn mà đòi làm thê tử của ta, vậy cũng xứng?”

“Không phải... Ta vẫn luôn giữ mình trong sạch. Xin hãy tin ta, ta tuyệt đối không lừa dối chàng một câu.” Thu Minh lao đảo, nước mắt đã lã chã như mưa, vẻ mặt đau đớn đến tột cùng.

“Vô si! Nữ tử thanh lâu cũng dám nói chuyện trinh tiết? Hai tháng này không biết ngươi đã qua tay bao nhiêu nam nhân rồi?”

“Không phải như thế, tại sao chàng không chịu tin ta? Xin chàng...”

Thu Minh đã tuyệt vọng muốn chết, nàng bất chấp tất cả bám lấy vật áo người yêu, dùng tư thế hèn mọn nhất mà cầu xin: “Ta yêu chàng... Dịch Chi... Ta đã yêu chàng như thế! Cầu xin chàng hãy nhớ tới tình nghĩa bao năm qua...”

“Đù rồi!” Tên kia chán ghét nhũn mảy, vẻ mặt không kiên nhẫn gạt Thu Minh ra, lực đạo thô bạo khiến nàng ngã xuống đất. Nhìn đôi mắt mờ mịt không còn tiêu cự ấy, y lại có thể nhẫn tâm mà thốt ra những lời cay độc: “Còn nói là tiểu thư khuê các ư, miệng lưỡi giống y hệt nữ nhân không biết xấu hổ. Cút ra xa ta một chút, đừng làm bẩn thiếu gia ghê tởm!”

“Đối xử với phụ nữ như vậy, các hạ cũng chẳng phải quân tử gì. Chính mình tiểu nhân còn đòi lấy nữ tử xinh đẹp cao quý, có phải quá đề cao bản thân rồi hay không?”

Ta lạnh lùng thốt lên. Vốn dĩ ta chẳng định ra mặt, nhưng tên Dương Dịch Chi này khiến ta không chịu đựng nổi! Loại nam nhân ghê tởm như vậy làm sao xứng với Thu Minh hiền lành xinh đẹp của ta. Bị bán vào thanh lâu biết đâu là may mắn của nàng ấy, ít ra còn có cơm ăn áo mặc. Gã cho tên khốn khiếp này, chỉ sợ nàng ấy phải lỡ dở cả đời.

“Ngươi là kẻ nào?” Dương Dịch Chi nghe thấy lời ta nói thì tức đến tím mặt, đôi mắt bé tí nhìn ta chằm chằm, giống như hận không thể lột da xẻ thịt ta ra mà uống máu vậy.

Khẽ hást cằm, ta phát ra một tiếng cười lạnh: “Ta là ai ngươi không cần thiết phải biết.” Cho dù có biết ngươi có thể làm gì được ta nào? “Các hạ khẳng định cho rằng cô nương này không giữ gìn trinh tiết nên không cần nàng đúng không? Vậy phiền nói cho mọi người nghe vị Mẫn tiểu thư kia tốt đẹp hơn chỗ nào? Theo tại hạ biết thì nàng kia đã từng bỏ nhà đi theo gã nam nhân, chẳng lẽ đó là trung trinh tiết liệt mà Dương công tử muốn?” Ta thật muốn nói cho cả thiên hạ biết Dương gia hám tài ra sao, chỉ vì của hồi môn của Mẫn gia mà để con trai mình rước về một người phụ nữ lẳng lơ như vậy.

“Ngươi... ngươi...” Dương Dịch Chi bị ta nói tới nghẹn lời, đáng tiếc da mặt người này quá dày, y không biết xấu hổ mà gân cổ lên cãi tiếp: “Ngươi là cái gì mà dám nói ta như vậy? Phi, đừng có ngậm máu phun người!”

Ta chán ghét cái bộ dạng cãi cùn cãi cổ này nhất: “Nói tới ngậm máu phun người, ta đây không dám so với lão sư như ngươi.”

“Tiểu tử thôi, ngươi nói thử một câu nữa xem!”

Dương Dịch Chi bị mất mặt, y nổi cáu định nhào lên cho ta một trận. Ta vội vàng lui về phía sau, đám gia nô lập tức đứng chắn trước mặt ta, vẻ mặt tràn ngập cảnh cáo.

Y không dám làm liều, chỉ biết phẫn nộ gào lên: “Đồ thô kệch, ngươi chỉ biết trốn sau đám người hầu này thôi à? Lăn ra đây ngay lập tức cho bản thiếu

gia!”

Ta gập quạt, cười lạnh: “Ngươi có thể cậy lớn ức hiếp nhỏ, ta lại không thể dựa vào đồng người dạy dỗ ngươi hay sao?”

Dương Dịch Chi tên khốn khiếp, có giới liền nhào lên, ta nếu chưa đánh nát hai chân ngươi tuyệt đối sẽ không dừng! Ta tức đến không ngừng cười lạnh, đây là lần đầu tiên trong đời ta gặp hạng người bại hoại tới mức này, không trùng trị thích đáng ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

“Ngươi dám!” Tên kia đã tức đến sùi bọt mép, y giơ tay lên toan đánh ta một trận, bộ dạng như muốn liều sống liều chết.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Người đâu, đánh kẻ này cho ta!” Được lắm Dương Dịch Chi, đây là ngươi tự tìm

“Không! Xin dừng tay!” Đúng lúc người của ta đang định tiến tới dạy dỗ tên kia một trận, Thu Minh vội vàng kêu lên. Nàng nhào tới chỗ ta, ta không còn lựa chọn đành phải đỡ lấy nàng. Nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt. “Đa tạ công tử... nhưng... xin ngài để ta... nói với chàng vài câu, có được không?”

Ta làm sao có thể cứng rắn trước đôi mắt ướt đầm của nàng, vừa giận vừa thương, nhất thời ta không biết phải làm sao.

“Công tử, làm ơn để chúng ta giải quyết chuyện này. Đây là ân oán giữa chàng và ta...” Thu Minh cắn môi, nức nở nói với ta. Ta bắt đầu cảm thấy bối rối. Dù sao bây giờ ta đối với nàng ấy mà nói vẫn chỉ là một người xa lạ, ta lại làm lớn chuyện như vậy... Ôi, có phải ta đã chen chân hơi quá đà rồi không?

Ta xấu hổ ho khan vài tiếng, dịu dàng nói với nàng: “À... tất nhiên rồi, Thu Minh cô nương muốn nói gì cứ nói, ta đâu có quyền ngăn cấm.” Dừng lại một chút, ta nghiêm túc nhìn nàng, giọng điệu chân thành: “Nhưng nàng phải hiểu, cái gì cần bỏ thì nên dứt bỏ, lưu luyến chỉ làm khổ bản thân mà thôi.”

“Vâng...” Nàng nghẹn ngào: “Đa tạ công tử chỉ bảo. Ôn này của công tử ta sẽ không quên.”

Ta cũng không cần nàng mang ơn ta! Trong lòng ta gào thét như vậy, nhưng ta không thể làm gì hơn nữa. Như nàng vừa nói, đây chính là chuyện riêng của hai người, ta tôn trọng ý muốn của nàng.

“Dịch Chi ca ca...” Thu Minh chậm rãi bước đến bên người nọ, ánh mắt hàm chứa lệ quang. “Chàng đã từng là nam tử yêu thương ta nhất, bây giờ ta chỉ muốn hỏi chàng: phần tình cảm đó còn sót lại chút nào không?”

“Sẽ không, ta làm sao có thể yêu thương một nữ tử thanh lâu chứ!” Dương Dịch Chi khinh thường hừ một tiếng, không hề do dự giáng một đao xuống trái tim của nữ tử yêu thương hắn nhất thế gian.

Thu Minh chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười thê lương mà bình thản. “Ta đã rõ, ngươi không phải Dịch Chi ca ca của ta. Chàng đã chết rồi. Kẻ đứng trước mặt ta đây chỉ là một cái xác trống rỗng, một cái xác chứa đầy toan tính mà thôi.”

“Ngươi...” Dương Dịch Chi làm sao ngờ tới Thu Minh sẽ nói những lời như vậy, y đã quen với tính tình yếu nhược không phản kháng của nàng bao năm qua rồi, nhất thời như bị chặn họng. Đám người xung quanh bắt đầu bán tán, người chỉ ta trò, sôi nổi bàn luận về chuyện gia đình của đại công tử họ Dương

“Dương Dịch Chi này ta biết, nghe đâu là con trai của Dương Toàn- tên hào phú buôn trà ở Giang Nam đó.”

“Ta biết cha y, nhà ta kinh doanh từ lâu, có mua hàng của tên đó. Xi, gian thương xảo trá, buôn lá trà lậu còn đòi độc quyền.”

“Cha như thế làm sao con trai có thể tốt đẹp được.”

“Y và cô nương kia là thanh mai trúc mã thật à? Sao lại tuyệt tình như vậy...”

Nhất thời Dương gia trở thành chủ đề nóng cho tất cả mọi người bàn luận. Dương Dịch Chi kia ở nhà hô phong hoán vũ chưa từng chịu nhục như vậy, sắc mặt sớm đã đen sì. Y hung hăng nhìn ta một cái, sau đó quay sang Thu Minh, xi một tiếng rõ dãi: “Hai người các ngươi đúng là trời sinh một đôi, đều tiện y như nhau, bản thiếu gia không thèm chấp nhặt!”

Thu Minh không khóc lóc nữa, nàng lạnh lùng nhìn y: “Ngươi muốn nói gì ta cũng được, nhưng đừng có hắt nước bẩn lên người vị công tử kia. Bản thân ngươi tồi tệ, còn không xứng để chỉ trích người khác.”

“Ngươi lại bênh vực tên đó như vậy? À...” Dương Dịch Chi đột nhiên cười lớn. “Ta hiểu rồi! Hai người các ngươi... sẽ không phải loại quan hệ kia chứ?”

“Ngươi đang nói cái gì đó?” Sắc mặt Thu Minh đã trở nên tái nhợt.

Dương Dịch Chi hít hít mắt, y cất giọng khinh bỉ: “Hóa ra tên nhãi này là một trong đám tình lang của ngươi. Hừ, gian phu dâm phụ, bao che cho nhau!”

Ta đã tức muốn ói máu, tên này chính là tự cho mình thông minh, một cho y phải tưởng tượng nhiều như vậy. “Dương Dịch Chi, tốt nhất ngươi nên cẩn thận cái lưỡi của mình. Nếu không cần nó nữa, ta không ngại giúp ngươi cắt bỏ!”

“Tiểu tử, ngươi đừng có phách lối. Hôm nay ta thân cô thế cô, ngày khác ta nhất định tìm tới nhà ngươi tính sổ!”

“Ồ, muốn đến tận nhà ta? Tốt, cửa phủ thừa tướng luôn luôn chào đón ngươi. Ngươi muốn tính sổ, cứ vào, sẽ có quân gia giúp ngươi tính!”

“Phủ thừa tướng?” Dương Dịch rất nhanh bị ta dọa sợ. “Ngươi nói ngươi ở phủ thừa tướng?”

“Sao vậy? Không dám đến?” Ta cười mỉa mai.

“Không thể nào!” Y sầm mặt. “Ngươi đừng nói với ta ngươi là Mộ Dung tướng quân tiếng vang lẫy lừng kia, có quý mới tin được, chiến thần sẽ ra ngoài đường tranh giành nữ nhân hay sao?”

“Ta đúng thật không phải Mộ Dung tướng quân.” Ta sâu kín cười: “Nhưng ta với ngài ấy cũng thân thiết lắm. Không tin à? Cứ đến chơi, ta sẽ cho ngươi diện kiến thần long thấy đầu không thấy đuôi.”

“Ngươi... vô si! Ngươi dựa vào mình là người thân của thừa tướng lăng nhục ta, thiên lý ở đâu?”

Thiên lý? Loại người như ngươi cũng đòi thiên lý? Ta khinh thường nói lí lẽ với tên này: “À, ta không chỉ có thể dựa vào cái danh người thân của thừa tướng bắt nạt ngươi đâu, ta còn có thể khiến cho cha ngươi ngồi tù vì buồn lậu nữa, ngươi có muốn thử không?”

Dương Dịch Chi nghẹn lời, y chăm chăm nhìn ta, khóe miệng run rẩy như muốn nói câu gì đó. Cuối cùng y cũng không dám động tới ta, tức tối bỏ đi, miệng lầm bầm: “Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại!”

Ta nhìn theo bóng dáng chạy trốn của y, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu. Lần đầu tiên trong đời ta có chút tự tin vào miệng lưỡi của mình. Xem đi, tồn không ít nước bọt, nhưng ít nhất ta đã dọa cho tên khốn đó một trận nhớ đời rồi không phải sao?

Đang đắc ý thì bị lay tỉnh. Ta giật mình nhìn Thu Minh đã quỳ xuống trước mặt. Tay chân luống cuống đỡ nàng đứng dậy, ta nhẹ nhàng trách móc: “Cô nương làm gì thế? Ta không thích bị người khác quỳ lạy như vậy.”

Thu Minh đã nước mắt lưng tròng: “Đa tạ công tử giúp đỡ, ta không biết phải làm gì để báo đáp ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Ồi, chúng ta vào trong nói chuyện được không?”

Ta cười khỏ, đỡ nàng đi vào, một bên ra hiệu cho đám gia nô thu dọn tàn cuộc, dù sao chuyện này mà bị đồn ra ngoài thì không hay ho lắm. Cha ta là một vị quan thanh liêm, ta không muốn để lại bất kỳ tì vết nào trên con đường công danh của ông.

Ta tùy tiện tìm một bàn ngồi xuống, gọi người mang tới một bình trà hoa nhài, tự tay rót trà cho Thu Minh. Nàng vừa trải qua một cơn hoảng loạn, trên mặt còn vương nước mắt, khuôn mặt tiêu tụy lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh, vội vàng đề tay ta lại. “Sao dám khiến công tử làm loại chuyện này, xin để cho ta.”

Ta xót xa nhìn nàng. Nàng tuy không phải tiểu thư quan gia nhưng cũng là nữ tử con nhà có giáo dục, làm sao lại phải khúm núm giống như nô tì nhà người ta?

Ta nhẹ nhàng gạt tay nàng ra, tự mình làm lấy việc đang làm. “Cô nương, nàng không nên tự hạ thấp mình như thế. Ta và nàng đều là con người, ít ra cũng phải có chút tôn trọng đối với nhau. Ta là con nhà quan không có nghĩa là ta cao quý hơn nàng.”

Thu Minh cười buồn nhìn ta. “Ta... Bây giờ ta còn có gì đáng để người ta tôn trọng chứ? Nữ tử thanh lâu... Ồi... còn thấp hèn hơn cả phận nô tì...”

“Sen trong bùn thì vẫn là sen. Ta tin tưởng nàng không bán mình cho người ta, như vậy, sao nàng có thể là thanh lâu nữ tử? Đừng buồn phiền, ta sẽ chuộc thân cho nàng.”

Ta ngẩng đầu nhìn Thu Minh, ánh mắt chân thành cùng kiên định. Nàng sửng sốt bất động, dường như đang cố gắng tiếp thu những gì ta nói.

Một lát sau, hốc mắt nàng lại đỏ lên. Nàng nghẹn ngào: “Vì sao... Vì sao công tử đối tốt với ta như vậy?”

“Bởi vì sự chung thủy của nàng, sự hi sinh của nàng, sự kiên quyết của nàng... tất cả đều khiến ta mến mộ, khiến ta muốn bảo vệ nàng.”

Ta chăm chú nhìn Thu Minh, từng lời từng chữ đều là tâm tâm niệm niệm của ta, không có một chút nào giả dối hay lừa gạt. Thu Minh lặng lẽ nhìn ta, một lúc sau, nàng khẽ thở dài.

“Công tử thật sự muốn như vậy?”

“Thật sự!” Ta chắc như đinh đóng cột nói.

Đôi mắt sáng trong của Thu Minh ánh lên ý cười. “Vậy từ nay về sau, ta sống là người của công tử, chết cũng là người của công tử.”

Đúng thế, ta sẽ bảo vệ Thu Minh. Người tốt xứng đáng có một cuộc sống tốt, nàng không cần chịu thêm bất cứ đau khổ cùng nhục nhã nào nữa, từ nay về sau nàng là người của ta, ta có trách nhiệm với nàng.

Im lặng một lúc.

Ta run run, lời này nghe sao cứ thấy là lạ...

Có phải ta cũng diễn sâu quá rồi?

Nhìn thấy vẻ mặt ta kỳ quái, nụ cười của Thu Minh nhanh chóng âm trầm. “Nếu công tử vẫn còn bận tâm về thân phận của ta, ta cũng không dám trèo cao, làm một nô tỳ hầu hạ người là ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Không phải như thế! Chỉ là ta... ta...” Ta luống cuống. Trời ạ, làm sao ta có thể nói chuyện như vậy với nàng trong bộ dạng này, đó không phải là tán tỉnh hay sao?

Nuốt một ngụm nước bọt, ta nói nhỏ với nàng, nhỏ tới mức chính ta cũng không nghe ra mình đang nói gì: “Thật ra... ta là nữ.”

Nhìn vẻ ngây ngốc của Thu Minh, ta đành gượng gạo cười cười, vội vàng đưa ly trà đã nguội ngắt lên miệng uống ừng ực như người lạc giữa sa mạc lâu ngày, trông mắt đảo từ nơi này qua nơi khác. Kết quả, ta nhìn thấy tú bà về mặt tựa tiểu phi tiểu đang đứng yên lặng bên chiếc bàn tận góc trong cùng, không biết đã theo dõi chúng ta từ lúc nào.

Một ngụm trà sắp phun ra đến nơi bị ta gian nan nuốt xuống cổ họng, cuối cùng ta sặc nước. Thu Minh bị tiếng ho khan của ta làm bừng tỉnh, nàng vội vàng đứng dậy vỗ lưng cho ta.

“Yo, đây không phải vị công tử hôm nọ sao? Hôm nay xảy ra chuyện lộn xộn, khiến công tử chê cười rồi.” Tú bà về mặt tươi cười như hoa nhìn ta, sau đó là lướt đi tới, mắt lạnh liếc sang Thu Minh, quát: “Còn người, gây ra chuyện lớn như vậy, dọa cho khách của chúng ta chạy hết. Tự tử? Hừ, cái thân người là ta bỏ tiền ra mua về, muốn tôn thương thì cũng phải hỏi ý kiến của ta trước mới được, hiểu chưa? Xem ra ta phải phạt người thật nặng, người mới nhớ đời!”

“Ta...” Thu Minh nghẹn lời. ta vội vàng lên tiếng: “Bà không cần phải đe dọa Thu Minh như vậy, ta muốn chuộc thân cho nàng ấy, bà ra giá đi!”

“Ồ?” Tú bà hí hóp mắt. “Làm ăn cũng nên thành thật, ta nói cho công tử biết: nàng này thật sự chưa từng tiếp khách, vậy nên tiền chuộc sẽ cao hơn những cô nương khác.”

“Cứ nói.”

“Bốn ngàn lượng bạc.”

“Tốt, tiền đây.” Ta đẩy xấp tiền về phía bà ta. Cần nhiều hơn so với dự định của ta. Nhưng không sao, hoàng thượng ban thưởng cũng không keo kiệt.

“Công tử đợi chút.” Tú bà nhét ngân phiếu vào tay áo, quay sang nói với nha đầu bên cạnh: “Đi lấy giấy bán thân của Thu Minh ra đây.”

Cầm tờ giấy mỏng manh trong tay, vành mắt Thu Minh đã đỏ hoe. Chỉ là tờ giấy thế nhưng lại quyết định số phận một con người. Chừng nào tờ giấy này còn tồn tại, nàng sẽ mãi mãi là một món đồ được truyền qua tay hết người này tới người khác, thân phận lệ thuộc vào chủ nhân.

Ta không nói một lời, cầm lấy tờ giấy chết tiệt đó, xé ra làm đôi. Thu Minh sửng sốt nhìn ta, tú bà mỉm cười đầy thâm ý.

Ta thần nhiên nói: “Ta không cần thêm một nô tỳ, sau này nàng chính là tỳ tỳ kết nghĩa của ta.”

“Tiểu... Không... Không được đâu công tử, ta làm sao có thể đặt ngang với công tử được...” Chưa nói xong nàng đã bật khóc.

Ta đau đầu. “Tính cách nàng mềm yếu nhu nhược quá! Ôi, đừng khóc, vậy mới hay bị người ta bắt nạt... Sau này đừng để ta có một tỳ tỳ hay khóc nhè là được.”

“Vâng...” Thu Minh đưa tay lên gạt nước mắt. “Đa tạ công tử... nhưng ta thật sự không thể như vậy.”

“Tại sao? Nàng không muốn đi cùng ta ư?” Ta không hiểu, lẽ nào nàng muốn quay về gia đình? Về với đám người đó ư, để bị bán đi thêm một lần nữa?

“Không... không.” Thu Minh vội vàng lắc đầu. “Là ta chịu ân của công tử quá lớn, không dám lại trèo cao như vậy. Là ta... không chấp nhận được bản thân mình mà thôi.”

Nàng cầm tay ta, ánh mắt tha thiết tràn ngập chân thành. “Chỉ cần công tử coi ta là bằng hữu, chỉ cần người để ta ở bên chăm sóc, dõi theo người... Vậy là quá đủ... quá đủ...”

Ta cảm thấy sống mũi mình cay cay.

“Như vậy có khác nào người hầu? Ta không muốn như thế!” Ta chỉ muốn che chở nàng mà thôi.

“Công tử không coi ta như người hầu thì dù ai nói gì ta cũng vẫn là bằng hữu của người.” Thu Minh nhẹ nhàng cười, dường như tất cả tin tưởng và hi vọng trong đôi mắt ấy đều hướng về phía ta. Ta ngậm ngùi, rót cuộc gạt đầu, dù sao ta không thể cưỡng ép người khác làm theo những gì mình muốn, kể cả khi việc đó chỉ để tốt cho người nọ.....

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ta sắp xếp cho Thu Minh một gian phòng gần viện của ta.

Thu Minh rất ngượng ngùng, nàng nói không thể ăn không ngồi rồi, cuối cùng nàng gần như trở thành bảo mẫu của ta, lo ăn uống, lo tắm rửa, thậm chí cả việc trải giường cho ta nàng cũng muốn làm. Ta rất bất đắc dĩ, nhưng Thu Minh một mực khẳng khái đòi làm việc. Ta không còn cách nào khác đành phải dặn dò tất cả các hạ nhân không được vô lễ với nàng.

Nhan Hương một chút cũng không thấy phiền. Nha đầu kia xem ra là thực vui vẻ có thêm một người chia sẻ công việc, sớm ngày đi theo Thu Minh như hình với bóng. Mới đầu còn ngại ngùng gọi Thu Minh cô nương, về sau dứt khoát đổi thành tỷ tỷ muội muội, suốt ngày riu rít như chim trên cành.

Về phần mẫu thân cùng với nương, ta không nói Thu Minh là nữ tử thanh lâu được ta cứu ra, chỉ lấy cớ qua loa nói nàng bị cha mẹ bán làm nô tỳ, ta thương cảm nên đưa nàng về làm tâm phúc bên cạnh. Mẫu thân cũng không truy cứu nhiều, chỉ dặn dò ta chọn người phải chọn cẩn thận, lỡ gặp phải kẻ có tâm tư không tốt thì rước họa vào thân. Ta vội vội vàng vàng gạt đầu, thề thốt sau này không bắt cần như vậy nữa, nương cùng mẫu thân mới cho qua.

Mọi thứ vậy là tạm ổn.

Buổi sáng hôm nay trời thật đẹp, nắng nhẹ xuyên qua những tán lá xanh mướt, nhảy múa trước mắt ta. Ta khép hờ mí, cảm nhận không khí yên bình xung quanh. Không còn toan tính, không còn lo lắng cùng ghen tị, tâm hồn thanh thản mới cảm nhận được vẻ đẹp của vạn vật. Hết thấy đều dễ dàng thoải mái như vậy, làm cho ta sáu sắc hiểu rõ như thế nào mới là sống một cách đích thực.

Bất quá, sự yên bình này cũng không kéo dài được lâu.

“Thanh Kỳ tỷ tỷ!”

Giọng nói lạnh lạnh, thánh thót như tiếng hoàng anh vang lên. Ta từ trên chõng ngồi dậy, nhìn thấy bóng dáng màu vàng đằng xa giống như một cánh bướm đang bay lượn, trong phút chốc bao nhiêu hồi ức khi xưa lại ùa về.

“Mộ Dung Viên Viện, sao muội lại tới đây?” Ta kinh ngạc thốt lên.

Mộ Dung Viên Viện chỉ một lát đã tới trước mặt ta, trên môi nàng nở nụ cười tinh nghịch: “Thanh Kỳ tỷ tỷ ơi, bộ mặt như vừa gặp ma kia là thế nào, tỷ ghét bỏ muội hả?”

Ta thật sự không biết nên khóc hay nên cười “Nói những cuội, ta chỉ là không biết tại sao cô cô lại cho muội xuất phủ đến đây.”

Mộ Dung Viên Viện khanh khách cười: “Còn không phải nhờ tỷ tỷ sao?” Nàng nhìn ta đầy ẩn ý “Tỷ biểu hiện xuất sắc như vậy... chắc... Mẫu thân muội cùng nương của tỷ chẳng phải là đang bàn chuyện chung thân đại sự của tỷ đi? Cả đám người kéo đến hỏi rồi kìa.”

“Chung thân của ta?” Ta nghe biểu muội nói mà xanh cả mặt. Ta chỉ vừa mới qua cập kê thôi, đâu cần thiết phải gấp gáp như thế chứ?

“Sao trông tỷ sầu thảm quá vậy? Đến hỏi tỷ đều là long trung chi nhân, lẽ nào tỷ còn sợ thua thiệt?” Mộ Dung Viên Viên khó hiểu nhìn ta, sau đó nàng “à” lên một tiếng: “Hay là tỷ có ý trung nhân rồi, đang chờ ai kia đến hỏi mà người ta lại không tới?”

Ta lườm nàng một cái: “Nói năng linh tinh!”

“Phải không?” Đôi mắt to của nàng lóe lên vẻ gian xảo: “Muội đoán nhé, là vị thái tử Tây Kỳ kia à? Hay là Định Vương, hay là... Tuyết công tử?”

Tìm ta “thích” một cái, lơ nhip.

Ta đang chờ đợi người kia sao? Làm sao có thể, kiếp này ta và chàng chẳng có bất kì mối liên quan nào, ta nào dám mơ tưởng đến điều xa vời như thế?

Chỉ là... Ta chưa từng nghĩ đến việc yêu thương một ai khác. Như vậy, liệu ta sẽ cưỡng ép bản thân gả cho một người ta không thể yêu thương sao? Sẽ không, chẳng phải là ta lo sợ về hạnh phúc của bản thân, mà ta nhất định sẽ cảm thấy tội lỗi với phu quân của ta, rằng ta không yêu chàng đâu, vì ta đã yêu một người khác mất rồi.

“Ai... Muội đùa thôi, tỷ đừng giận muội đó.” Mộ Dung Viên Viên nháy mắt với ta một cái. Ta hờn giận lườm nàng, đáng tiếc nha đầu kia vô tâm vô phách, cứ thế hi hi nhìn ta. Cuối cùng, ta thở dài một tiếng: “Đừng có đi rêu rao lung tung, hiểu chưa?”

“Vâng, muội biết rồi!” Nha đầu kia nghiêm trang nói, sau đó mắt đẹp bắt đầu sáng lên. “Tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài kia đi.”

“Bậy bạ!” Ta vội mắng nàng. “Mỗi lần muội đi ra ngoài, không quậy phá thì cũng cãi nhau với người ta. Suốt ngày chỉ biết gây họa thôi!” Biểu muội này của ta cái gì cũng tốt, chỉ vướng duy nhất cái tật thích la cà, còn ta luôn là người bất hạnh được nàng chọn đi cùng. Biết làm sao bây giờ, ai bảo nàng nghịch ngợm như thế, nếu không có ta trông coi biết đâu sẽ thật sự xảy ra chuyện lớn.

“Mấy lần trước không tính!” Mộ Dung Viên Viên ủy khuất kêu lên, sau đó dùng đôi mắt đen ngập nước nhìn ta, vẻ mặt đáng thương hề hề nói: “Đi đi mà, hôm nay người ta ai cũng thả đèn cầu an, không đi chẳng phải quá đáng tiếc sao...”

Ta đau đầu rồi, tại sao biểu muội này ngang bướng như vậy. “Ta nói rồi đấy. Muội dám trốn đi nữa, xem thử ta có mách cô cô phạt muội một trận hay không.”

“Thanh Kỳ, con cũng phải mạnh dạn lên một chút, không thể suốt ngày trốn trong nhà như vậy được.”

“Nương, cô cô.” Ta quay đầu lại. Nương ta một thân áo lụa xanh, khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ dịu dàng, còn người mặc xiêm y đỏ, khuôn mặt giống cha ta tới ba phần kia chính là cô ruột của ta.

Nương mỉm cười nhìn ta, sóng mắt ôn nhu tràn đầy thương yêu: “Viên Viên đã muốn như thế, con cũng đi cùng con bé đi, dẫn theo Thu Minh nữa.” Nàng do dự một lúc. “Ta mượn nha đầu Nhan Hưởng của con dùng một chút. Thế nhé, đi chơi vui vẻ.”

“Nhưng con...” Ta vội vàng muốn từ chối.

“Hà, con có ý kiến gì sao?” Mắt đẹp của nương đảo qua một cái, ta đành phải thức thời nhận mệnh. Đừng thấy nương ta xinh đẹp lại dịu dàng mà hiểu nhầm, nàng chính là bên ngoài thì mềm, bên trong lại cứng rắn như sắt đá. Một khi ý nàng đã định, tốt nhất ta không nên chống đối thêm cho hoài công.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cô cô cười hiền nhìn ta: “Thanh Kỳ, vậy phiền con để ý nha đầu kia giùm cô cô, đừng để nó gây họa.” Lại quay sang lườm Mộ Dung Viên Viên một cái: “Còn con, coi chừng cái thân cho ta!”

Mộ Dung Viên Viên cười khanh khách một tiếng, nàng vội vàng kéo tay ta: “Đi thôi, chúng ta đi ngay đi!”

Ta bất đắc dĩ mắng nàng: “Bây giờ còn là buổi sang, muội gấp cái gì?”

“Hi hi, muội quên mất. Vậy chiều chúng ta liền đi ngay.” Nàng nhỏ giọng thì thầm vào tai ta: “Chúng ta đi một mình thôi, tỷ đừng dẫn theo nha hoàn gì đó. Bị giám sát như thế chẳng vui tí nào.”

Ta bật cười, nhin không được đưa tay lên véo một cái vào cái mũi thanh tú của nàng: “Không có chuyện đó đâu, đi một mình để muội quậy phiền chết ta à.” Thật ra ta cũng đang định đưa Thu Minh ra ngoài. Nàng đã chịu đủ ủy khuất rồi, đưa nàng đi vui đùa một chút chẳng phải tốt lắm sao?

Vậy nên, bây giờ ta đang đứng giữa phố, ngăn người ngắm những chiếc đèn lồng sáng rực treo trước cửa mọi nhà. Trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng khắp nơi đã tràn ngập không khí lễ hội rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ xem chiếc trâm cài này, đáng yêu chết đi được!” Mộ Dung Viên Viên giống như bướm bướm, nàng đi từ quầy hàng này sang quầy khác, thân hình bé nhỏ giống như muốn hòa lẫn luôn vào dòng người. Ta vừa lo lại vừa buồn cười, vội vàng kéo lấy tay áo của nàng “Đi chậm thôi. Đồng người như thế này, bị lạc thì tính sao bây giờ.”

Đáng tiếc, những gì ta nói Mộ Dung Viên Viên nghe từ tai phải đều sẽ đi thẳng qua tai trái. Nàng vui vẻ chọn một chiếc vòng phi thủy, giọng nói tràn ngập hứng thú: “Tỷ nhìn này, chiếc vòng này đeo lên tay tỷ sẽ đẹp đến nhường nào. Hừ! Tại sao da tỷ trắng như thế, ghen tỵ quá!”

Ta mỉm cười, cầm chiếc vòng lên xem một chút, sau đó dứt khoát đeo luôn vào tay Thu Minh “Ta thấy nó còn hợp với Thu Minh hơn đây. Thế nào, nàng thích không?”

Thu Minh dịu dàng vuốt ve chiếc vòng, nàng cup mắt xuống “Ta rất thích, đa tạ tiểu thư.”

“Này, hình như ta mới là người mua nó mà?” Mộ Dung Viên Viên bất mãn kêu lên, đôi mắt to ánh lên vẻ gian xảo. Ta suy nghĩ một chút đã đưa tay lên gõ đầu nàng một cái. Thu Minh cũng không nhịn được, nàng cười rộ lên, nụ cười khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhiễm một tầng sáng rạng rỡ “Vậy phải cảm ơn Viên Viên tiểu thư mua đồ cho ta rồi.”

“Đúng là như thế đó!” Mộ Dung Viên Viên đắc ý xì một tiếng, rồi rất nhanh bị thu hút bởi những món đồ trên sạp hàng. Mắt thấy nàng sắp chạy tới một gian hàng khác, ta bắt đầu đi báo Thu Minh mau chạy tới đi cạnh nàng, tránh cho vị biểu muội này của ta lại dính phải rắc rối.

Ta khoan thai đi phía sau Thu Minh và biểu muội, lặng lẽ tận hưởng không khí vui vẻ của lễ hội, đột nhiên lại nghe một giọng nữ thét lên chói tai: “Ăn cướp a!” Theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử với vẻ mặt hung ác đang lao tới chỗ này, y vừa chạy vừa quát to tránh đường. Đám đông bị dọa nhất thời đều dạt ra hai phía, vài người không tránh kịp bị nam tử xô ngã lăn ra đất.

Có lẽ vì đang đắm chìm trong không khí hài hòa vui vẻ lại tự dưng bị một tên cướp phá đám, ta cảm thấy phi thường bức bối. Hậu quả của việc ta bị mất hứng _ đó là khi nam tử kia sắp vượt qua ta, ta liền ma xui quỷ khiến giờ chân ra ngăn đường y.

Mọi việc sau đó không cần phải nói nữa, ai cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra mà.

Nam tử bị ngã một cú đau tới há mồm nhe răng. Y lồm cồm bò dậy, ánh mắt hung ác nhìn ta như muốn tóe ra lửa “Ngươi!”

Phản ứng sau đó của ta là cười một cái, vẻ mặt khí khái tiết liệt nói: “Công tử, ta không có cố ý làm vậy đâu, thật sự đó.”

Nam tử kia chật vật đứng dậy, y vừa nhìn tới ta liền đưa tay lên, bộ dáng muốn cho ta một trận. Ta nhanh chóng lùi lại, một tát kia của y rơi vào không khí. Trông mắt nam tử nổi lên tia máu, y hung hăng muốn tiến tới dạy dỗ ta thêm một lần nữa.

Xúc động là ma quỷ mà, ta sao lại tự dưng đi gây sự với một tên cướp, không những thế tên cướp này còn bị điên nữa kia!

Ngay trong giây phút chỉ mình treo chuông, khi ta đang phân vân phải làm sao để tránh thoát ma quỷ của nam tử, một bàn tay trắng nõn đột ngột bắt lấy tay y, bẻ mạnh một cái. Nam tử nhất thời đau đến méo miệng, y rống to một tiếng, ngã vật xuống đất mà lăn lộn.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi khi ta nhận thức được mà ngẩng đầu lên, người vừa ra tay bắt cướp đã cười nhìn ta một lúc lâu rồi.

“Đây chẳng phải là nhị tiểu thư phủ thừa tướng hay sao?”

Ta suy nghĩ thì tự cắn vào lưỡi mình, người kia không ai khác lại chính là thái tử Quân Mặc: “Đa tạ thái... công tử ra tay cứu giúp, chậm một khắc thôi ta đã bị tên cướp này hành hung rồi.”

Thái tử Quân Mặc liếc ta một cái “Là ta phải nói câu đó mới đúng, tiểu thư thật dũng cảm. Tên cướp này vừa mới giật đồ của xá muội, ta thay mặt muội ấy cảm ơn nàng.”

“Không có gì, bất bình liền ra tay mà thôi.” Ta vội vàng cười cười, trong lòng đã hối hận muốn chết, sao lại đụng mặt thái tử cùng muội muội của y chứ, thật là...

Khoan đã, y nói muội muội? Muội muội y là... Khóe miệng ta không khống chế được bắt đầu co rút. Thánh thần ơi, xin đừng là người ta vừa nghĩ tới.

Ông trời lại một lần nữa cho ta vận may đến cực điểm, nữ tử mặc váy hồng từ trong đám đông chạy tới, giọng nói lanh lảnh vừa rồi lúc này lại phá lệ quen thuộc: “Ca, chờ muội với!”

Ta ngay cả lòng muốn chết cũng có rồi.

Bây giờ ta có thể làm ra vẻ không quen biết hai người này, sau đó rời đi không?

Quân Linh Lạc rất nhanh đã chạy tới chỗ chúng ta đứng. Vừa quay sang, đôi mắt to tròn của nàng liền mở lớn hơn nữa: “Là ngươi!” Nàng chỉ tay về phía ta.

Nụ cười trên mặt ta sắp không giữ nổi nữa: “Công chúa điện hạ, hạnh ngộ.”

Chương 19

Thái tử Quân Mặc mím môi, y nhẹ nhàng giữ lấy bàn tay của tứ công chúa đang chỉ vào mặt ta. “Đừng có bất lịch sự như vậy, mau bỏ xuống.”

Quần Linh Lạc giật dỗi lườm thái tử một cái, sau đó không cam lòng quay sang trừng ta. “Người tránh xa bản công chúa một chút, rõ chưa!”

Ồi! Ta cầu còn chẳng được ấy chứ. “Tuân lệnh, nhị vị đi chơi vui vẻ, ta không quấy rầy nữa.” Nói xong, ta xoay người định đi thẳng.

“Từ từ đã!” Thái tử không để cho ta được thoải mái như vậy, y kéo tay Quần Linh Lạc đứng trước mặt ta. “Đã gặp mặt rồi, có sao lại không đi cùng nhau?”, sau đó quay sang trách mắng Tứ công chúa: “Ta đưa muội ra ngoài không phải để muội khoe khoang mình là công chúa. Nếu không thích đi chơi, tốt, ta kêu Đường Liên đưa muội về. Hồi cung rồi muội muốn tỏ vẻ, muốn quát tháo ai cũng được.”

“Ca ca!” Quần Linh Lạc ủy khuất kêu lên, bị thái tử trừng mắt một cái, cuối cùng nằn nì ta không dám lộn xộn nữa, đành cắn hận quay sang lườm ta.

Ta cười cười tỏ vẻ không sao cả. “Công tử, thật sự không tiện, ta vẫn nên đi thôi.”

Cảm giác được ta thật sự không muốn, thái tử Quân Mặc cũng không bắt ép ta thêm, y gật đầu: “Thôi, nếu đã vậy ta cũng không làm khó tiểu thư. Chuyện vừa rồi nàng đừng để ý.”

Ta nào dám để ý chứ, các người đều là con rồng, con phượng đó...

Ta tỏ vẻ hiền lành cười cười, cúi người hành lễ xong định quay người đi. Đúng lúc đó, Thu Minh và Mộ Dung Viên Viên chạy tới chỗ này. Mộ Dung Viên Viên nhào vào lòng ta, lo lắng nói: “Tỷ không sao chứ? Vừa rồi muội nghe thấy tiếng kêu la, nhìn lại không thấy tỷ, muội gấp gấp muốn chết. Đầu tại muội không tốt, chỉ lo đi chơi thôi.”

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Thu Minh cũng lo lắng nhìn ta. Nếu không phải đã có Mộ Dung Viên Viên, chắc nàng ấy cũng định nhào tới luôn.

Ta chỉ biết cười khổ: “Không có chuyện gì, muội buông ta ra trước đã.”

“Không sao là tốt rồi.” Mộ Dung Viên Viên thở phào, nhìn xuống thấy nam tử trên mặt đất đã bất tỉnh, nàng cắn giận đá y vài cái. “Tên này là trộm cướp đúng không? Hừ, đáng đời người lắm, dám dọa sợ tỷ ta à!”

Ta vội vàng lôi kéo nàng. “Viên Viên, đừng tùy hứng, mọi người đang nhìn muội đấy.” Có cô nương nhà nào thô lỗ thế không cơ chứ, hơn nữa thái tử với công chúa người ta đang nhìn kia, mau đứng đắn lại cho ta nhờ.

“A?” Mộ Dung Viên Viên bị ta mắng tỉnh, bây giờ nàng mới chú ý tới hai người đứng đối diện, vừa nhìn thấy trong đám người có một nam tử, hai má nàng nhất thời hồng rực lên. Thái tử Quân Mặc nhìn về mặt quần bách của nàng, y phá lên cười: “Không có gì phải ngượng ngùng, ta thích những cô nương thẳng thắn, rất đáng yêu.”

Không nói còn đỡ, y vừa dứt lời, mặt Mộ Dung Viên Viên lập tức thắm cấp thành màu đỏ, mơ hồ sắp bốc khói đến nơi. Ta sợ biểu muội bị trêu chọc quá mất mặt, tính tình nóng nảy nổi lên liền bắt kính với thái tử, vội vàng ghé vào tai nàng thì thầm: “Đó là thái tử và Tứ công chúa.” Ngụ ý là, thái tử người ta đùa giỡn nàng thì được, nàng mà đùa giỡn lại người ta là xác định đó.

Khuôn mặt Mộ Dung Viên Viên lộ rõ vẻ ngơ ngác, sau đó bụp một tiếng, cả lũ tai cũng chuyển thành đỏ rực. Nàng nhìn ta một cái rồi lại quay sang thái tử Quân Mặc, cuối cùng cúi gằm mặt xuống.

Ồ? Phản ứng này là thế nào?

Tứ công chúa xì một tiếng, nhìn Mộ Dung Viên Viên bằng vẻ mặt khinh thường. “Đá cũng đá rồi, còn tỏ vẻ thẹn thùng cho ai xem?”

Ta câm nín... Tứ công chúa, ăn nói khách khí một chút chứ. Nàng có thấy bản thân mình chanh chua chẳng kém người khác không?

Mộ Dung Viên Viên ‘a’ một tiếng, nàng lùi lại trốn sau lưng ta, yếu ớt giống như một con thỏ. Ta thấy thật khó tin, cảm giác lúc này biểu muội của ta vô cùng kỳ quái. Tuy rằng thể này rất tốt, nhưng mà...

Thái tử Quân Mặc khẽ nhủ mày. “Linh Lạc!”

Tứ công chúa giật mình, vẻ mặt không cam lòng lùi lại phía sau, cái miệng nhỏ nhắn chu lên đầy bất mãn. Không ngờ Quần Linh Lạc “oai phong lẫm liệt” trong trí nhớ của ta khi đứng trước mặt ca ca ruột thịt sẽ có bộ dáng này, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân mắng vì không nghe lời, đôi mắt to tròn tràn đầy âm ức.

Ta muốn tự gỡ đầu mình. Hình như những chuyện xui xẻo gần đây đã bức ta căng thẳng sắp phát rồ rồi, làm sao ta có thể nhìn từ công chúa thành... Rõ ràng người ta là phượng hoàng cơ mà...

Thái tử Quân Mặc ôn hòa nhìn Mộ Dung Viên Viện, nói: “Viên Viện tiểu thư đừng quá ngượng ngùng. Là muội muội của ta cư xử không đúng mực, thật ra chúng ta còn phải cảm ơn tỷ tỷ của nàng đã giúp bắt cướp nữa đây.

“A... Vậy... Vậy sao?” Mộ Dung Viên Viện nghe thái tử nói vậy liền thả lỏng một chút, nàng thôi không trốn sau lưng ta nữa. “Công tử cũng đi xem thả đèn sao?”

Thái tử Quân Mặc gật đầu một cái. “Các nàng cũng đang trên đường tới Ngạn Cầu?”

“Vâng, thật trùng hợp.” Thẹn thùng đã bị Mộ Dung Viên Viện ném lên chín tầng mây rồi. Đôi mắt to tròn của nàng lại ánh lên vẻ tinh nghịch: “Hay là chúng ta cùng đi với nhau? Càng đông càng vui mà.”

...

Ta tròn mắt nhìn biểu muội. Muội muội à, muội đây là đang sợ chuyện còn chưa đủ loạn, chưa đủ vui? Ta vội vàng kéo áo nàng. Đùa sao, ta khó khăn lắm mới đây được đồng rắc rồi này ra, muội muội tốt của ta lại cố mà ôm vào.

“Tỷ tỷ, tỷ xem mình gấp gấp quá kia, thả đèn còn chưa có bắt đầu đâu.” Mộ Dung Viên Viện ngậy thơ nhìn ta, giọng điệu như đùa giỡn nói.

Đừng tin. Nha đầu này đang diễn kịch đó! Ta đã quá quen với mấy trò tiểu xảo của biểu muội rồi. Dù nàng giả vờ đến thế nào, chỉ cần nhìn vào mắt nàng là ta biết ngay. Rõ ràng Mộ Dung Viên Viện hiểu ý ta nhưng lại cố tình không thèm để ý.

Bây giờ ta thật sự lo lắng, biểu muội của ta... không phải là động tình với thái tử rồi chứ?

“Nếu Thanh Kỳ tiểu thư đã ‘gặp’ như vậy, chúng ta cũng nhau đi ngay thôi, đến sớm cũng tốt mà.” Thái tử Quân Mặc cười cười nói, y mang về mặt đùa cợt quay sang, nháy mắt với ta một cái. Y rõ ràng, rõ ràng biết mọi chuyện thật sự không phải như vậy.

Ta đành giả bộ như không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Tỷ tỷ, nhìn kia, thật là đẹp quá!”

Mộ Dung Viên Viện lôi kéo tay ta, giọng nói tràn ngập thích thú. Ta ngẩng đầu lên ngược nhìn, nhất thời cũng không không chế được mà trầm trồ.

Cầu đá cong cong bắc ngang sông, dòng người tấp nập qua lại, trên tay là đèn lồng tinh xảo đủ màu sắc. Sông Ngạn phản chiếu lại ánh sáng, mặt nước giống như trắng một lớp bạc, sóng sánh rục rờ, giống như ly rượu thượng hạng làm người ta say sưa.

Tâm trạng ta đang ủ rũ cũng bị cảnh đẹp làm cho vui bớt mấy phần. Thôi, hiếm hoi lắm mới có dịp được vui vẻ, cứ tận hưởng trước đã. Chuyện gì đến sẽ đến, dù ta lo âu phiền muộn cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề.

“Là mặt nạ.” Quân Mặc cười quay sang Tứ công chúa. “Muội thích con thỏ đúng không?”

Quân Linh Lạc đỏ mặt quay sang ba người chúng ta, vẻ mặt túng quẫn nói: “Không thích... Ai thèm mấy thứ đồ trẻ con này chứ?”

Thái tử đang định lấy chiếc mặt nạ treo trên giá, nghe nàng ta nói thế, y khó hiểu quay sang: “Vừa nãy muội nói muốn đeo thử mặt nạ mà?”

“Muội không có!”

“Vậy à?” Quân Mặc thân nhiên rút tay về. “Xem ra là ta nghe nhầm rồi.”

Ta nhìn về mặt Tứ công chúa tràn ngập mâu thuẫn, vừa yêu thích vừa nuối tiếc, cảm thấy rất muốn cười to một trận. Thích thì thích, ai rảnh rồi đi chê cười nàng ta chứ.

Biểu muội của ta chọn một cái mặt nạ gà trống (ta không hiểu sao muội ấy lại chọn cái này nữa), đeo vào mặt, còn rất nghiêm túc nói với Tứ công chúa: “Ta thấy nó rất dễ thương, đâu có gì trẻ con đâu.”

Ta cũng thuận tay lấy một cái hình con mèo. “Thần phận hai vị khó nói, đeo mặt nạ cũng tốt, tránh khỏi phiền phức không đáng có.”

“Tiểu thư nói thật đúng, vậy ta cũng lấy một cái.”

Ta nhìn Tứ công chúa vẫn còn đang đứng ngây ra như phỗng, lại nhìn về phía giá treo, giả vờ ngạc nhiên kêu lên: “A, chỉ còn một cái mặt nạ thôi! Thu Minh, hay nàng lấy đi, mấy cái còn lại toàn ma với quỷ, xấu chết đi được.”

“Vâng.” Thu Minh cười cười, vừa chạm vào chiếc mặt nạ, một bàn tay khác liền thô lỗ giật lấy nó. Quân Linh Lạc mặt đỏ như táo chín, lắp bắp nói: “Bản công... Các người dám để cho bản tiểu thư đeo mấy thứ xấu xí kia lên mặt sao? Thật to gan, ta... ta phải lấy cái đẹp nhất, hiểu chưa?”

Vẫn không chịu thừa nhận yêu thích nó sao? Chắc nàng ta không để ý, rằng nàng ta vừa nói ‘cái đẹp nhất’. Ta cười đưa mặt nạ của mình cho Thu Minh. “Tiểu thư thích thì cứ lấy. Thu Minh, ủy khuất nàng rồi. Đây, ta đưa nàng cái mặt nạ con mèo, ít ra đẹp hơn đồng còn lại kia.”

“Tiểu thư, đây là con hổ.”

“A, là con hổ à? Sao không vẽ chữ vương trên trán vậy?” Ta ngại ngại cười cười. “Ít ra nó cũng là hổ cái.”

Cứ thế, chúng ta vừa đi vừa rôm rả nói chuyện. Thật ra phần nhiều là ba người kia nói, ta và Thu Minh thỉnh thoảng góp thêm một hai câu. Bầu không khí hài hòa, thoải mái khiến ta đem hết bực bội trong lòng quẳng ra sau đầu.

“Kia, họ bắt đầu thả đèn rồi.” Mộ Dung Viên Viên kêu lên. Mọi người xung quanh tụ tập thành những đám nhỏ, ở giữa là những chiếc đèn trời lớn, vài người cầm bút lông hí hoáy phóng vài nét chữ trên vài bạt trắng xóa.

Đó là ước nguyện của người viết. Thường thì người ta đi theo từng gia đình, hoặc từng đôi, ước nguyện viết lên có khi là cầu tiền của, danh vọng, nhiều nhất là tình yêu nam nữ.

“Tỷ tỷ, ta mau đi mua một cái đi!”

Quân Linh Lạc thấy chúng ta vui vẻ như thế, nàng nổi hứng lên muốn một cái đèn, vậy là cả đám người kéo nhau vào mua đèn và bút lông. Thái tử và Thu Minh không hứng thú lắm, cuối cùng Tứ công chúa một mình một cái, ta và biểu muội hai người ngồi đối diện, chuẩn bị chấm mực viết lên đèn lồng.

Khuôn mặt Mộ Dung Viên Viên tràn ngập hạnh phúc. Qua ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn, ta thấy trên má nàng nổi lên một mạt hồng hồng, tựa như cô nương nhà ai vừa mới lớn, lần đầu nếm trái mồi vị tương tư. Nàng nhỏ giọng thì thầm, giống như nói cho ta nghe, mà cũng giống như tự nói với bản thân mình: “Nghe mẫu thân muội kể, thái tử Quân Mặc trong buổi tiệc hào hoa, phong nhã ra sao, bây giờ muội mới biết bà không hề nói quá. Năm sau muội cập kê rồi, như vậy là được tham gia Yên Uyên tiệc. Tỷ tỷ, muội... muội giống như là đã... yêu thái tử rồi.”

Tay cầm bút của ta run lên một trận.

Ta cố gắng khắc chế lo âu và thấp thỏm, giọng nói nhàn nhạt mang theo hàn ý: “Muội chỉ mới gặp thái tử một lần, chính là mến mộ y tài hoa hơn người mà thôi, còn quá xa để gọi là yêu.”

“Không đâu.” Mộ Dung Viên Viên lắc đầu, ngơ ngẩn thì thầm: “Khi gặp thái tử, tim muội đập thật nhanh, chỉ muốn tới gần chàng, lúc nào cũng muốn nhìn thấy chàng. Mẫu thân bảo đó là tình yêu. Thanh Kỳ tỷ tỷ, nếu có một ngày muội gả cho thái tử, như vậy thật là hạnh phúc biết bao.”

“Thái tử sau này chính là bậc cửu ngũ chí tôn.” Ta lạnh nhạt nói. “Muội biết tình yêu của đế vương là như thế nào không? Chính là thứ tình cảm vô dụng nhất, bạc bẽo nhất. Muội biết cuộc sống trong hậu cung là thế nào? Chính là vừa mệt mỏi vừa vô vọng, hoàng cung là cái lồng son hoa lệ, còn muội chính là con chim bị cầm tù, một ngày lại một ngày, chết dần chết mòn trong cái lồng ấy.”

“Tỷ tỷ, tỷ nói nghe ghê quá!” Mộ Dung Viên Viên bĩu môi nhìn ta, sau đó ánh mắt dần trở nên mơ màng. “Nếu bảo muội chết đi trong vòng tay của thái tử, vậy thì muội có chết cũng không hối tiếc, ai bảo y lớn lên đẹp mắt như thế.”

“Nam nhân anh tuấn trên đời còn nhiều, chẳng lẽ cứ gặp một người muội lại yêu một người sao?” Muội muội còn trẻ quá, ngốc nghếch quá, ta không muốn nàng trở thành một người phụ nữ suốt ngày tính toán, tranh giành đấu đá với người khác. Nàng là biểu muội ngây thơ đáng yêu của ta, là Mộ Dung Viên Viên thiên chân vô tà, nụ cười rực rỡ như ánh ban mai.

Mãi mãi chỉ nên là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Không thêm nói với tỷ nữa!” Biểu muội giận dỗi lườm ta. “Bây giờ muội viết đây, nhanh lên còn thả đèn, mọi người đều đã viết gần xong rồi!”

Ta muốn lên tiếng khuyên can Mộ Dung Viên Viên vài câu, cuối cùng đành thôi. Tử công chúa đã viết xong, nàng ho một tiếng, sau đó quay sang héch cầm lên nhìn ta. “Ngươi! Thấy chữ của bản tiểu thư thế nào?”

Ta nhìn lên đèn lồng trắng kia đề sáu chữ ‘Lạc Tuyết - đòi đòi kiếp kiếp’, ngây ra một lúc, sau đó liền hiểu ra trò thị oai trẻ con của nàng ta. Thật ra, ta cảm thấy Quân Linh Lạc với biểu muội có vài điểm tương tự nhau, đều trẻ con lại cố chấp, hơn nữa vô cùng thích làm theo ý mình.

Tất nhiên, biểu muội của ta đáng yêu hơn nhiều.

Ta gạt đầu tỏ vẻ thán phục. “Thật là có cốt cách.”

“Còn cần ngươi nói nữa sao?” Tử công chúa khinh bỉ xì một tiếng, dương dương tự đắc xoay cái đèn qua ngắm nghía, sau đó nhìn ta bằng vẻ mặt chiến thắng.

Công chúa, là chính ngươi hỏi ta mà.

Ta câm nín không nhìn Quân Linh Lạc nữa, tập trung vào cây bút lông trên tay, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ viết xuống vòn vẹn bốn chữ ‘một đời bình an’.

Một đời bình an, mong ước của ta chỉ có vậy.

“Tỷ tỷ viết cái gì thế?” Mộ Dung Viên Viên thấy ta phóng bút viết nhanh, tò mò quay sang. “Hả, ước nguyện của tỷ đấy à, sao mà đơn giản vậy?”

“Chê ta? Thế muội viết cái gì?” Về mặt ta gian xảo, nhanh tay định kéo đèn lồng lại, Mộ Dung Viên Viên liền la lên oai oái, nhất quyết không để ta xem, mặt mũi đều đồ ửng. Trong lòng ta tràn ngập bất đắc dĩ, chút tâm tư này của biểu muội, sao ta lại không biết, e rằng nội dung cũng chẳng khác so với đèn lồng của Tử công chúa là bao. Sau này không để nàng chạy lung tung nữa, dù sao thái tử ngươi ta cũng không phải nhân vật ai đều gặp được. Chút rung động này, liệu có thể vẫn vương được đến bao giờ?

Bầu trời đêm bởi vì ánh sáng của đèn lồng, trở nên rạng ngời mỹ lệ vô cùng. Ta ngây người ngắm nhìn những chiếc đèn từ từ bay lên cao, cao mãi, cao mãi, cho đến khi chúng chỉ còn là những điểm sáng bé xíu lấp ló đằng xa.

“Thật rục rờ!”

Quay đầu sang, không biết từ lúc nào, thái tử đã đứng bên cạnh. Y nhìn ta, khóe môi câu lên một chút ý cười, ánh đèn chiếu lên sườn mặt tuấn mỹ lộ ra sắc thái nhu hòa mà ấm áp. Cả người y bọc trong y phục xanh, thắt lưng khảm ngọc càng làm tăng lên loại khí chất ôn nhuận, hấp dẫn người khác đến gần.

Nam tử xuất sắc như vậy, tại sao ta lại muốn thông qua y để tìm kiếm một bóng dáng khác?

Ta dịu dàng mỉm cười. “Đáng tiếc kết thúc nhanh quá, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chưa kịp nhận ra thì đã tan biến rồi.”

“Đúng là rất nhanh.” Quân Mặc gạt đầu. “Nhưng đủ khiến ta nhớ mãi, đúng không?”

“Là luyến tiếc.” Ta tựa lên thành cầu, gió luồn qua ống tay áo, lạnh lẽo mon tron làn da. Rất lạnh, nhưng nhờ thế ta mới có cảm giác thanh tỉnh, để biết rằng, hết thảy đều không phải một giấc mộng.

Thái tử lặng lẽ nhìn ta, nhìn thật lâu. Sau đó y đột nhiên thốt lên: “Một đời bình an! Thanh Kỳ tiểu thư, rốt cuộc nàng là con người thế nào?”

Ta bị y làm cho giật mình, khuôn mặt đầy vẻ mờ mịt quay sang: “Công tử đang nói gì vậy?”

“Ở trên đại điện, nàng khiến cho ta vô cùng kinh ngạc.” Quân Mặc thân nhiên cười cười. “Lúc đó ta còn nghĩ: lẽ nào nàng ấy chính là tiên tử trên trời thật sao?”

Ta ngượng ngùng cúi đầu: “Công tử quá lời rồi, ta là người phàm tục, làm sao đánh đồng được với tiên nhân.”

Y nhìn vào mắt ta, cái nhìn đầy sâu xa khiến ta bối rối. “Từ lời nói đến hành xử, nàng giống như thật bình tĩnh lạnh nhạt, giống như đã nhìn thấu tất cả. Linh Lạc hơn nàng một tuổi, nhưng ta thấy, từ đầu đến cuối đều là nàng nhường nhịn nó.”

“Tiểu thư thân phận cao quý, ta chỉ là không dám mạo phạm quý nhân mà thôi.” Ta tỏ vẻ đương nhiên đáp, trong lòng đã sớm có phòng bị. Thái tử này đột nhiên nói với ta những lời như thế, y đang tính toán cái gì?

Thái tử khoan thai dựa vào thành cầu, tóc đen dù đã được cột lại vẫn bị gió thổi rũ trên vai. Y nhìn xuống mặt sông đang gợn sóng, môi khẽ hé mở:

“Nàng chỉ cầu bình an, đơn giản như vậy thôi sao? Ước muốn của tiểu thư, ta có thể giúp nàng thành toàn.”

“Công tử định giúp ta thế nào?”

Khóe môi y câu lên thành một nụ cười nửa miệng. Những ngón tay thon dài gõ lên thành cầu, nhịp nhàng mà thông thả.

“Hãy làm hoàng hậu của ta, ta sẽ cho nàng cả đời sống trong nhung lụa, cảm y ngọc thực, an nhàn hưởng thụ kính ngưỡng của vạn người. Gia đình nàng cũng sẽ không bị bạc đãi, dù là bổng lộc hay chức tước, ta đều không ngần ngại gì cả.”

Ta như bị sét đánh trúng, trần trần nhìn thái tử.

Y vẫn cười đến thoải mái như vậy.

Ta sâu kín thờ dài một tiếng, lùi lại vài bước, sau đó cúi người hành lễ. “Ưu ái của thái tử, Thanh Kỳ vô phước nhận rồi.” Tranh chấp của gia đình đế vương, xin đừng kéo ta vào. Dù thế nào ta cũng không thể tin vị thái tử như gió xuân trước mặt đây lại thật lòng yêu thích ta, đến nỗi muốn ta trở thành mẫu nghi thiên hạ sánh bước cùng y. Đoạn thời gian sau này, thái tử và Định vương sẽ có tranh chấp, tuy kết quả ta không kịp xem, nhưng bây giờ ta thả tin tưởng rằng y muốn lôi kéo phụ thân về phía mình, như vậy còn khá quan trọng.

Thái tử quay lại đối mặt với ta, y ôn hòa đỡ ta dậy. “Tiểu thư đừng nghĩ quá nhiều. Ta biết trong lòng nàng còn băn khoăn, nhưng nàng nghĩ xem nếu chỉ vì tranh chấp chính trị, tại sao ta không chọn tỷ tỷ của nàng?”

“Thái tử không hiểu ý ta rồi.” Ta nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay y, nhàn nhạt đáp: “Sau này thái tử là vua của một nước, khó tránh khỏi hậu cung vô số giai nhân. Còn ta, ta chỉ muốn tìm được một người giống như phụ thân, sống cuộc sống giản đơn, vui vẻ hòa thuận với gia đình.”

“Cuộc sống vui vẻ với gia đình? Đích thực là ta không có.” Quân Mặc ngăn người nghe ta nói, y cười tự giễu bản thân. “Ta biết nàng là người không ham mê quyền thế hay vinh hoa phú quý. Như vậy, một thái tử trong mắt nàng cũng chẳng hơn người khác được bao nhiêu.”

Ta nhìn bóng dáng cô độc của y dựa trên thành cầu, lẳng lặng lui xa thêm vài bước. “Thái tử là rồng trong loài người, nên kết đôi với phượng hoàng. Ta chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, không dám ngồi trên cùng một bậc với người.”

Thái tử lặng im nhìn ta, sau cùng, y chỉ dõi mắt nhìn ra xa, thản nhiên mà cười. “Có lẽ đời này kiếp này, ta và nàng cũng mãi chỉ là hữu duyên vô phận.....”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tháng 12 năm Gia Long thứ 5, trời đổ tuyết dày đặc, cả một vùng đều ngập trong tuyết trắng xóa, thời tiết lạnh đến mức cả nước giếng cũng sắp đông thành băng đá.

Ta đứng trước hiên, trên người chỉ khoác hờ tấm áo đơn bạc, im lặng nhìn ra xa.

Gần đây ta rất hay nhớ lại những chuyện cũ, đôi khi còn mơ thấy ác mộng. Kí ức vốn mờ nhạt bỗng dưng hiện về, chậm rãi khắc sâu vào trí nhớ. Vì thế, mùa đông này ta đột nhiên mắc bệnh đau đầu, suốt ngày ở trong viện riêng, cả người lúc nào cũng nhàn nhạt mùi lá thuốc.

Kiếp trước, cũng trong tiết trời lạnh giá như vậy, ta đơn bạc nằm trên giường bệnh, cảm nhận từng giây phút cuối cùng trôi qua. Không có thuốc thang hay người thân ở bên động viên an ủi, tới lúc chết đã chẳng còn lưu luyến thế gian, chẳng còn ảo tưởng về tình yêu nữa. Bây giờ hồi tưởng lại, trong lòng ta vẫn trào dâng từng đợt khổ sở cùng chua xót, thái dương lại ảm ảm nhói lên.

Một tấm áo choàng lông chồn thật dày nhẹ khoác lên vai, sau đó cả người ta rơi vào một vòng ôm ấm áp. Người đằng sau khẽ cười, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tiên nữ, muội định bay về trời đấy à?”

Ta bị câu nói kia chọc cười: “Muội đang định bay đi tìm huynh đấy. Ca ca, sao đột nhiên lại trở về vào lúc này?”

Người một thân áo bào màu đỏ thẫm, dáng người cao lớn toát lên vẻ đường hoàng chính trực, tóc búi kim quan lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ với làn da màu đồng nam tính kia chính là ca ca của ta_ Mộ Dung Kiệt. Y bí hiểm liếc ta, sau đó không nói một lời liền ôm ta vào phòng, đặt ta ngồi lên ghế quý phi. Ta có chút ngượng ngùng, vội vàng chỉnh sửa lại xiêm y, ngay ngắn ngồi đối diện với huynh trưởng.

Ca ca chăm chú quan sát ta, trầm ngâm nói: “Lớn thật rồi, tính tình cũng không còn như xưa nữa, ca ca ôm một chút cũng thẹn thùng.” Y làm ra vẻ mặt đau khổ cảm thán: “Ngày xưa ấy à, hai đứa muội chẳng phải luôn chạy theo sau ta đòi bế hay sao? Hai năm không về nhà mà thôi, đều thành bán sao của phụ thân rồi, suốt ngày làm làm li li. Ta vừa mới về đến nhà đã bị ông mắng cho một trận, đòi đuổi ra khỏi cửa đấy.”

“Huynh đừng tố oan nữa.” Ta yếu ớt cười. “Ca ca đi chẳng thèm gửi về một lá thư, cả nhà lo lắng muốn chết. Mẫu thân lúc nào cũng mong huynh trở về trước tháng 3, vậy mà tới tận mùa đông huynh mới xuất hiện.”

Mộ Dung tướng quân oai phong lẫm liệt trên chiến trường chém giặc không nhú mày một cái lúc này lại lộ ra vẻ mặt chột dạ: “Lại muốn dẫn ta đến yến tiệc kia sao? Thật là... năm sau ta dứt khoát không thèm về nữa.”

Nói xong, y tiện tay đưa chén sứ trên bàn lên uống một ngụm, sau đó trợn mắt há mồm mà ho khò khò. “Đáng quá. Cái này đâu phải trà?”

Ta nhún vai: “Muội cũng không mời huynh uống mà.”

Ca ca đặt chén thuốc xuống, vẻ mặt lo lắng nhìn ta: “Thanh Yên nói muội bị bệnh, xem ra có vẻ nghiêm trọng đấy. Lo ăn uống bồi bổ đi, ôm vào cứ như ôm cái xác ướp.”

Cái xác ướp?

Ta tức giận lườm ca ca. Dáng người ta đâu đến nỗi như y nói, ít ra cũng có trên có dưới đấy chứ. “Huynh đúng là đồ thô lỗ.”

Ca ca làm ra vẻ không sao cả. “Quan võ mà, suốt ngày chém chém giết giết, không thể ăn nói nho nhã như người ta được.”

Ta kéo chiếc áo choàng ấm áp phủ lên người, giọng nói có chút mỉa mai: “Muội không tin huynh vì nhớ nhà mà trở về, chắc hẳn có chuyện quan trọng, đúng không?”

Ca ca trầm ngâm một lát, sau đó y nhẹ nhàng gật đầu: “Ta đang truy đuổi một kẻ rất lợi hại.”

Ta tò mò: “Chiến thần như huynh mà cũng phải chật vật như vậy sao?”

“Muội thì biết cái gì?” Ca ca lừ mắt. “Y là kẻ cầm đầu tổ chức sát thủ kiếm tình báo bậc nhất trong thiên hạ, triều đình đã săn lùng y từ lâu lắm rồi. Hôm nọ đóng quân ở Hà Giang nhận được mật báo, ta mở một cuộc mai phục quy mô lớn, vậy mà vẫn để sông mất tên ma đầu đó.”

“Kính khủng như vậy?”

“Sát thủ của tổ chức đó rải rác ở khắp nơi, ta đã lộ mặt truy lùng y, chỉ sợ đã bị ghi thù rồi.” Ca ca gật đầu nói.

Ta nghe mà rùng mình. “Ma đầu đó đang ở Lạc Dương này sao? Huynh có chút tin tức nào chưa?”

“Có rồi. Lần này tự tay ta sẽ giết chết y.” Ca ca lạnh lùng đáp. “Tình hình rất căng thẳng, vì thế cả nhà mấy ngày sắp tới hạn chế ra ngoài. Ta cũng đã bố trí ám vệ trong phủ phòng trừ trường hợp xấu nhất.”

Bầu không khí có chút đáng sợ. Thân thể ta yếu đuối, không chịu nổi khí lạnh toát ra từ chiến thần, nhất thời cổ họng giống như bị tắc nghẹn. “Huynh làm muội khó thở quá. Không cần tên kia đến giết muội cũng đã chẳng còn mạng mà đợi rồi.”

Ca ca bị ta trêu chọc không không chế được nở nụ cười. “Muội muội nói sai rồi, muội nếu có chết thì cũng là bị bệnh chết.”

“Muội đang bị bệnh thật đấy, huynh ác khẩu quá.” Ta cảm thấy toàn thân phát run, cho dù ấm lò đặt ngay bên cạnh, khí lạnh vẫn chui vào trong y phục, khiến cho ta rùng mình một trận. Ca ca thấy sắc mặt ta tái nhợt, y đứng lên đi tới bên ta, sau đó nắm lấy đôi tay lạnh lẽo dưới lớp vải.

“Ca ca, tay huynh thật ấm.” Ta mơ hồ nói, kí ức tuổi thơ lại ùa về làm đầu óc ta có chút quay cuồng. “Thoải mái quá, đây là nội công trong truyền thuyết sao?”

“Thanh Kỳ ngọc.” Ca ca ấm áp cười, đôi tay rắn rỏi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của ta thật chặt. Hơi ấm từ bàn tay truyền đi khắp cơ thể, ta cảm thấy mí mắt nặng trĩu, chỉ muốn ngả người ra mà ngủ một giấc.

“Muội buồn ngủ sao?” Ca ca đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của ta, giọng nói tràn ngập cưng chiều: “Ta đưa muội lên nhuyễn tháp nhé, nằm ở đây lại ôm nặng thêm mất.”

Ta mơ màng ậm ừ một tiếng, sau đó mí mắt khép lại, từ từ chìm vào mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Liên tiếp mấy ngày liền ta đều ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, mệt mỏi đến mức không muốn rời giường. Mọi người đều lo lắng, phụ thân thậm chí còn mời cả thầy thuốc nổi tiếng trong hoàng cung. Kết quả, ông ta cũng như những người khác nói ta bị nhiễm phong hàn, không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Phong hàn là bệnh thông thường chẳng đáng lo ngại, cái thật sự hành hạ ta cả ngày lẫn đêm là tâm bệnh. Dù tỉnh hay mê, những đoạn kí ức thống khổ khi xưa đều luân quần trong đầu, càng không muốn nghĩ tới lại càng không thể thoát ra. Ta mệt mỏi tới mức cả người gầy đi một vòng, làn da vốn đã trắng bây giờ càng thêm tái nhợt.

“Tiểu thư, thuốc đã sắc xong rồi.”

Nhan Hường cùng Thu Minh đẩy cửa tiến vào, trên chiếc khay bạc là chén thuốc còn đang bốc khói. Nước thuốc đen nhánh, tỏa ra một cỗ hương vị đắng ngắt. Ta bị nhồi nhét đã sớm quen, không còn cảm giác muốn ói mửa như mấy hôm đầu nữa, từ từ dựa vào thành giường ngồi dậy.

“Là thuốc an thần sao?”

“Vâng, tôi qua tiểu thư đau đầu quá, hôm nay em đã cho thêm được liệu vào rồi.”

Nhan Hường mắt đỏ hoe nhìn ta, nha đầu này gần đây luôn đa sầu đa cảm như thế, động một chút liền rơi nước mắt. Ta mệt mỏi nhận lấy chén thuốc, ngửa cổ dứt khoát một hơi uống cạn, chân mày không không chể được nhàu chắt lại.

Thuốc này đã đắng sẵn rồi, hôm nay lại tăng thêm liều lượng nữa, mùi vị kinh khủng quá.

Thu Minh thấy ta như vậy, vội vàng dâng lên một bát tuyết lê chưng đường. Ta xúc một thìa, vị ngọt nhanh chóng lan tỏa trong khoang miệng, át đi đắng chát của thuốc bắc.

“Tiểu thư, hôm nay cũng ở một mình sao? Em chỉ lo nhờ đâu xảy ra chuyện gì, tiểu thư lại không có người ở bên hầu hạ.”

Ta cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không cần thiết. Hai người cứ đi đi, ở trong phòng cùng ta biết đâu lại nhiễm phong hàn thì xui xẻo quá.”

Nhan Hường còn đôi co với ta vài câu nữa, cũng may Thu Minh biết ta cần không gian yên tĩnh để dưỡng bệnh, không nói nhiều liền kéo nha đầu kia ra ngoài, trước khi đi còn cẩn thận khép cửa lại để gió không lùa vào phòng. Ta nhẹ nhàng nằm xuống, kéo chăn lông cừu trùm kín lên người, một lát sau dưới tác dụng của chén thuốc, mí mắt dần trở nên nặng trĩu.

Từ từ, một bóng người hiện lên trước mắt ta. Toàn thân người đó được bao bọc trong một tầng sáng nhu hòa, tà áo trắng phất phơ như cánh bướm. Một lát sau, khuôn mặt kia trở nên rõ nét: mũi cao thanh tú, đôi mắt phượng tối tăm như màn đêm, khóe môi nhếch lên thành một độ cong đẹp mắt. Trên tóc, trên vai y rải đầy những cánh hoa đào màu hồng phấn, giống như trích tiên vừa hạ xuống trần gian, lạnh nhạt mà cao quý.

Ta mờ mịt đưa tay lên muốn chạm vào dung nhan ấy, chợt thảng thốt khi nhìn thấy cánh tay trần trụi đầy những vết sẹo xấu xí. Sau đó những mụn nước đỏ ửng từ từ nổi lên, lan ra thật nhanh, lại thấy chúng bắt đầu vỡ toác, mủ nước chảy ra trông vô cùng ghê tởm.

Ta ôm lấy cánh tay, thê lương hét lên một tiếng, nước mắt không không chể được tràn mi. Ngơ ngác nhìn về phía Nam Cung Thương, thấy chàng vẻ mặt không rõ cảm xúc, từ từ quay người định ly khai.

“Đừng rồi bỏ...” Ta thần thờ lẩm bẩm, bước chân nặng nề tiến về phía trước, tiến về phía chàng hi vọng duy nhất của ta. “Nam Cung Thương, hãy nhìn ta đi. Ta ở ngay đây, lúc nào cũng ở ngay phía sau. Tại sao chàng không thể đi chậm lại một chút, để ta bắt kịp bước chân của chàng?”

Người kia giống như không để ý tới lời ta nói, vẫn tiếp tục bước đi.

Ta sống chết muốn lại gần, muốn ôm lấy thất lưng vững vàng kia, muốn giấu khuôn mặt vào tấm lưng ấm áp của chàng.

Nhưng ta đuổi mãi, đuổi mãi cũng không thể bắt kịp...

Ta cay đắng bật cười, đau đớn trong lòng đều hóa thành lệ, từng giọt chảy xuống gò má nhợt nhạt. “Trước đến nay, ta đều yêu mà không cần đền đáp, đôi lại cũng chỉ ước ao nhìn đến được lòng của chàng. Nhưng chàng ngay cả một cái liếc mắt cũng không muốn cho ta. Có phải duy nhất ái nhân trong tim mới là trân bảo, còn những kẻ khác hèn mọn yêu chàng thì vĩnh viễn đều luôn hèn mọn như thế?”

Bước chân người kia thật sự dừng lại. Chàng nhẹ nhàng quay đầu, nụ cười thanh tao mà tràn ngập nhu tình nhìn về phía ta, trong phút chốc khiến hai mắt ta đều trở nên chói lóa.

Chàng hiểu tâm ý của ta rồi sao?

Ta mừng rỡ như điên đứng bật dậy, loạng choạng muốn nhào vào vòng tay ấm áp mà bản thân hằng khát vọng. Lúc chỉ còn cách vài bước chân, ta đột nhiên té ngã, một bóng dáng màu hồng nhạt lướt qua người ta.

Quân Linh Lạc.

Ta chỉ biết tro mắt nhìn đôi nam nữ đang đắm chìm trong nhu tình mật ý, trong lòng trào lên từng đợt chua xót. Phải rồi, đây chính là sự thật, ái nhân của Tuyệt công tử tuyệt thế vô song chỉ có thể là Tử công chúa mang trong huyết quản dòng máu cao quý.

Đáng tiếc... đáng tiếc không phải là ta...

Tử công chúa mỉm cười hạnh phúc trong vòng tay người yêu. Nàng thẹn thùng tựa đầu vào vai Nam Cung Thương, ngọt nhạt nói lên tình ý sâu đậm. Đột nhiên, ánh mắt nàng hướng về phía ta, tươi cười xinh đẹp thoáng chốc tan biến không còn dấu vết, vẻ mặt Quân Linh Lạc chỉ còn lại tàn nhẫn cùng cay nghiệt.

“Đám mơ tưởng đến phò mã của ta? Bản công chúa sẽ cho người ném thứ mùi vị đau không muốn sống, khiến người hiểu được thế nào là địa ngục trần gian!”

...

Ta giật mình bật dậy, gió đêm lạnh lẽo làm lay động tấm rèm lụa buông trước giường, thể nhưng toàn thân ta lại ướt đẫm mồ hôi. Ta tựa vào thành gỗ, khó khăn hít vào từng ngụm không khí. Tiếng thở dốc nặng nề vang lên trong màn đêm tĩnh lặng, cảm giác giống như trên thế gian này chỉ còn một mình ta đang tồn tại.

Kiếp trước kiếp này, đâu là thực, đâu là mơ? Dù là thuốc an thần cũng không thể ngăn cản ác mộng tìm đến quấy nhiễu thanh tịnh của ta.

Ánh đèn dầu lạc leo lét, cổ họng ta khô khốc. Nhẹ nhàng mang giày vào, ta đi tới bàn trà rót nước uống. Ngồi một lúc lâu, cảm thấy mồ hôi đã khô hết, liền đứng dậy quay trở về giường. Không ngủ được cũng chẳng sao. Tuy nhiên, ta cần giữ cho thân thể ấm áp, nếu không, bệnh sẽ ngày càng nặng thêm.

Vừa định vén lên rèm lụa, một bàn tay lạnh lẽo túm lấy cổ tay ta, kéo mạnh một cái. Ta thậm chí còn chưa kịp kinh hô, cả người đã ngã nhào vào trong, hai tay bị người gắt gao chế trụ.

“Người là ai? Tại sao nửa đêm đột nhập vào khuê phòng nữ tử?”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Ánh đèn le lói, sau tấm rèm lụa mềm mại là hai thân hình kề sát vào nhau, không khí vốn lạnh lẽo giờ này lại toát lên vẻ mập mờ ái muội.

Lưng ta tựa vào lồng ngực người nọ, hai tay bị trói buộc phía sau, chặt chẽ đến mức không thể giãy dụa, trung y trắng toát vì bị lôi kéo mà trở nên xốc xếch. Người phía sau không nói chuyện, y tựa cằm lên vai ta, hơi thở có chút suy yếu. Chất lỏng nóng ẩm thấm qua lớp vải đơn bạc sau lưng, mùi máu tươi tràn ngập không gian, xen vào đó là hương thơm nhàn nhạt.

Ta không dám vọng động, chỉ biết cắn răng nói: “Thả ta ra trước đã. Ta cam đoan sẽ không kinh hô.”

Tên kia vẫn im lặng. Một lát sau, y nhẹ nhàng di chuyển cằm, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ ta, giọng nói có chút khàn khàn: “Thả người rồi, tiểu thư định xử trí tiếp thế nào?”

Ta nuốt một ngụm nước bọt, dây thần kinh căng thẳng giống như sắp đứt đến nơi. “Công tử đang bị thương phải không? Tiếp tục như thế này vết thương sẽ chảy máu đến chết, ta có thuốc trong phòng, chỉ cần ngài thả ta ra, mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.”

Người kia không động đậy. Ta che giấu run sợ trong lòng, bình tĩnh nói tiếp: “Lẽ nào công tử còn lo sợ một nữ tử chân yếu tay mềm, suốt ngày chỉ biết trốn trong khuê phòng?”

Y khẽ cười một tiếng, sau đó bàn tay đang giam giữ ta liền buông lỏng. “Vậy làm phiền tiểu thư rồi.”

Được thả tự do, ta không chút chần chờ nhảy xuống giường, tìm vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực. Tên kia thật sự không đề phòng một nữ tử, y thể mà lại dễ dàng tin ta. Ta cố gắng bình tĩnh, từ từ tiến tới bàn trang điểm.

Sợ y sát tâm đột ngột nổi lên, ta giả vờ run rẩy nói: “Trong hộp trang điểm của ta có Lân Ngưng Cao của Tuyết công tử, là thuốc quý hiếm có thể trị cả nội thương lẫn ngoại thương, công tử đợi một lát, vết thương của ngài sẽ không chảy máu nữa.”

Không có tiếng đáp.

Ta nhẹ nhàng mở nắp hộp gỗ xoan mạ vàng, chiếc bình sứ xanh nhạt vẫn nằm trong đó, nhàn nhạt tỏa ra mùi hương dịu nhẹ. Đó đúng là Lân Ngưng Cao người kia đưa cho ta.

Tuy nhiên...

Ta cầm lên chiếc bình trắng tinh bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng rút ra một cây trâm bạc, đút vào tay áo.

Bởi vì gần đây thường xuyên bị đau đầu, trong phòng ta luôn có một lọ tinh dầu, chính là một loại chất gây tê có tác dụng an thần cực mạnh. Chỉ nghĩ một chút là đã cảm thấy buồn ngủ, vì thế khi đau đến mức không chịu được ta mới dùng đến nó. Một khi ta đổ toàn bộ lên vết thương của y...

Sau đó... cần đến cây trâm bạc này rồi.

Ngạc nhiên lắm đúng không? Ngay cả ta cũng thấy bất ngờ với bản thân, thì ra một khi tính mạng bị đe dọa, con người có thể trở nên tàn nhẫn như vậy.

Ta khẽ kháng vén rèm lên, ánh đèn từ đó len lỏi vào, soi rõ bóng hình đang nằm trên giường: bạch y trắng toát đã nhiễm một mảng đỏ, tóc đen thật dài, dung nhan bị mặt nạ che kín, chỉ lộ ra bạc môi đã tái nhợt vì mất máu.

Lạnh lùng nhìn xuống, ngày từ đầu ta đã biết tên này là kẻ áo trắng hôm nào, không còn nghi ngờ gì nữa, mà đầu ca ca ta nhắc tới chính là y.

Đơn thân độc mã thoát khỏi thiên la địa võng của chiến thần, hơn nữa trên mình mang thương tích còn đột nhập thành công vào phủ thừa tướng được canh gác cẩn mật, như vậy là một kẻ nguy hiểm cỡ nào? Bây giờ y vì bị thương mới bỏ qua cho ta, ai có thể đảm bảo một khi cứu người xong, tên ma đầu tàn ác này không qua cầu rút ván? Nếu ta chết dưới lưỡi dao của y, vậy còn người thân của ta, liệu y có tha cho họ không?

Dù chuyện đó có chút ít khả năng, ta cũng không có đủ can đảm đặt tính mạng những người ta yêu thương vào một ván cược rủi ro như vậy.

Cụp mi xuống, ta giấu đi tia sáng lạnh lẽo nơi đáy mắt, dùng giọng điệu nhu thuận thì thầm với kẻ đang nhắm mắt an tĩnh trên giường: "Ta sẽ xử lý vết thương cho ngài, thỉnh công từ nằm im, chớ nên động đậy."

Trong thời khắc nguy hiểm như vậy, trí óc ta trở nên vô cùng tỉnh táo và bình tĩnh, bàn tay trong đêm tối lần mò còi từng lớp vải của y phục.

Một... hai... ba nút thắt...

Vạt áo trắng dẫm máu mở rộng, tán loạn trên chăn gấm thêu kim vân, giống như một đóa hoa rực rỡ vừa nở rộ. Dưới tay ta là làn da mát lạnh trơn nhẵn như bạch ngọc thượng đẳng, dù đang bị thương cũng không thể nào mất đi vẻ tuyệt mỹ xinh đẹp.

Ta mở nắp bình, hương thơm dễ chịu lan tỏa trong không khí. Nhẹ nhàng đặt tay lên vết cắt sâu trên vai người nọ, bình thuốc từ từ, từ từ nghiêng đi, chất lỏng sáng sủa thơm ngát kia sắp tràn ra...

Một chút nữa, chỉ cần thêm một chút nữa...

Ngay thời khắc quan trọng đó, đôi mắt đang nhắm nghiền kia đột ngột mở ra. Chỉ một cái xoay người, y thành công đem ta đặt dưới thân, bình sứ bị hất xuống đất, "choang" một tiếng vỡ tan.

Cơ thể cao lớn đè lên người ta, gát gao không có một kẽ hở, chỉ cần cúi xuống thêm một chút là mũi của hai người sẽ chạm vào nhau. Hơi thở thanh lãnh của người nọ hòa cùng mùi tinh dầu thơm mát, nhất thời khiến cho đầu óc ta trở nên mơ hồ.

"Công tử sao vậy?" Ta khó khăn quay mặt đi. "Xin hãy buông ta ra. Vết thương của ngài nếu không nhanh chóng xử lý, hậu quả sẽ rất khó lường."

Ma đầu kia cười một tiếng, y cúi xuống, mặt nạ cứng rắn chạm vào vành tai ta, giọng điệu trầm thấp mang theo một tia giễu cợt:

"Trong lúc chúng ta da thịt thân mật như vậy, tiểu thư có vẻ phá lệ bình tĩnh, lẽ nào nàng không để ý nam nữ khác biệt?"

Ta cố gắng trấn tĩnh lại, lạnh nhạt nói: "Công tử nửa đêm vào khuê phòng của ta, bây giờ còn hỏi ta về vấn đề này sao?"

Cánh tay trái vẫn còn tự do, bên trong tay áo vừa vịn là chiếc trâm bạc ta đã lén lút đút vào.

Khẽ kháng cử động, tên ma đầu kia thế nhưng lại không để ý. Ta nâng cổ tay, rồi cả cánh tay lên, nhẹ nhàng tiến đến sau gáy người nọ, trông mắt phát ra tia sáng lạnh, trâm bạc dứt khoát một nhát đâm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đáng tiếc, cho dù trên vai có thương thế, người kia vẫn phản ứng nhanh vô cùng, một phát liền bắt được cổ tay ta. Trâm bạc trên tay không nhắm trúng mục tiêu, rẽ một đường trên mái tóc đen của y, khiến cho dây cột mặt nạ tuột xuống.

Ma đầu kia lập tức bật dậy, đưa tay lên giữ cho mặt nạ khỏi rơi mất, ly khai khỏi người ta.

Ta không cam lòng nghiêng răng ngồi dậy, không giết được y, ta đã đi đến bước đường cùng rồi!

Bởi vì tên kia bị thương mất khá nhiều máu, bị ta vuron tay đẩy một cái thật mạnh nên không kịp phòng vệ mà ngã xuống. Ta nhanh như cắt leo lên người y, đưa tay ra muốn tóm lấy cái mặt nạ.

Ngón tay chạm vào nhau.

Mặt nạ trắng tinh xảo mang theo xúc cảm lạnh lẽo, phía dưới là bờ môi tuyệt mỹ, vật áo tán loạn lộ ra da thịt như dương chi bạch ngọc. Mỹ nhân kiều diễm như vậy, nhưng trong lúc này, ta đã không tìm đâu ra tâm tình mà thương thức.

Chúng ta cứ thế bốn mắt nhìn nhau, có giãy dụa, có kinh ngạc và có cả kiên định.

Không gian yên lặng đến mức có thể nghe được hơi thở của đối phương. Trong ánh đèn mập mờ, đôi mắt của người kia mang theo cảm xúc khác thường chiếu lên khuôn mặt ta.

Thời khắc nguy hiểm cận kề như vậy, sau này lúc nghĩ lại hành động của bản thân, ta cảm thấy mình ngu ngốc đến chừng nào. Nhưng trong lúc này, đầu óc của ta thật sự trì trệ vô cùng, bị đôi mắt đen xinh đẹp mà quen thuộc kia hút mất linh hồn, cơ thể cứng đờ như khúc gỗ.

Ma đầu kia thật sự là một kẻ kì quái, cơ hội tốt như vậy lại không xuống tay, chỉ đưa mắt lên nhìn ta chăm chăm. Y nói:

"Tiểu thư muốn tháo bỏ mặt nạ của tại hạ sao?"

Ta đáp bằng giọng lạnh lùng: "Nếu ta nói muốn thì công tử có bằng lòng không?"

Không hiểu là lá gan to hay vì tên kia phản ứng quá kì lạ mà ta lại định ninh cho rằng y sẽ không hạ thủ. Nếu đã có sát tâm, dù ta có nhìn thấy mặt y hay không cũng đâu còn quan trọng, chỉ cần một đao hạ xuống, người chết vĩnh viễn không thể tiết lộ bí mật. Nhưng y lại sống chết giữ lấy mặt nạ, chứng tỏ rằng ít nhất trong lúc đó, y không hề có ý định xuống tay với ta.

Tên kia nhìn ta một lúc lâu, đột nhiên phá lên cười, bàn tay đang giữ lấy mặt nạ trượt xuống. Tròng mắt thâm thúy nhiễm một tầng sáng động lòng người, mang theo ý vị khiêu khích nhìn ta.

Ta chỉ cảm thấy vô cùng khó hiểu, cái vẻ dụ dỗ người phạm tội này là thế nào?

Không khí có chút dịu xuống, ta thậm chí đã quên mất mình đang đối diện với một tên tội phạm nguy hiểm chết người, lạnh giọng chất vấn: "Người đang làm cái gì?"

"Nàng nói nàng muốn xem mặt ta."

Vì vậy người liền cho ta xem luôn?

Mọi chuyện diễn ra theo một chiều hướng kì quái, ta không hiểu tên ma đầu này rốt cuộc muốn cái gì, bực tức trong lòng dâng lên: "Ta không muốn xem mặt người nữa, bây giờ ta muốn giết người, như vậy có được không?"

"Ta đã cứu mạng nàng." Y thản nhiên nói.

Ta ngẩn người: "Người đang đòi nợ ta?"

Tên kia vậy mà rất nghiêm túc gật đầu.

Ta tức đến sôi máu, da mặt thật dày, một tên sát thủ như y còn nói chuyện cứu người, rõ ràng là có quý nhân giúp đỡ ta, y chỉ là kẻ được thuê mà dám phách lối như vậy. "Thì sao? Cứ cho là người cứu ta, bản tiểu thư lại không muốn mang ơn người đấy!"

Ma đầu kia ngẩn người ra, sau đó liền thờ dài một tiếng. "Người xưa vẫn nói trong lòng phụ nữ có tiểu nhân, quả thực đã được lãnh ngộ rồi."

"Người đây là đang muốn mắng chửi à? Ta nói cho người biết, ta ..."

Lời nói sắp ra đến nơi bị ta vô thức nuốt xuống, hôm nay ta bị làm sao thế này, cãi nhau với một tên sát nhân, một tên tội phạm đang bị truy lùng? Cảm thấy bản thân mình quá trẻ con lại ngu ngốc, giọng nói của ta lạnh hẳn đi: "Thức thời tốt nhất nên rút ngay khỏi khuê phòng của ta, bản tiểu thư sẽ coi như không có chuyện. Bây giờ người thương thế nghiêm trọng như vậy, giả như thực sự phải cá chết lưới rách, người hẳn là biết mọi chuyện sẽ không tốt đẹp gì."

Ma đầu kia không hé răng một câu, vẫn tiếp tục nhìn ta bằng ánh mắt mờ mịt đáng thương, tư thái vô cùng mê hoặc lòng người. Ta chỉ cảm thấy đầu nổ oanh một tiếng, đây... đây là loại phản ứng gì... tại sao lại làm ra hành động như vậy? Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Quả thực sống hai kiếp, đây là lần đầu tiên ta gặp một kẻ kì quái như vậy, tất cả lời nói và hành động đều vượt xa lí lẽ và quy luật cảm xúc của một người bình thường, mà ta chính là một người rất rất bình thường, vì thế ta vô cùng khó hiểu và hoang mang với cách hành xử của y. Tại sao lại tỏ vẻ tội nghiệp lôi kéo ta, ta và y giống như có thân quen lắm sao?

Giống như đắm vào một cục bông mềm, cảm giác cực kỳ khó chịu, cho dù lí trí mãnh liệt cảnh báo, trong lúc này nếu phải xuống tay thì ta lại có chút do dự.

"Ta nói người biến khỏi phòng ta, nghe không hiểu sao?"

Y cup mắt xuống, sắc mặt tái nhợt, đôi môi xinh đẹp mấp máy: "E rằng dù có muốn, ta bây giờ cũng lực bất tòng tâm."

Ta liếc nhìn bờ vai trần đã nhuộm đỏ máu kia, nhất thời lại có chút hoảng hốt.

Ma xui quỷ khiến, ta đưa tay lên chạm vào vết thương của y. Vừa chạm vào một chút liền thấy y nhúm mày, ta e ngại rút về, ho nhẹ một tiếng: "Người cũng khá đấy, nếu là người bình thường từ nãy đến giờ mất máu nhiều như thế thì đã chết rồi."

Thở dài một tiếng, lòng ta không nở, ta cũng biết là vì sao.

"Ta cũng không muốn làm phiền tiểu thư, nhưng bây giờ nàng có thể nể ơn cứu mạng lần trước, cho phép ta ở trong này một lát hay không?"

E rằng trên đời này, cũng chỉ có một tên sát thủ lịch sự như vậy.

Ta chán nản, đây rõ ràng là một mối nghiệt duyên, kiếp trước kiếp này, cho dù cắt mãi cũng không đứt. Nam Cung Thương, chàng ám ảnh ta như vậy, xem xem, ta thế nhưng vì mê luyện chút thần thái của chàng trên một kẻ khác, lại sẵn sàng mềm lòng với một tên sát nhân tội ác tày đình.

Trong lúc ta than thở cho số kiếp của mình, bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa.

Cơ thể ta giống như bị hóa đá, kinh sợ nhìn về phía cửa phòng. Giọng nói của ca ca ầm ập mà trầm thấp vang lên:

"Muội muội."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Khuôn mặt ta tái nhợt, trong lòng thâm hô không xong rồi.

"Thanh Kỳ, muội ngủ rồi à?"

Cơ thể cứng đờ, ta cố gắng trấn tĩnh lại, cắn răng đáp: "Vâng, ca ca... có chuyện cần tìm muội sao?"

Im lặng một lúc.

"Thanh Kỳ, bên trong ngoài muội ra không có ai khác chứ?"

Ta bị câu hỏi của ca ca làm cho giật mình, theo bản năng nhìn xuống người dưới thân, tên ma đầu kia đang bình tĩnh nhìn ta, đôi mắt trong trẻo không có một tia cảm xúc.

Bây giờ nói, hay không nói?

Trong lòng ta đã rối như tơ vò, đáng ra ta phải giúp ca ca bắt giữ tên sát nhân này, y là kẻ tội ác tày trời, là ma đầu giết người không chớp mắt, là kẻ nguy hiểm đe dọa đến tính mạng gia đình ta... đáng ra...

Tròng mắt của ta dần trở nên nguội lạnh.

Cuối cùng, ta đáp: "Không có."

"Muội chắc chứ? Ừm... ý ta là... vừa nãy có một kẻ đột nhập vào phủ, có thể y đang lẫn trốn ở đâu đó."

Ta tỏ vẻ ngạc nhiên mà cao giọng: "A, vậy sao? Thật là đáng sợ, ca ca có muốn vào kiểm tra không?"

Đây là lựa chọn của ta: tùy theo ý trời. Nếu ca ca không vào, vậy tên ma đầu này quả thực là may mắn, nếu ca ca vào, đó là ông trời cũng muốn y chết. Ta lạnh lùng nhìn vào mắt người kia, cho dù bị ta đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, khóe môi y vẫn tràn ngập ý cười, tuyệt nhiên không thấy một tia sát ý.

Rốt cục, ca ca cũng không muốn truy xét thêm: "Thôi, nửa đêm vào khuê phòng nữ tử, ta dù là huynh trưởng của muội cũng không tốt."

Ta vậy mà lại cảm thấy có chút nhẹ nhõm: "Vâng, huynh cố gắng lòng bắt tên kia, đừng để y làm hại mọi người."

"Nhớ cẩn thận, có gì lạ phải kinh hô, ám vệ bên ngoài sẽ nghe thấy muội."

Tiếng bước chân xa dần, ta như bị rút hết sức lực, cả người đều nhũn ra. Nhẹ nhõm, nhưng trong lòng ta lại tràn ngập áy náy cùng hổ thẹn vì lừa dối

huynh trưởng. Cho đến khi nghe người kia khe khẽ rên rĩ mới giật mình bừng tỉnh, đề tay lên vết chém trên vai y. "Đừng cử động, vết thương sẽ chảy máu thêm đó."

Trong đêm tối, giọng y trở nên khàn khàn, có chút đề nén khổ sở: "Nàng xuống khỏi người ta trước đã."

Lúc bấy giờ ta mới nhận ra tư thế của hai người xấu hổ đến mức nào: ta và y trang phục mỏng manh không chỉnh tề, bản thân đang ngồi trên bụng người ta, vì đề lại vết thương trên vai y mà phải cúi sát người xuống, cổ áo trễ xuống, lấp ló nhìn thấy cả cái yếm trắng thêu hoa đào bên trong.

Ta chỉ cảm thấy đầu óc sắp vỡ tung, mặt mũi đều đã mất hết, vội vàng lùi lại phía sau, lưng đập vào thành giường nghe cộp một cái.

Tên kia từ từ ngồi dậy, kéo lại vạt áo một chút, làn da trắng nõn bây giờ nhiễm thêm một tầng hồng nhạt, nhìn qua vô cùng mê người.

Ta gian nan nuốt một ngụm nước bọt, sau đó quần bách quay mặt đi, nghĩ tới bản thân đêm nay bị như vậy, danh tiết đều đã bị tên này hủy hết. Nếu chuyện này mà bị ai biết được, ta có đâm đầu xuống sông cũng không rửa sạch được thanh danh.

Lấy Lãnh Ngưng Cao trong hộp trang điểm ra đưa cho y, ta xoa mũi: "Đây là thuốc thật, người nhanh dùng đi."

Y ngưng mi nhìn ta: "Tại sao tiểu thư không giúp ta?"

"Ta vừa mới giúp người!" Ta phát thẹn quá.

"Đã giúp thì giúp cho trót." Tên kia hiền lành cười cười, thản nhiên đưa bình thuốc cho ta, giống như việc ta giúp y là thiên kinh địa nghĩa. Ta tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng tự rủa xả bản thân rồi hơi đi cứu một kẻ chẳng đáng cứu, liền mạnh tay giật lấy bình thuốc rồi đề y xuống.

Lấy vải lau đi máu tươi trên vai, từng chút một đổ thuốc lên vết thương của y. Tên kia hí híp mắt, vẻ mặt có chút thoải mái. Thuốc của Nam Cung Thương tốt như vậy lại bị lãng phí trên người kẻ này, ta bực mình, lực đạo trên tay tăng thêm một phần, hung hăng nhấn lên vết thương của y.

"A..." Tên kia giật mình, tiếng rên rĩ khàn khàn mang theo vẻ quỵên rũ, đôi mắt giống như sỏi trong đêm phát ra ánh sáng, mị mị mâu nhìn ta.

Cái này sao lại giống như là... giống như là ta đi trêu ghẹo nam nhân nhà lành vậy? Ta đỏ mặt, quát lên: "Người rên cái gì, ngậm miệng lại."

"Nhưng nàng làm đau ta."

Về mặt vô tội như vậy... ta sắp bị y làm cho phát ghen rồi. Ta cảm nín, vội vàng bôi thuốc nhanh chóng, lấy vải quấn vết thương lại xong liền đứng dậy, xoay người định rời đi.

"Nàng đi đâu vậy?"

"Ngủ."

Hai mắt y phát sáng: "Giường ở đây."

Ta hung hăng trừng y: "Chẳng lẽ lại nằm chung với người?"

Y gật đầu. "Đây là giường của nàng mà."

"À, vậy người còn không biết điều mau cút."

Y nghệt ra: "Nhưng ta đang bị thương."

Ta rớt cục búng nổ, cầm cái gối trên nhuyển thấp ném y: "Vì thế ta mới phải ra đây nằm chứ sao!"

Tên kia né tránh cái gối phi tới, cười lên vô cùng đẹp mắt. Nếu không phải hôm đó chứng kiến y giao phong với thái tử Tây Kỳ, ta thật sự không thể nào tin một nam nhân có nụ cười nhu hòa như vậy lại một tên sát thủ giết người không chớp mắt.

Ta nhìn y chăm chú, càng nhìn càng thấy giống người mà ta vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, nhưng chỉ là giống mà thôi, Nam Cung Thương mà ta yêu là Tuyệt công tử ôn nhuận như ngọc, cười lên rạng rỡ hơn gió xuân, là công tử vô song đệ nhất thiên hạ, không có chút nào dính dáng đến ma đầu giết người máu tanh như kẻ này.

Không thể nào là cùng một người được.

Tên kia bị ta nhìn chăm chăm, đột nhiên y lấy từ trong tay áo ra một vật, ném tới chỗ ta.

Ta khó hiểu cầm lên, đó là một khối ngọc bội vô cùng đặc biệt, toàn thân màu tím sẫm được khắc thành hình hoa bách hợp, bên trên là một kiểu chữ cỏ mà ta không biết đọc.

Người kia thông thả nói: "Sau này hãy luôn mang nó theo bên người."

"Đề làm cái gì?" Mang theo ngọc bội của đệ nhất sát thủ, ta ớn lạnh rùng mình, ta đây còn chưa có ngu như vậy, nhờ bị ai đó nhìn thấy coi là yêu nữ thì chỉ có đường chết.

Nhìn vẻ mặt do dự của ta, y cười cười: "Đừng lo, đây chỉ thuần túy là một khối ngọc quý mà thôi, đeo nó lên người độc vật sẽ tránh xa nàng, cũng không có ai liên tưởng gì tới ta đâu."

Nghe y nói vậy, ta không chần chừ nữa liền thu vào tay áo, đồ quý đẹp mắt như vậy đại gì không lấy, hơn nữa ta còn thực thích khối ngọc bội này.

"Ngủ đi."

Ta nằm xuống nhuyển thác, quay lưng lại với y, lạnh nhạt nói.

"Ngủ ngon."

Giọng nói của y có chút khàn khàn êm ái, thấm vào tận gan ruột người khác. Ta hoảng hốt đề xuống nỗi lòng đang xôn xao, tự ép buộc bản thân phải nhắm mắt lại.

Đêm là để ngủ, không cần phải tương tư đến một ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Tiểu thư, trời sáng rồi, ta mang cháo tới cho người đây."

Giọng nói lạnh lạnh đánh thức ta, ta từ từ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Nhan Hưong kẻ sát tới, suýt chút nữa lên cơn đau tim vào buổi sáng.

"A?" Lại mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện bản thân đang yên vị trên giường.

"Tiểu thư?" Nhan Hưong thấy ta đảo dác, khó hiểu nói: "Người đang tìm gì sao?"

Ta định thần lại, vén chăn xuống giường, mọi chuyện xảy ra hôm qua dù là thực hay mơ, lúc này ta không muốn nhớ đến nữa. Cũng không hiểu tại sao, sáng nay tỉnh dậy liền cảm thấy cả người khoan khoái, đầu cũng bớt đau.

"Ta không muốn ở trong phòng nữa, Nhan Hưong, em đi nói với mọi người chờ ta cùng dùng bữa, ta thay đồ xong sẽ tới liền."

"A, vâng, có cần em gọi nha hoàn tới chải đầu cho người không?"

"Thôi, ta có tay, chút chuyện nhỏ nhặt này tự làm được."

Nhan Hưong vâng vâng dạ dạ, vội vàng chạy ra khỏi phòng, bộ dạng như đã mừng đến phát điên, tính ra cũng đã hơn một tháng ta không dùng bữa với mọi người rồi.

Cởi trung y nhàu nhĩ xuống, ngoài ý muốn lại rơi ra một khối ngọc bội. Ta thần người, cúi xuống nhặt nó lên, trong ánh sáng buổi sớm, khối ngọc màu tím phát ra từ quang đẹp mắt, chạm khắc tinh xảo đến mức nhìn không khác gì một bông hoa bách hợp thực sự.

Hương thơm phảng phất trong không gian, ta đưa khối ngọc lên, nhẹ nhàng hít vào. Mùi trầm hương nhàn nhạt vẫn vương trên chóp mũi. Ta lại tiếp tục ngửi người, đồ vật bị nhiễm hương thơm trên y phục của chủ nhân, có thể thấy ngọc bội này là vật bất ly thân với tên ma đầu kia.

Tại sao lại phải đưa cho ta?

Trong lòng cảm thấy khó hiểu, ta cất ngọc bội vào túi thơm, đeo lên ngang hông.

Đến sảnh chính, trừ phụ thân phải lên triều sớm, mọi người đều đã ngồi yên ở đó, đang lặng lẽ chờ đợi ta. Lâu lắm mới thấy đông đủ như vậy, ta vội vàng hành lễ với mẫu thân và nương, kéo ghế ngồi xuống cạnh tỷ tỷ.

Tỷ tỷ thân thiết kéo tay ta: "Trông khí sắc của muội khá hơn nhiều, có lẽ sắp hết bệnh rồi."

Ta cũng cười đáp: "Khỏi thì tốt, suốt ngày uống thuốc, muội đã sắp hỏng cả lưỡi."

Nương và mẫu thân ân cần hỏi han sức khỏe của ta, mẫu thân còn định mang cho ta cây nhân sâm trăm năm quý hiếm vẫn luôn để dành, ta vội vàng từ chối, nhân sâm để cho phụ thân bồi bổ, ta thân thể còn trẻ khỏe thế này, bỏ quá lại hóa dở.

Ca ca của ta từ nãy đến giờ vẫn không nói năng gì, sắc mặt có chút âm trầm. Ta lén lút nhìn y, trong lòng khe khẽ thở dài, bày binh bố trận lâu như vậy mà vẫn đề sống mặt, chắc là đang rất khó chịu. Ca ca, thử lỗi cho muội, bản thân muội cũng không hiểu mình bị làm sao lại mà xui quỷ khiến đi giúp đỡ kẻ kia.

"Kiệt, sắc mặt con khó coi quá, có chuyện gì à?"

Ca ca đang thả hồn trên mây, nghe mẫu thân hỏi vậy liền giật mình, vẻ mặt ngờ ngác: "Dạ?"

Tỷ tỷ "phốc" một tiếng bật cười.

Ta không đành lòng nhìn ca ca trung ra đôi mắt gấu mèo đen sì, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân hỏi huynh sao lại bức bối như vậy."

Ca ca giống như được cởi bỏ nỗi lòng, khuôn mặt đầy vẻ âm ức: "Còn không bức được sao? Thiên la địa võng mắt bao công sức bày ra, tên kia lại giống như da cá trơn tuột lườn qua, chút tâm hơi cũng không thấy. Có lẽ nào chiến thần ta lại kém đến thế, năm lần bảy lượt để cho y chạy thoát!"

Ta rất muốn an ủi ca ca: huynh không có kém, là muội kém, nhưng cuối cùng vẫn đủ tỉnh táo không nói ra, yên lặng ăn cháo trong bát, trong lòng có chút chột dạ.

"Đừng tự trách, mà đầu kia lợi hại như thế, không thể nóng vội được. Con cứ kiên trì tiến tới, lưới trời thưa mà khó lọt, sớm muộn cũng sẽ tóm được đuôi hồ ly."

"Đúng đó ca ca, sáng nay phụ thân đã vào triều dâng tấu rồi, tên sát thần kia rất nhanh sẽ bị vây bắt."

Ca ca nhú mày, vẻ mặt mệt mỏi: "Kêu xin cả chục lần rồi, triều đình cử hết người này đến người khác mà cũng có bắt nổi y đâu." Sau đó đột nhiên quay sang nhìn ta chăm chăm.

Ta bị nhìn đến tâm thần không yên, đành miễn cưỡng làm ra vẻ tự nhiên quay sang: "Ca ca nhìn muội làm gì?"

Ca ca nâng cằm lên, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu nói: "Muội không nhìn ta, sao biết ta nhìn muội? Rõ ràng muội có điều chột dạ không dám nói."

Ta hoảng sợ, đưa trên tay vuốt chút nữa là rơi xuống.

"Ý... ý huynh là gì?" Ta quả thực đang chột dạ, hỏi.

"Ý ta là gì, muội trong lòng hẳn đã rõ." Ca ca mị mị nhìn ta, giọng nói có chút trầm trầm.

Thôi xong rồi, huynh ấy đã biết hết rồi.

Ta vừa sợ vừa giận, sợ là sợ ca ca biết chuyện rồi không còn tin nhiệm ta, giận là giận bản thân yếu đuối mềm lòng với tên kia. Ôi, thật là hối hận quá.

"Ca ca, thật ra muội..." Ta mím môi, ca ca đã biết rồi, ta có giấu cũng chẳng làm được gì, cứ ôm trong lòng cũng thấy khó chịu, bây giờ nói ra, ca ca muốn trách phạt thế nào cũng được.

"Hôm qua Thu Minh nàng ấy nói với ta, muội lén lút đổ thuốc đi, đúng không?" Ca ca nhú mày, cắt ngang câu nói của ta.

Ta giật mình, một lúc sau mới định thần lại, ngập ngừng đáp: "À, bởi vì thuốc đáng quá..."

"Đáng cũng phải uống, muội ốm đã lâu thế rồi, cả người gầy đi một vòng, không uống thuốc bổ thì làm sao tốt lên được."

Ta im lặng nghe ca ca quở trách, trong lòng cứ suy nghĩ đến việc hôm qua, cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Từ xưa đến nay chưa một lần lừa dối người thân, đây là lần đầu tiên phá lệ, khiến cho ta băn khoăn và lo sợ không thôi.

"Thu Minh nàng ấy? Nha, hai đứa có vẻ rất thân với nhau..."

Mẫu thân kín đáo cười cười, khóe mắt lộ ra vẻ mỉa mai, nhất thời khiến cho ca ca đang ngồi cạnh ta cả người run lên một trận. Tỷ tỷ cũng không bỏ qua cơ hội trêu chọc y, ngả ngón nói: "Bảo sao mấy ngày hôm nay thấy huynh chăm ở nhà hẳn, thì ra là lưu luyến mỹ nhân, chao ôi, mùa xuân của chiến thần ca ca sắp đến rồi."

"Mọi người đừng có suy đoán bậy bạ, không lại dọa nàng ấy ngượng ngùng."

"Ôi, còn lo cho người ta nữa kia?"

"Mộ Dung Thanh Yên, muội còn dám nói tiếp thì biết tay ta!"

Mọi người trò chuyện vui vẻ, đáng tiếc ta lại chẳng nói nổi một lời. Hôm qua xúc động cứu kẻ kia, bây giờ mới thấy mang đến nhiều phiền toái.

Trong lòng không vui, ăn uống cũng cảm thấy miễn cưỡng, ta dùng xong một chén cháo liền đứng dậy muốn rời đi. Đáng tiếc ta đã đi quá nhanh, không

kịp nhìn thấy vẻ tràn ngập khó hiểu cùng băn khoăn, lại có thêm nhiều hơn một chút khổ sở, từ từ lắng xuống trong đôi mắt phượng tuyệt đẹp của ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trời trong sáng, hoa đào trên cây bắt đầu lộ ra những chồi non xanh biếc, đỉnh đầu phơn phớt sắc hồng.

Ba huynh muội chúng ta hiếm khi được cùng nhau đi dạo phố, năm mới sắp tới rồi, mọi người đều muốn đi ra ngoài, tìm kiếm chút lễ vật tặng người thân, hoặc đi săn lùng những món đồ quý hiếm để mang về treo trong nhà.

Mọi năm ta và tỷ tỷ đều đi cùng với mẫu thân, năm nay ca ca chẳng hiểu sao lại chịu ở nhà ăn tết, vì thế nhiệm vụ hộ hoa sứ giả cho hai tỷ muội được mẫu thân giao tận tay. Ca ca cũng rất vui vẻ nhận mệnh, có điều, y muốn xin mẫu thân cho Thu Minh cùng đi.

Nhớ lại ánh mắt bí ẩn của mẫu thân lúc đó, cả khuôn mặt đỏ ửng của ca ca, ta cảm thấy vô cùng vui vẻ: nha, một công đôi việc, vừa cứu được bằng hữu, vừa tìm được thê tử cho huynh trưởng, tốt quá còn gì.

Vì thế, ba nữ một nam, cùng nhau song song bước đi trên đường phố nhộn nhịp đông người, hết ngõ đông rồi lại ngõ tây, tâm trạng mỗi người trở nên vô cùng tốt đẹp.

"Tỷ tỷ, muốn tìm tượng ngọc sao?"

"Ừ, tặng cho ngoại tổ mẫu, một pho tượng Quan Âm, cao chừng này."

"Còn muội nên mua cái gì bây giờ?"

"Tú công của muội không phải tốt lắm à? Thêu một đôi giày đi, năm trước muội làm cho mẫu thân, tổ mẫu nhìn thấy, khen không dứt miệng đó."

Hai tỷ muội vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện, thỉnh thoảng liếc về phía ca ca cùng Thu Minh, đồng loạt lén lút cười trộm.

Ca ca của ta bình thường luôn mang theo phong thái tự tin đỉnh đặc mười phần. Thế nhưng bây giờ đôi mắt cùng giai nhân trong lòng, văn thơ trôi chảy của y cứ như đã bay đi đâu hết, muốn nói mà cứ ấp a ấp úng, ta nhìn mà phát phì cười thay cho Thu Minh.

A, ca ca sao chán thế, không thấy Thu Minh nàng ấy cũng đã đỏ mặt rồi à?

Thế này không được, không được rồi, ta phải chỉ bảo ca ca một chút, miễn cho đường đường là chiến thần mà lại bị người ta gán cho cái danh nhát gái.

Thế là ta bảo muốn cùng huynh trưởng mua đồ cho phụ thân, kéo ca ca vào một quầy hàng gần đó, để Thu Minh và tỷ tỷ đứng đợi ở bên ngoài.

"Ca ca, huynh đang làm gì vậy?" Ta mím môi, trừng mắt với y.

Ca ca của ta đúng là siêu ngốc trong chuyện tình cảm, ngay lập tức ngệt mặt ra: "Làm gì là làm gì?"

Ta muốn làm ra vẻ nghiêm nghị một chút, nhưng cơ mặt không thể khống chế co rút lại, thành ra lại tạo nên một nụ cười bị đè nén tới khổ sở: "Huynh... huynh sao không nói chuyện với người ta, tìm đại một chuyện nào đó chẳng được, sao lại để cả hai lúng túng như vậy?"

Giống như có phép lạ, lỗ tai của ca ca hồng rực lên nhanh chóng: "Ta cũng muốn lắm, nhưng mà cứ định mở miệng, lại cảm thấy mình nói năng nó cứ... ngớ ngẩn thế nào ấy..."

Ồ, ca ca của ta... sao mà đáng yêu thế cơ chứ.

"Huynh thiếu tự tin quá, lẽ nào chiến thần không sợ trời không sợ đất, hóa ra lại sợ thê tử ở nhà?" Ta ôm trán, ngán ngẩm nói.

Về mặt đường hoàng của ca ca lập tức trở nên vô cùng xoắn xuýt: "Nàng ấy vẫn chưa có gả cho ta, ta... mới không có mắc chứng sợ vợ."

Vâng, huynh chưa có mắc chứng đó, nhưng mà huynh rất có tư chất.

Ta nhìn ca ca đang cố gắng tăng lò đi, hết ngõ đông rồi lại ngõ tây, có chút không kiên nhẫn: "Vậy thì làm cái gì gây ấn tượng một chút, anh hùng cứu mỹ nhân chẳng hạn."

Và quả thực cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân của ca ca đã đến.

Bên ngoài vang lên tiếng tranh cãi ồn ào, ta và ca ca vừa vén rèm bước ra, ngay lập tức thấy Thu Minh bị một nam tử quần lầy, còn tỷ tỷ đứng bên cạnh đã tức giận đến tái mặt.

Huynh muội chúng ta vội vàng đi tới chỗ ba người kia, lại gần thêm một chút, tiếng rên rỉ của nam tử kì quái kia liền vọng vào tai:

"Thu Minh, ta sai rồi, ta sai rồi... Nàng nói với tên kia đi, nàng bảo hắn tha cho gia đình ta đi a..."

Ta ngạc nhiên muốn rớt cằm xuống đất, tên nam nhân đầu tóc bù xù, quần áo tồi tả kia lẽ nào là hoa hoa công tử phóng túng một thời – Dương Dịch Chi?

Thu Minh cố sức đẩy kẻ đang bám chân mình không buông, khuôn mặt tái nhợt lộ vẻ kinh hoàng: "Ngươi mau buông ta ra, giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi muốn làm loạn cũng không nên chọn chỗ này."

Đáng tiếc, cho dù diện mạo thay đổi, bản chất mặt dày của y vẫn không thể nào biến mất, cố tình bám lấy gấu váy của Thu Minh dứt khoát không buông. Thu Minh đã từng quần sấp phát khóc, một cô nương bị nam nhân quần lầy trên đường, truyền ra ngoài nghe thế nào cũng thấy không tốt.

Ta mặt lạnh tiến tới: "Dương Dịch Chi, ngươi dừng..."

Còn chưa nói hết, ca ca của ta đã không còn đủ kiên nhẫn, trực tiếp bay tới giáng cho tên kia một cước, đá cho y lăn lộn dưới mặt đất.

Ta: "..."

Tỷ tỷ có chút lo lắng nhìn ca ca: "Sẽ không đá chết người chứ? Muội nhìn thấy... đau quá."

"Không chết được, giống như chó bị đập phải đuôi mà thôi." Sắc mặt ca ca còn lạnh hơn cả ta, khí thế mạnh mẽ lâu ngày bị đè nén, lúc này tỏa ra như diêm vương chuẩn bị đòi mạng người, nhất thời khiến đám người đang xem kịch vui bên cạnh hoảng sợ mà ba chân bốn cẳng tản ra hết.

"Mẹ kiếp... các ngươi dám ức hiếp người khác..."

Dương Dịch Chi lồm cồm bò dậy, đưa đôi mắt oán hận nhìn về phía này, vừa lướt qua người ta, y lập tức kêu lên: "A, là ngươi!"

Ồ, là ta.

Ta nhếch mép cười một tiếng, nhìn bộ dạng chật vật của y, trong lòng không nhịn được cảm thấy vô cùng đáng đời: "Hạnh ngộ, Dương công tử."

"Ngươi... ngươi..." Ngón tay y run run chỉ vào mặt ta, sau đó lập tức gào lên: "Đồ nữ nhân vô liêm sỉ, đáng nhẽ hôm đó ta phải đánh chết ngươi, ngươi đã nói gì với chiến thần, để cho y khám xét cha ta hả?"

Nói cái gì? Ta trợn mắt quay sang ca ca: "Muội nói với huynh cái gì à?"

"Hả?" Ca ca không kiên nhẫn híp mắt nhìn Dương Dịch Chi: "Ngươi đã từng bắt nạt muội muội của ta?"

"Rõ ràng là nàng ta trả thù riêng, các ngươi cậy quyền thế, không thèm xem xét lý lẽ!"

"Câm mồm!" Ca ca lạnh giọng quát lên, ngón tay búng một cái, khiến cho Dương Dịch Chi ngay lập tức nằm lăn lộn dưới đất kêu gào: "Còn nói thêm một lời sỉ nhục muội muội của ta, có tin bản tướng quân dám hay không đem ngươi đi chém đầu ngay lập tức?"

"Bản tướng? Ngươi là chiến thần Mộ Dung Kiệt kia?" Dương Dịch Chi mặt mũi tái nhợt vì đau, ánh mắt không dám tin nhìn ca ca của ta, giọng nói đã trở nên khàn khàn.

Ca ca vẻ mặt tràn ngập sát khí, lạnh lùng cười với y: "Đúng là ta."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Dương Dịch Chi khoe miệng run rẩy, hết nhìn ca ca chăm chăm rồi lại quay sang nhìn ta và Thu Minh, không cam lòng gào lớn: "Các ngươi cậy quyền thế ức hiếp người, không sợ quả báo giáng xuống sao?"

Ca ca ta có vẻ đã không còn kiên nhẫn: "Ngươi một lòng muốn chết đến vậy?"

Ta cảm thấy vô cùng khó chịu, đang dạo chơi vui vẻ bỗng nhiên bị phá rối, lạnh lùng nhìn Dương Dịch Chi mà nói:

"Người ăn nói giống như bị ca ca ta oan ức? Rõ ràng cha người buồn bán bất hợp pháp, bây giờ còn ngồi đây kêu trời gọi đất, thực là nực cười!"

Dương Dịch Chi ngây ra, sau đó y cắn môi, cắn hận nhìn ta: "Người đừng có ngậm máu phun người, con mắt nào của người thấy cha ta buồn lậu hả?"

Lẽ nào không phải?

Ta buồn cười nhìn y: "Cha người không phải đã ngồi trong nhà giam rồi sao? Còn cần chứng cứ nào thuyết phục hơn thế?"

"Người..." Dương Dịch Chi nghẹn lời, không nói nổi với ta, y quay sang Thu Minh, ánh mắt thâm tình nhìn nàng: "Thu Minh, tha thứ cho ta được không? Ta biết sai rồi, nàng cầu bọn họ tha cho gia đình ta được không?"

Thu Minh có chút khó xử, khuôn mặt của nàng nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, im lặng khề khàng lùi lại vài bước, không muốn đáp lời Dương Dịch Chi.

Ca ca mang về mặt lạnh lùng chắn trước mặt Thu Minh: "Dương công tử muốn cầu ta, ta đứng ở ngay đây này, sao phải làm phiền đến nàng ấy?"

Dương Dịch Chi xấu hổ đến không còn biết giấu mặt vào đâu, y cắn răng: "Tướng quân, cầu ngài thương xót tha cha ta ra, gia đình ta bây giờ không còn ai gánh vác, cuộc sống vô cùng khó khăn, ta không thể làm được gì..."

Ta và tỷ tỷ suýt thì cười thành tiếng, nếu bất người tha người dễ dàng như thế, trên đời này đã chẳng cần đến vương pháp.

Ca ca mỉa mai nhìn y: "Bán tướng quân bắt người có tội, người nói xem, tại sao ta phải tha phạm nhân ra?"

"Người đừng có khinh người quá đáng!" Dương Dịch Chi vốn kiêu ngạo, nín nhịn một hồi vừa rồi đã là cực hạn của y, nghe ca ca nói thế liền không kiềm chế được cơn giận dữ cùng nhục nhã rống lên.

"Ta chính là khinh thường một kẻ như người, cha người có gan làm có gan nhận, còn người chỉ biết ngồi đây khóc lóc như đàn bà."

"Hừ, các người thì tốt đẹp hơn sao?" Dương Dịch Chi khinh khỉnh nhìn về phía ta: "Một nữ nhân giả nam đi phiêu kỹ viện, còn tỏ vẻ thanh cao ư?"

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn là đổ lên đầu ta chứ gì.

Tỷ tỷ tròn mắt nhìn ta: "Y nói thật đấy à?"

"Có một chút na..."

Ca ca sâu kín cười một tiếng: "Thì sao? Người vừa nói đấy, nàng là nữ phần nam trang, vào kỹ viện có thể trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào? Bất quá chỉ là tiểu nha đầu không hiểu sự đời, nhất thời ham chơi mà thôi. Ngược lại là người..." Về mặt ca ca tràn ngập cuồng ngạo: "Nghe nói gả vào cửa được ba ngày, thế tử của người không phải đã vội vã bỏ trốn cùng người tình trong mộng sao?"

"Người!" Dương Dịch Chi tức tới nghẹt thở, y trầm mặt nhìn Thu Minh, trong mắt ánh lên tia bi ối: "Khoan nói đến ta, người cùng Thu Minh xem ra có quan hệ không nhỏ nha, có biết nàng ta là loại người thế nào không?"

Thu Minh ngay lập tức đứng ngây ra, tên kia đã đụng chạm đúng vào nỗi đau thâm kín của nàng. Nàng mím môi, về mặt tràn ngập đau thương, quãng thời gian kia mãi mãi là vết nhơ trong cuộc đời của nàng, vĩnh viễn không thể nào tẩy rửa.

Đồ nam nhân vô sỉ này! Ta tức tới tái mặt: "Người cảm mờ!"

Dương Dịch Chi giống như lên cơn điên, trên mặt tràn ngập cuồng tiếu, bi ối nói: "Ta nói cho người nghe này chiến thần, nàng kia đầu tiên là nữ nhân của ta, sau đó bị bán vào thanh lâu, nha, không biết đã qua tay bao nhiêu người đâu. Người nếu thú nàng, chính là dùng lại miếng giẻ rách của chúng ta mà thôi!"

Gân xanh trên trán ca ca đã nổi hết lên, khuôn mặt căng cứng lộ ra nụ cười đầy sát khí: "Hoặc là người cảm miệng, hoặc là..."

Nhìn về mặt của ca ca, ta và tỷ tỷ lo ca ca sẽ thực sự rút gươm chém người giữa đường mất, vội vàng tiến lên giữ lấy tay áo của y, căng thẳng cực độ quay sang Dương Dịch Chi quát: "Người nếu đã chán sống thì cút sang chỗ khác mà chết, đừng có lớn von trước mặt khiến cho mọi người ghê tởm!"

Dương Dịch Chi nào có thêm đề ý tới cảnh cáo của ta, tiếp tục mỉa mai không sợ trời đất. Rốt cục ca ca chịu không nổi, dễ dàng thoát khỏi hai tỷ muội chúng ta, sắc mặt chết chóc đứng trước mặt y, cánh tay vận kinh lực chuẩn bị nhắm cái cổ trắng trẻo kia mà hạ xuống.

Ôi, đánh chết người giữa đường, thật sự không nên.

Đúng lúc đó, Thu Minh này giờ vẫn im lặng đột nhiên làm ra một hành động vô cùng kinh người: nàng tiến tới phía sau ca ca ta, đưa tay ôm lấy thất lưng của y, ôm thật chặt.

Ta rõ ràng nhìn thấy thân hình của ca ca run rẩy trong chốc lát.

Tỷ tỷ bên cạnh đã sớm kinh ngạc tới mức cầm sắp rơi xuống đất, đưa tay lên kéo áo ta, giống như muốn đem vật áo lôi đến rách luôn, tròn trĩnh mắt

không nói nổi một câu.

"Nàng... nàng đang làm gì thế..." Ca ca lập tức chuyển từ trạng thái lửa giận bùng bùng sang mặt đỏ tai đỏ, oai phong lẫm liệt vừa rồi biến mất không còn dấu vết, luống cuống không biết nên gạt tay Thu Minh ra hay là cứ để yên như vậy.

Thu Minh vui mặt vào tấm lưng rộng rãi của y, thì thầm một câu, khiến cho ca ca ngậm ngẩn cả người, sau đó nàng buông tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Dịch Chi, không còn yêu thương lưu luyến mà chỉ tồn tại khinh thường và chán ghét.

Dương Dịch Chi bị nhìn tới đỏ mặt, quát lên: "Nhìn cái gì, ta đây nói ngươi là nữ tử thanh lâu không đúng sao?"

Giọng nói của Thu Minh ẩn chứa sự ghê tởm: "Ngươi có gan liền nói thêm một câu nữa."

"Ta chính là muốn nói cho tên chiến thần ngu xuẩn kia, ngươi như thế nào phục vụ nam nhân, như thế nào bán thân cho kẻ khác, như thế nào..."

Không có như thế nào tiếp theo, bởi vì Thu Minh đã tiến tới, quăng cho y một cái bạt tai.

"Ngươi..." Dương Dịch Chi ôm má đã in lên năm ngón tay, ngay lập tức khuôn mặt nổi lên một tầng vũ bão: "Con tiện nhân nhà ngươi, lại dám..."

"Chát!" Một cái tát vang dội tiếp theo, má bên kia của y rất nhanh đỏ bừng lên. Dương Dịch Chi trừng mắt nhìn khuôn mặt vô cảm của Thu Minh, không thể tin được mình bị một người phụ nữ đánh tới hai lần.

"Dương công tử hoài công rồi, hà cớ gì ngài phải bôi nhọ ta với tướng quân cùng tiểu thư?" Thu Minh nghiêng mặt, cười tới vô cùng xinh đẹp: "Ngài nghĩ ta là gì, những người này lại là cái gì? Thân phận họ cao quý như thế, lẽ nào phải để ý tới một đứa hầu như ta? Buồn cười, nếu ngài muốn dùng cách này sỉ nhục họ, vậy thì ngài cũng quá thiên cận rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chàng là chiến thần bách chiến bách thắng.

Chàng là ca ca hào hoa phong nhã của tiểu thư.

Đúng thế, Mộ Dung Kiệt - trưởng tử của thừa tướng đương triều, thân phận cao quý, chiến công hiển hách, là một loại người mà ta vốn chẳng thể nào với tới, và sẽ không bao giờ có thể với tới.

Nhưng tại sao không thể kìm lòng được? Tại sao lại muốn bắt chấp tất cả mà yêu thương? Thu Minh ơi là Thu Minh, gà rừng như ngươi lại dám ao ước một ngày cùng sánh đôi với phượng hoàng ư?

Chia tay Dương Dịch Chi, bản thân đã tưởng không thể yêu thương bất cứ ai được nữa, thế nhưng người kia vừa trở về chưa đầy một tháng, trái tim ta đã tràn ngập hình bóng của chàng rồi.

Lẽ nào ta là một nữ nhân dễ dãi như vậy?

Ta hoảng hốt quá, lo sợ quá, chính ta cũng không thể ngờ được mình lại bị chàng ảnh hưởng đến vậy, khuôn mặt tuấn mỹ kia, sống mũi cao thẳng, làn môi ấm áp cùng đôi mắt như hùng ưng.

Trời ơi, ta khao khát được chàng che chở biết bao... Kiệt, Mộ Dung Kiệt, chiến thần trong truyền thuyết, người tình trong mộng của ta...

Tình yêu đến quá nhanh, ta bị thứ ảo tưởng đẹp dễ che mờ hai mắt, không tự chủ đáp lại ôn nhu cùng ân cần của chàng. Đây là yêu sao? Đây là tình yêu một nam nhân dành cho nữ nhân sao? Lại lắm quá, Dương Dịch Chi chưa từng đối với ta như vậy, y sẽ không ở bên lắng nghe ta kể chuyện, sẽ không dịu dàng vén tóc cho ta, càng sẽ không nhún nhường bao dung mỗi lúc ta nổi giận...

Mộ Dung Kiệt sùng ái ta, chàng vì ta suy nghĩ, vì ta nói chuyện, vì ta mà che chở. Ta chìm đắm trong thứ nhu tình mật ý nồng nàn ấy, chỉ muốn vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Nhưng những lời Dương Dịch Chi nói đã đánh nát tất cả ảo ảnh hạnh phúc của ta.

Y nói: Thu Minh từng là nữ nhân của ta.

Y nói: nàng ta bị bán vào thanh lâu, ai biết có còn toàn vẹn hay không?

Ta làm sao có thể quên, làm sao có thể quên đi, rằng chàng và ta cách xa nhau như bầu trời với mặt đất, như mặt trời và mặt trăng.

Ta làm sao có thể quên, ta là người như thế nào, còn chàng lại là một người như thế nào.

Cay đắng, tội lỗi, không cam lòng... không gì có thể diễn tả được tư vị trong lòng ta lúc này. Ta bật khóc, không phải vì bị người khác nhẫn tâm sỉ nhục, mà là khóc cho tình yêu của ta, thứ tình yêu đẹp đẽ như trăng trong gương, hoa trong nước, chưa kịp nở đã phải lụi tàn.

Khuôn mặt Mộ Dung Kiệt đầy vẻ phẫn nộ, ta chưa từng nhìn thấy chàng tức giận đến thế. Chàng đang giận vì cái gì, vì người phụ nữ chàng yêu bị sỉ nhục, hay vì ta chưa từng nói với chàng: Kiệt, đừng yêu ta, ta là một nữ tử thanh lâu, không hề xứng đáng làm thê tử của chàng?

Thê tử?

Ta lại đang mơ mộng đấy sao, thật là buồn cười.

Tiểu thư đứng chắn trước người ta, vẻ mặt người tràn ngập đau đớn cùng cực giận. Ta mờ mịt cúi đầu, nước mắt không thể ngừng, từng giọt như ngọc châu lấp lánh rơi xuống đất, vỡ tan tành thành nhiều mảnh.

Ta nên oán hận ông trời vì số kiếp oan trái của mình, hay là biết ơn khi được những con người như vậy che chở?

Tiểu thư, Thu Minh đã tham lam quá rồi, muốn cảm thông của người, còn muốn cả trái tim ca ca của người nữa.

Dương Dịch Chi, trước đây yêu thương nhau là thế, cho dù vào thời khắc chia tay đau tới đứt ruột xé gan, ta cũng chưa một lần oán trách y bạc tình. Nhưng lúc này, ta lại cảm hận y vô cùng, cảm hận tới cực điểm. Cuộc sống của ta còn chưa đủ thê thảm ư? Tại sao lúc ta đang hạnh phúc nhất, y lại xuất hiện?

Ta yêu Mộ Dung Kiệt, cho dù không thể trở thành thê tử của chàng, ta cũng muốn người mình yêu thương nhớ về ta với hình ảnh tốt đẹp nhất, trong sạch nhất.

Nhưng không thể, không thể nữa rồi, chàng đã biết ta là dạng người gì, không thất thân thì cũng thế nào, danh tiếng như vậy, phu nhân làm sao còn có thể để ta gả cho trưởng tử của mình.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt vô cùng đáng sợ, hai vị tiểu thư đều tiến tới giữ tay chàng, nhưng Dương Dịch Chi quá không biết điều, y ngu ngốc không nhận ra sát ý đầy đặc từ người chiến thần. Y tin tưởng hai vị tiểu thư có thể giữ nổi chàng, hay y cho rằng, ta vẫn còn là Thu Minh yếu đuối yêu thương y như xưa, sẽ không trọn mắt nhìn y bị người ta sát hại?

Không, không, ta sẽ không để y bị giết. Ta không muốn người ta chỉ trở nên nợ về chàng, dù chỉ là một chút tin đồn nhảm nhí, lưỡi kiếm của chàng không nên bị vấy bẩn bởi máu tươi của kẻ khốn kiếp này.

Tiến tới phía trước, ta ôm chặt lấy chàng.

Thất lung vững chãi, hương thơm nhàn nhạt, nhiệt độ ấm áp.

Ta cam tâm tình nguyện chết trên tấm lưng này, vĩnh viễn không bao giờ buông tay.

Kiệt, Mộ Dung Kiệt của ta, ước gì chúng ta gặp nhau sớm hơn, ước gì ta chưa bao giờ yêu thương một kẻ như Dương Dịch Chi, ước gì...

Ghé sát vào bờ vai rộng rãi, dịu dàng thì thầm bên tai:

"Kiệt ơi, ta yêu chàng"

Ta yêu chàng, dù sang giàu hay hèn mọn, dù là thê hay là thiếp, dù là tin tưởng hay nghi ngờ, tình yêu của ta vẫn mãi tồn tại, dù chàng không chấp nhận, người đời không chấp nhận, sự thật vẫn luôn là như thế.

Buồn làm sao, yêu, nhưng không thể đạt được hạnh phúc.

Ta thân nhiên nhìn Dương Dịch Chi, trong lòng đã không còn chút vương bận, cho y hai cái tát, vẫn còn khoan dung độ lượng so với những gì y đối xử với ta gấp trăm lần. Ta nói cho y biết: Y là một nam nhân ngu xuẩn, cặn bã nhất thế gian, y không xứng đáng đứng cạnh những con người cao quý này, càng không đáng chỉ trích, trách móc họ.

Ta muốn y lập tức câm miệng.

Y trần trụi nhìn ta, há hốc miệng muốn nói, nhưng ta không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì nữa. Ta cho y rõ ràng một điều: Ta là phận nô tỳ thấp hèn, Mộ Dung Kiệt và ta không thể có liên quan, không thể nào... yêu thương nhau, vậy nên đừng có lôi kéo ta để gây vò chàng.

Những lời này, đau lòng làm sao!

Ta không thể khống chế được, ta muốn tìm một nơi yên lặng để khóc, để quên hết đi phần tình cảm mới này nằm mà sâu đậm đã hành hạ ta đến khổ sở. Xoay người cáo lỗi với tiểu thư, ta giống như chạy trốn, muốn chạy thật nhanh thật nhanh, không bao giờ quay lại nữa.

Ước gì ta có thể đi tới một phương trời khác, sống một cuộc sống mới, tìm một tình yêu mới.

Nhưng ta có thể đi đâu bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Cánh cửa gỗ dán giấy kia vẫn đóng chặt, tựa hồ như bên trong thật sự không có ai. Ta và tỷ tỷ có chút bối rối nhìn nhau, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chỉ đành lắc đầu, chẳng biết nên nói gì bây giờ.

"Thu Minh, nghe ta, nàng ra ngoài này, chúng ta nói chuyện thẳng thắn với nhau."

Ca ca hít sâu một hơi, sắc mặt đầy vẻ tăm tối, trên trán mồ hôi lộ ra gần xanh, rõ ràng tâm trạng y không mấy vui vẻ. Bên trong vẫn im lìm, Thu Minh thật sự không muốn đáp lời y.

Ta nuốt một ngụm nước bọt, dịu giọng: "Ca ca, huynh bình tĩnh một chút, để muội nói chuyện với nàng ấy."

Ca ca âm trầm nhìn về phía cánh cửa, nghiêng rằng: "Tốt. Nếu nàng ấy còn không chịu ra, ta đây liền mặc kệ cái gì lễ tiết, phá cửa xông vào."

Ta âm thầm than thở trong lòng, hai kẻ này, một người suy nghĩ quá nhiều, một người lại chẳng hiểu phong tình, nếu không nói chuyện với nhau thì biết thấu hiểu làm sao?

Cánh cửa khép chặt, ta nhè nhẹ ghé vào, lên tiếng: "Thu Minh, là ta, trốn tránh làm gì, lẽ nào nàng có thể ở trong phòng suốt đời?"

Ta dừng lại chút, không nghe thấy tiếng trả lời, bất đắc dĩ nói tiếp: "Thu Minh, lòng nàng còn băn khoăn cái gì, ta đều hiểu. Nhưng ta đã nói với nàng: nàng không phải người hầu của ta, càng không phải nữ tử thanh lâu, nàng có nhớ những lời ấy không?"

Thu Minh, nàng đang sợ sao?

Nàng sợ cái gì? Còn có ta, có tỷ tỷ, ca ca của ta, lúc nào cũng quan tâm che chở cho nàng cơ mà? Nàng khép cửa chặt như vậy, không muốn để ai bước vào lòng của mình sao? Chẳng lẽ chúng ta đối xử với nàng không đủ tốt khiến nàng hoài nghi, hoài nghi liệu trong lòng mọi người có hay không coi thường nàng?"

Mềm không được rồi, ta phải cứng rắn hơn một chút: "Thu Minh, trả lời ta, chân thành của chúng ta, tình yêu của ca ca, nàng đều coi là mây bay gió thoảng phải không?"

Cánh cửa cách một tiếng, người bên trong vội vã nhào vào lòng ta, khuôn mặt tràn ngập hoang mang và hoảng hốt: "Tiểu thư, không phải như vậy, ta chưa từng hoài nghi người. Người đối xử với ta tốt, điều này ta chưa một lần quên đi."

Ta nắm lấy cánh tay của Thu Minh, nâng lên khuôn mặt ướt đầm kia, ép nàng phải nhìn thẳng vào mắt ta: "Vậy tại sao không chịu nghe ca ca nói, hay là nàng cho rằng mình không xứng với huynh ấy? Từ bỏ rồi, nàng cho rằng như thế rất cao thượng, là tốt cho cả đôi bên?"

Thu Minh ngẩn người, rõ ràng không ngờ ta sẽ nói ra những lời như vậy.

Ta không muốn nói thêm nữa, xoay người đẩy nàng ra phía trước, người mà nàng cần phải giải thích không phải là ta.

Thu Minh loạng choạng đổ nhào vào vòng tay đang chờ sẵn của ca ca, bờ vai mảnh mai ngay lập tức bị người siết chặt. Nàng hoảng hốt ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt đầy tức giận của người kia.

Ca ca nhú mày, tức đến phát cười: "Thu Minh, nàng đang làm cái gì? Nàng muốn ta làm cái gì?"

Thu Minh lạnh giọng, đưa tay đẩy ca ca ra: "Tướng quân, thỉnh buông tay, ngài như vậy là làm khó ta."

Ca ca cười lớn, đôi mắt như hùng ưng chăm chú quan sát từng chuyển động trên gương mặt giai nhân: "Nàng đã ôm ta, nàng rõ ràng còn nói..."

"Ta nói thì làm sao?" Thu Minh ngắt lời ca ca, nàng ngẩng cao đầu, đôi mắt dịu dàng ánh lên vẻ quyết liệt: "Ta chính là không biết trời cao đất rộng, si tâm vọng tưởng muốn trèo cao, muốn bám lấy ngài đây, ngài định thế nào?"

"Ta muốn ở bên nàng! Nếu chúng ta đã có tình, tại sao phải dằn vò nhau thế này?"

"Nếu chúng ta đã có tình ư?" Thu Minh ngẩng người, sau đó nàng ngửa mặt lên trời, khoe miệng cong cong mà nước mắt vẫn rơi, không biết là đang cười hay là khóc.

" Có tình thì thế nào? Ta hèn mọn như vậy, thê thảm như vậy, thân phận như vậy, ngài vẫn còn yêu ta ư? Là yêu ư?" Nàng giễu cợt nhìn ca ca: "Hay là thương hại?"

" Thu Minh!" Ca ca hét lớn, khuôn mặt y trắng bệch, lộ vẻ đau đớn không thể che giấu: "Nàng không tin ta đến thế sao? Ta nói rồi, ta yêu nàng, Thu Minh, nàng muốn thế nào mới chịu đối mặt với tình cảm của ta?"

Thu Minh lạnh lẽo cười, nàng đẩy y ra, gằn giọng: "Muốn thế nào? Vậy ta muốn làm thê tử của ngài, không san sẻ cho bất kỳ ai khác, ngài làm được không?"

Đến lượt ta ngăn người.

Tình yêu toàn vẹn, tình yêu không san sẻ cho bất kỳ ai khác?

Đúng vậy, bởi vì yêu, nên muốn người kia vĩnh viễn chỉ có bản thân, bởi vì yêu mà muốn dành tất cả toàn vẹn cho nhau. Đó là thứ tình yêu lý tưởng mà ta, không, không chỉ mình ta, mà bất kỳ nữ tử nào cũng ấp ủ và hi vọng.

Nực cười lắm sao? Nam nhân làm sao có thể chỉ yêu một người, làm sao có thể chỉ lấy một mình người?

Không, nếu một nam nhân yêu một nữ nhân thật lòng, nếu y là một nam nhân tốt, nếu y không vì thân bất do kỷ, nếu như y không ham mê dục vọng, làm sao khi yêu người rồi, y còn muốn đi tìm một người khác?

Nam nhân tam thê bảy thiếp là chuyện bình thường, nhưng những nam nhân như vậy, mấy ai đã được nếm thử mùi vị của chân tình? Còn nữ nhân, cho dù nói hay không nói, các nàng chẳng phải đều mong tìm được một người yêu thương mình thực sự, cùng nhau sống tới bách niên giai lão hay sao? Như vậy đâu có gì sai, bởi vì khi yêu, người ta thường hay ích kỷ thế đó.

" Sao? Ngài không làm được, ngài thấy ta quá... vọng tưởng sao?" Thu Minh lạnh nhạt nói, nhưng sâu trong mắt nàng ta nhìn ra một tia thất vọng cùng tự giễu, cũng có chút tự ti hèn mọn. " Ta biết, ta biết... Ta và ngài, chúng ta vốn không thể... Á, ngài làm cái gì?!"

Không để Thu Minh nói hết, ca ca dứt khoát tiến tới, đảo mắt một cái, Thu Minh đã yên vị trên tay. Cả cơ thể được bao bọc trong vòng ôm ấm áp, nàng còn chưa kịp phản ứng, ca ca đã rào bước, hướng tới hậu viện mà đi.

" Ngài đang làm cái gì? Mau thả ta xuống!" Thu Minh hoảng hốt giãy giụa, đáng tiếc sức lực chênh lệch, nàng có cố mấy cũng chẳng thể nhúc nhích.

Trái với Thu Minh tâm phiền ý loạn, khuôn mặt tuấn mỹ của ca ca đọng đầy ý cười: "Chỉ có như vậy thì đâu có gì khó chứ."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Ngài làm cái gì? Mau thả ta xuống!"

Ca ca làm như không nghe thấy tiếng la hét của người trong lòng, cũng làm lơ luôn vùng vẫy kháng cự của nàng, về mặt kiên định bước đi, đích đến hiển nhiên là Phù Dung viện của mẫu thân.

"Mộ Dung Kiệt." Thu Minh đánh đấm hết sức, cuối cùng vô lực tựa vào lồng ngực ấm áp của người yêu, dịu giọng: "Nếu chàng yêu ta thì đừng khiến ta tự dằn vò bản thân như thế, thả ta xuống đi, chuyện này chẳng thể tới đâu cả."

"Như thế nào là không thể đi tới? Ta yêu thương nàng, nàng vậy nhưng lại dễ dàng buông tay." Ca ca nhíu mày, vòng tay siết chặt thêm một phần: "Trở thành thê tử của ta đi Thu Minh, ở bên nhau đến cuối đời được không?"

Thu Minh cắn răng, lắc đầu: "Không, ta không thể trở thành thê tử của chàng, không thể."

"Tại sao không thể? Thu Minh, nàng nói cho ta nghe, tại sao không thể?"

Ngón tay thon dài của ca ca bám thật chặt lấy bờ vai run rẩy của Thu Minh, chặt đến nỗi khớp xương tái nhợt lộ ra rõ ràng.

Thu Minh bật khóc, nàng cố sức thoát khỏi ca ca, giọng nói nức nở: "Ta là con gái của một thương nhân, sau đó còn lưu lạc trong thanh lâu! Chàng nói đi, liệu mẫu thân phụ thân của chàng có muốn con trai mình lấy một kẻ như ta làm thê tử hay không? Ta yêu chàng, nhưng ta ích kỷ, ta muốn làm thê không muốn làm thiếp, không muốn ngồi ngẩn ngơ trong hậu viện ngóng chờ chàng, không muốn yêu chàng trong sự sẻ chia với người khác. Chàng nói

đi, người đời rồi sẽ nghĩ thế nào? Gia đình chàng sẽ nghĩ thế nào?"

"Nàng quản quá nhiều." Ca ca lạnh lùng nói, y ép chặt thân thể mảnh mai của giai nhân vào lòng. "Ta không quản được như nàng, cũng chẳng muốn suy tính mệnh lữ thế gian. Ta chỉ biết, đời này kiếp này, người ta muốn cùng kết tóc chỉ có thể là Thu Minh. Đừng ai nghĩ ngăn cản được, kể cả nàng."

Thu Minh nghẹn lời, không ngờ ca ca của ta lại bá đạo như vậy.

Ta cùng tỷ tỷ đi theo hai người đến Phù Dung viện, trong lòng thật ra cũng có chút lo lắng. Thân thể của Thu Minh... ta vốn không có nói hết cho mẫu thân nghe, chính là việc nàng ấy từng lưu lạc ở thanh lâu. Nghĩ đi nghĩ lại, cho dù gia đình ta cởi mở, cũng khó ai chấp nhận một cô nương như thế làm con dâu mình.

Tâm ý ca ca đã quyết, thôi, ta đành vào trong hỗ trợ, hết sức nói đỡ cho họ vậy, còn nước còn tát.

Đám gia nô thấy ca ca ta bế một cô nương hùng hổ đi vào, rất biết điều mà lui ra hết. Trong sảnh chỉ còn mẫu thân đang nhàn nhã uống trà, còn có nương bên cạnh, còn có...

Ông trời ơi! Sao phụ thân cũng ở chỗ này?

Ta gấp rút đến đầu đầy mồ hôi, gào thét trước mẫu thân thì thôi đi, còn làm loạn trước mặt phụ thân nghiêm khắc của ta chính là tự - tìm - đường - chết.

Ta gấp, Thu Minh còn gấp hơn, nàng mở lớn mắt, cố hết sức đẩy ca ca: "Không cần! Mộ Dung Kiệt, mau dừng lại! Ta nói dừng lại!"

"Sợ?" Ca ca cười ngắt, hùng hực khí thế đi vào. "Cũng tốt, ta đây tiện thể xin phép phụ thân luôn. Thu Minh, nàng chạy không thoát rồi."

Ca ca của ta mạnh mẽ thế thôi, trong lòng y chắc đang nổi sóng từng cơn, ai mà không biết chiến thần không sợ trời không sợ đất chỉ đặc biệt sợ thừa tướng phụ thân chứ. (sau này thêm sợ vợ nữa)

Không gian yên tĩnh bị ca ca hùng hổ khuấy rối, mây kiếm sắc bén của phụ thân nhú lại, ánh mắt lạnh lùng chiếu đến: "Mộ Dung Kiệt, ngươi lại đang hồ nháo cái gì, lễ nghi quy tắc ném đi đâu hết rồi?"

Thu Minh vội vàng thoát khỏi ca ca, hạ người quỳ xuống: "Lão gia, Thu Minh biết tội, tất cả đều tại nô tỳ, đều tại nô tỳ..."

Phụ thân liếc mắt sang ca ca: "Thế này là sao?"

Ca ca cầm tay Thu Minh, lôi kéo nàng đứng dậy, vẻ mặt có chút tối tăm: "Nàng không phải nô tỳ, đừng tự hạ thấp mình như thế."

"Hỗn xược!" Phụ thân quát ly trà xuống đất, mang theo khí thế lạnh lẽo quát lớn: "Mộ Dung Kiệt, ngươi quỳ xuống cho ta!"

Ca ca phịch một tiếng, thẳng lưng quỳ trước mặt phụ thân, vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Phụ thân, nhi tử có tội."

"Ngươi có tội! Biết vậy còn làm? Ta dạy ngươi ép buộc con gái nhà lành, dạy ngươi phá cửa xông vào biệt viện của người khác hay sao?"

Ép buộc con gái nhà lành... Nghe cũng thấy đúng đúng...

Thu Minh đã nghiêm chỉnh quỳ xuống, run run: "Lão gia, xin đừng trách phạt tướng quân, ngài ấy không cưỡng ép ta, xông vào đây đều do ta khiến ngài ấy quá tức giận mà quên mất lễ nghi."

"Thu Minh cô nương? Cô nương cứ đứng dậy trước đã."

Mẫu thân ta rất hay nhờ Thu Minh làm chút việc nhỏ, vì thế phụ thân đối với nàng khá quen mặt.

Thu Minh cẩn môi nhìn sang ca ca, cuối cùng nhẹ nhàng đứng dậy, lùi lại phía sau.

Không khí căng thẳng muốn chết, ta vội vàng đưa mắt cầu cứu nhìn nương, vẻ mặt đáng thương ít khi trưng ra giờ đã có chỗ dùng.

Nương khẽ ho một cái, dịu dàng lên tiếng: "Lão gia, hay may cứ nghe Kiệt nhi trình bày một chút? Trước nay nó vẫn luôn biết lý lẽ, hôm nay kích động như vậy, hẳn là có chuyện quan trọng."

Khuôn mặt mẫu thân tràn ngập ý cười, tùm tùm đưa tới cho phụ thân một ly trà khác. Mỹ nhân ôn nhu dịu dàng như nước, thành công khiến cho nét nghiêm nghị trên gương mặt phụ thân từ từ dần ra, giọng nói cũng mềm mỏng đi đôi chút:

"Tốt lắm. Ta cho phép con giải thích, sao bỗng nhiên lại mất kiểm soát như vậy?"

Dây thần kinh vừa được thả lỏng, vì câu nói của phụ thân mà lại căng lên như dây đàn. Đến rồi, thời khắc nguy hiểm nhất chính là lúc này.

Ca ca ngẩng cao đầu, ánh mắt y sáng ngời, kiên định nói từng chữ: "Con muốn thú Thu Minh làm thê tử!"

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Sau lời tuyên bố hùng hồn của ca ca, toàn thể những người trong phòng đều rơi vào trạng thái chết đứng.

“Con nói lại.” Phụ thân giống như vừa nghe được chuyện lạ nhất trên đời, mày nhướng lên thật cao.

“Con muốn lấy Thu Minh làm thê.”

Mẫu thân cười như hoa nở, vẻ mặt kiêu như ‘ta biết mà’ nhìn sang nương, sau đó cao giọng hỏi: “Kiệt, chuyện này không thể đem ra đùa. Con chắc chắn rồi chứ? Thật sự muốn lấy Thu Minh làm thê?”

“Vâng, chắc chắn ạ.” Ca ca hạ giọng đầy quyết tâm.

“May quá, muội còn tưởng huynh định tu thành chánh quả, tuổi này còn chưa có vợ con, thì ra là không tìm được người tâm đầu ý hợp thôi.” Tỷ tỷ khéo léo thêm một câu, nhắc nhở mọi người ca ca đã sắp sang sinh nhật thứ hai mươi rồi.

“Thu Minh cô nương, chuyện này cô nương nguyện ý chứ?” Phụ thân cũng vui vẻ trước tin tốt của trưởng tử, nhưng vẫn nghiêm mặt quay sang hỏi Thu Minh.

Thu Minh hơi bất ngờ vì mọi người chấp nhận dễ dàng như vậy, nàng cắn môi, cúi người:

“Tướng quân thân phận cao quý, Thu Minh làm sao dám sánh cùng.”

Ta vội vàng lên tiếng: “Nàng không chịu gả cho ca ca, sợ rằng huynh ấy ế mất. Đâu có ai ở đây quan tâm đến mấy việc nhỏ nhặt đó.”

“Thu Minh cô nương đừng nói như vậy. Cô nương chịu gả cho Kiệt, ta thấy đúng là long phượng song toàn, trai tài gái sắc, phu thê cần gì quan trọng địa vị hay xuất thân, chỉ cần yêu thương nhau là tốt rồi.” Nương cầm tay mẫu thân, dịu dàng nói.

Phụ thân cũng gật gù, phải nói, hôm nay ông đến đây ngoại trừ bàn về hôn sự của ca ca thì còn có thể là chuyện gì.

Thu Minh nghẹn giọng, đưa tay lên lau nước mắt, giọng nói kiên quyết: “Đa tạ ý tốt của mọi người, nhưng thân phận ta thật sự không thể cùng tướng quân sánh đôi. Ta... Ta vẫn chưa nói với phu nhân một chuyện...”

Trời ạ!

Trên trán toát ra từng giọt mồ hôi, ta căng thẳng muốn chết, trong lòng lo sợ mọi người sẽ vì chuyện kia mà phản đối, như vậy thật không đáng.

“Thu Minh, nàng biết ta không quan tâm chuyện đó mà.” Ca ca gấp gáp đứng bật dậy.

“Kiệt!” Mẫu thân quát một tiếng, đôi mắt sắc bén liếc sang Thu Minh, giọng nói hàm chứa ý cười: “Thu Minh cô nương, chúng ta đã nói không quan tâm đến xuất thân của cô nương, hà cớ gì tự làm khổ mình như vậy?”

“Phu nhân...” Thu Minh mờ mịt ngẩng đầu.

Đôi mắt đẹp của mẫu thân chuyển sang nhìn ta: “Người muốn vào trong phủ này, tất cả phải qua sự chấp thuận của ta. Cho dù là ai đưa vào cũng đều phải điều tra kỹ càng...”

Ta ngẩng phát đầu lên, ngạc nhiên tới há hốc mồm.

Ôi, đúng là mưa riu qua mắt thợ mà, nguyên lai nàng đã biết hết rồi. Vậy còn phụ thân thì sao?

Ánh nhìn ngờ vực của ta chiếu sang phụ thân, người không khách khí trừng mắt, ta liền chân chó cười cười. Phụ thân nhướng mày, không thèm nhìn ta nữa. Ta biết người nghiêm khắc với ca ca, nhưng đối với ta và tỷ tỷ, phụ thân vẫn luôn mắt nhắm mắt mở yêu chiều.

Thu Minh lắc đầu, vẻ mặt hoang mang: “Phu nhân, lão gia, mọi người tin ta sao, bên ngoài kia, thanh danh của ta không còn tốt đẹp gì... Ta sợ thiên hạ đàm tiếu, liên lụy tới mọi người.”

“Miệng lưỡi người đời không thể tin. Chỉ cần Thu Minh cô nương sống sao cho không hổ thẹn với lòng mình là được.”

Phụ thân nghiêm khắc cũng lộ ra một nụ cười hiền hòa. Nói đi nói lại, gia đình ta đã mong chờ ngày ca ca lập thê thất từ rất lâu. Từ năm mười bảy tuổi, ca ca đã lao ra chiến trường, biệt tâm biệt tích mất hai năm không một lần về thăm nhà. Mọi người lo lắng thúc giục, y vẫn bình chân như vại, không có

bất kỳ tin tức hay mối quan hệ với thiên kim tiểu thư nhà khác. Thậm chí bị phụ thân ra lệnh ép buộc trở về, ca ca ta đến một lá thư cũng không gửi, khiến cho người tức đến nguyền rủa.

Tướng quân, chiến thần, quý thần,... Những cái danh nghe thật oai, nhưng chuyện sống chết trên chiến trường khó nói. Gia đình ta chỉ có ca ca là con trai độc nhất, phụ thân lại không muốn nạp thiếp, nếu như, nếu như ca ca có mệnh hệ gì...

“Phụ nhân, lão gia... Mọi người không để ý sao? Nhưng...” Thu Minh bất ngờ đến mức nói năng lắp bắp, rõ ràng không tiêu hóa nổi sự chấp thuận nhanh đến chóng mặt của nhị vị trưởng bối.

“Sao lại không đồng ý được, đây chính là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống mà!”

“A...” Thu Minh bị dọa cho choáng váng, chưa kịp định thần lại đã bị ca ca siết chặt vào lòng. Y vui mừng cười lớn: “Tốt quá rồi, con muốn ngay lập tức cưới nàng, ngay lập tức!”

“Ca ca.” Ta ôm trán, đây là vui quá hóa cuồng rồi, trước mặt phụ thân lại dám làm ra loại hành động này: “Chú ý một chút, chú ý...”

“Mộ Dung Thanh Kỳ!”

Giọng nói nghiêm nghị của nương vang lên, dọa cho ta giật bắn, vội vàng đứng thẳng người, lắp bắp: “Vâng?”

“Chuyện của Thu Minh con tính đến khi nào mới nói cho ta nghe hả? Nha đầu này, nuông chiều quá liền sinh hư phải không?” Khuôn mặt dịu dàng của nương lộ ra tươi cười hòa ái, chỉ có ta biết, mỗi lần nàng cười như vậy đều là báo hiệu một trận mưa rền gió chớp sắp đến. Sóng lưng lạnh toát, ta bày ra tươi cười lấy lòng, chết rồi, phen này lại bị một trận giáo huấn đây.

May mắn thay có mẫu thân mở lời giúp ta: “Muội đừng trách Thanh Kỳ, nếu ta là nó, tất sẽ vẫn hành xử như vậy. Dù sao cũng nhờ con bé mà ta có con dâu, vậy không phải là phúc sao?”

“Đúng đúng, nhị nương đừng trách phạt muội muội.” Tỷ tỷ cũng góp thêm vài lời: “Muội muội còn nhỏ mà, suy nghĩ chưa thấu đáo, hành xử không tránh khỏi có chút bất cần.”

“Khoan đừng nói tới việc hối tội, bao giờ con có thể thú Thu Minh vào cửa?” Ca ca đã vui đến phát vội, không biết sống chết tiến tới phía trước hỏi, xem ra không thể chờ lâu thêm được nữa.

Thu Minh then thùng kêu lên: “Tướng quân, ngài không thể như vậy!”

Phụ thân hắng giọng, cố làm ra vẻ nghiêm nghị: “Hồ nháo, chuyện này không đến lượt con quyết định.”

“Nha, xem nó nóng vội chưa này, tốt nhất là vào cửa càng sớm càng tốt đi.”

Nương nghe thấy mẫu thân nói vậy liền tươi cười: “Thanh Yên không phải cũng sắp gả vào nhà người ta rồi sao? Hay là làm chung một lần, song hỷ lâm môn?”

“Ý này...” Phụ thân vốn nghiêm túc cũng lộ ra một nụ cười thoải mái: “... không tệ.”

Vì thế, hôn sự của hai người cứ vậy mà định thành.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Hôm nay là lễ Thanh Minh.

Xe ngựa xóc nảy từng hồi, ta im lặng tựa vào thành ghế, nhìn gió lùa qua tấm rèm lụa mỏng manh, theo tiết tấu ngựa chạy phát phơ bay lên.

“Sao vậy, mệt mỏi?”

Tỷ tỷ vén lên lọn tóc rủ trên trán, khuôn mặt thần nhiên nhiễm lên một tầng hồng hồng, lộ ra vẻ mỹ lệ không gì sánh được. Toàn thân bọc trong lụa tơ tằm màu tím nhạt, mái tóc đen vấn cao cài trâm mẫu đơn, quả đúng là giai nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Ta không kìm được thốt lên: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp.”

Tỷ tỷ ngẩn ra, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc: “Sao tự nhiên lại nói đến vấn đề này?”

“Muội đang suy nghĩ, tỷ tỷ của muội đẹp quá, vị tỷ phu kia quả thật có phúc mà. Chỉ là... sau này sợ rằng muội không còn được ở cùng với tỷ nhiều như vậy nữa.”

Tỷ tỷ của ta, chớp mắt một cái, đã sắp lên xe hoa rồi.

Làm sao có thể không luyến tiếc được bây giờ, dù biết đây là hạnh phúc mà tỷ tỷ luôn hướng đến, ta vẫn không kiềm chế được cảm thấy hụt hẫng. Một cô nương gần ba mươi tuổi thế lại có suy nghĩ thật trẻ con, muốn người thân hạnh phúc, lại cũng muốn mọi chuyện cứ êm ả như thế, cứ yên ổn như thế, đừng thay đổi gì hết.

Nhưng tỷ tỷ gả cho người ta, ca ca cũng phải lập gia thất, phụ mẫu ngày một già đi.

Cả đêm trằn trọc mất ngủ, trong lòng bỗng sinh ra một nỗi cô đơn, cùng với hoảng hốt lo sợ, sợ rằng khi mọi người đều đã đi rồi, chỉ còn bản thân vẫn quanh quẩn ở đó, lạc lối trong luân hồi chuyển kiếp mãi không dứt.

Còn ta thì sao? Ta là cái gì? Là Thanh Kỳ của kiếp trước, hay là kiếp này?

Mong ước của ta là ở bên người thân, nhưng nếu mọi người đều có hạnh phúc riêng rồi, ta nên làm cái gì bây giờ? Phải làm cái gì bây giờ?

Cứ nghĩ đến đó, ta lại cảm thấy sợ hãi biết bao!

Nhìn không được muốn sà vào vòng tay thơm ngát của tỷ tỷ, cảm nhận những tiếng tim đập an ổn bên tai, thì thầm nói: “Thình thoảng muội lại thấy rất hoang mang.”

“Cái gì hoang mang?” Tỷ tỷ không hiểu, dịu dàng đưa tay vén tóc ta: “Còn trẻ như vậy, sao phải lo nghĩ nhiều, đôi khi lại thấy muội còn giống trường bối hơn là muội muội của ta.”

“Muội già trước tuổi mất rồi.” Ta rầu rĩ than thở.

“Không hiểu muội lo nghĩ cái gì? Chuyện hôn nhân sao?”

Ta bật cười: “Hôn nhân? Muội còn chưa có nghĩ tới.” Sau đó nhân cơ hội trêu chọc tỷ tỷ: “Mỹ nhân a, nam nhân chỉ thích người xinh đẹp như tỷ thôi, muội nào lọt vào được tầm mắt của họ...”

Lần này đến lượt tỷ tỷ bật cười: “Chẳng lẽ muội muội của ta không phải mỹ nhân?”

“Cái gì?” Ta giật mình: “Tỷ không cần tăng bốc muội, trên cao rất lạnh.”

“Cứ tưởng chín chắn lắm, thì ra vẫn là trẻ con thôi. Muội không tự nhận thức được hay sao, trong buổi tiệc kia, người ta không nhìn tỷ, mà là chăm chăm nhìn muội đó.”

Ta ngẩn ngơ. Ta là... khụ, mỹ nhân ấy à? Lạ nhỉ, sao ta chưa bao giờ để ý đến điều này?

“Bởi vì tâm của muội không có tạp niệm.” Tỷ tỷ trêu mếu nhìn ta: “Thuần khiết, trong sáng, chưa từng nghĩ đến chuyện nam nữ, giống như một đứa trẻ.”

Ta xấu hổ cúi đầu, thì ra ta đã vô thức nói ra thành lời. “Giống một đứa trẻ, muội nghĩ không đúng lắm.”

“Một khi có ái nhân, muội sẽ tự ý thức được bản thân.” Tỷ tỷ nhỏ giọng nói, nét cười ánh lên trong mắt: “Chỉ e rằng, muội muội quá mức xinh đẹp như vậy, sẽ rước họa vào thân.”

Ta lôi chiếc gương đồng chạm khắc văn hoa ra soi, chỉ thấy mặt, mũi, mắt... tất cả đều không có gì đặc biệt, bĩu môi: “Tỷ tỷ, sao muội thấy trên mặt mình cái gì cũng như nhau cả?”

Tỷ tỷ ha ha cười lên: “Cái gì cũng như nhau, vậy muội có tới bảy cái mũi rồi.” Sau đó dịu dàng vuốt tóc ta, giọng nói ôn tồn: “Một nữ nhân đẹp là như thế nào? Không phải vì nàng ấy có nụ cười khuyếch thành, không phải vì mái tóc đen hờ hững trong gió, không phải dáng đi là lướt như liễu rủ mai sương. Đó là cái gì? Vẻ đẹp toát lên từ tâm hồn. Một nữ nhân có phong thái thanh cao, còn đẹp hơn gấp trăm lần những người có vẻ ngoài bắt mắt mà bên trong trống rỗng.”

Ta im lặng cảm nhận sự nuông chiều của tỷ tỷ, những lời nói như gió thoảng qua tai, không một chút nào gọi lên trong ta những suy nghĩ sâu xa. Đẹp thì thế nào, cuộc đời ngắn ngủi như phù dung. Chỉ cần sau mười năm, ngoảnh lại mà nhìn, lúc đó mới biết được một điều: dung mạo hay khí chất, trải qua thời gian, tất cả đều là gió thổi mây bay.

Nuối tiếc thanh xuân, không bằng trân trọng những gì hiện tại đang có. Đẹp để thì sao, cũng chẳng bằng một cái nắm tay, nói ra lời nguyện ước cùng nhau đi khắp thế gian, chỉ có ta và chàng, nào cần đến sự ngưỡng mộ của muôn người?

Thứ mà ta vẫn luôn khao khát, thực chất chính là chân ái.

Xe ngựa từ từ chậm lại, ta vén lên rèm cửa, không khí trong trẻo lùa vào.

“Nhị vị tiểu thư, đến nơi rồi.”

“Thật tốt.” Tỷ tỷ nhẹ giọng thốt lên, gò má ửng hồng, đưa tay đỡ gia nô đỡ. Ta vịn vào thành gỗ, tự mình nhảy xuống, cả cơ thể sau khi bị gò bó trong không gian tù túng trên xe ngựa, giờ này mới được thả lỏng một chút. Phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy một màu xanh non tươi mát trải ra tít tắp, giống như tấm thảm tuyệt đẹp dẫn đến tận chân trời.

Ta thoải mái hít vào một hơi, cảm giác lâng lâng như đang bay. Nơi này cách xa kinh thành trăm dặm, tất cả mọi ồn ào huyên náo đều trở thành tĩnh lặng yên bình, quả là chốn bồng lai tiên cảnh với một người thích thanh tịnh như ta. Giấy phút này thật quý giá, ước gì ta có thể vứt bỏ tất cả hi vọng ái ố của nhân sinh, đắm chìm ngây ngốc ở nơi này, đến chết cũng không cần vương mắc đến thế sự trần gian.

“Thanh Kỳ, bên này.” Giọng nói thanh thúy của tỷ tỷ đánh thức ta khỏi mộng cảnh. Ta quay đầu lại, tiến về phía đoàn người đang đứng chờ sẵn.

Nương đội mũ vành rộng, lụa mỏng rủ xuống che khuất dung nhan, mơ hồ không thể nhận ra cảm xúc thật trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. “Đừng đi lại lung tung, quanh đây không thiếu rắn đâu.”

“Xin lỗi mọi người, con hơi mất tập trung một chút.”

“Đúng là ham chơi.” Tỷ tỷ tủm tỉm cười, bàn tay ngọc ngà cầm lên khăn lụa, dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho ta, vừa lau vừa trách mắng: “Bản tính trẻ con nổi lên, cũng đừng có chạy loạn, ngã xuống kia thì biết làm sao bây giờ?”

Ta ngây ngô cười, đôi lúc giờ ra chút tiểu tính tình, thu hoạch lại không nhỏ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tảo mộ là một công việc không nhàn hạ.

Nói như vậy thôi, đa phần đều do gia nô dọn dẹp, mẩu tử chúng ta chân chính làm không được bao nhiêu. Tiểu thư khuê các, mấy ai chịu qua khổ nhọc, duy trì một lúc đã cảm thấy chân tay rã rời.

Phụ thân còn phải lên triều, mẫu thân lo sửa soạn cho hỷ sự sắp tới, thành thử ra đều không thể đi. Cũng may trong đoàn người còn có một chiến thần ca ca, không đến nỗi cảm thấy quá lo lắng.

Lúc này ta và tỷ tỷ đang chậm rãi tản bộ trên bãi cỏ xanh mướt, gió thổi mang theo cảm giác khoan khoái, giống như muốn đem người ta thổi bay tới tận thiên đường. Mí mắt run rẩy từng đợt, đi bên cạnh nhau mà chẳng muốn nói lời nào, chỉ mong sao khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

Cỏ xanh lay động, đầu óc giống như đang để trên mây.

Đi mãi, cuối cùng đi tới một khu rừng.

"Thanh Kỳ, xa quá rồi, chúng ta nên về thôi."

Tỷ tỷ kéo tay áo của ta, vẻ mặt tràn ngập luyến tiếc.

Ta đang thả hồn trên mây, nghe nàng nói vậy mới giật mình bừng tỉnh, khe khẽ gật đầu: "Thật nhanh. Ước gì có thể ở lại thêm một chút."

"Nếu không về sớm, e rằng trời sẽ tối mất. Lúc đó rất nguy hiểm."

Ta ậm ừ, cố ngẩng nhìn khu rừng tuyệt đẹp kia thêm lần nữa, sau đó quay đầu, nắm tay tỷ tỷ rồi rời khỏi.

Đi được vài bước, đằng sau phát ra tiếng động lạ. Hai tỷ muội dừng lại, đồng loạt nhìn về phía cánh rừng thâm u kia. Một lúc sau, âm thanh vọng lại càng ngày càng lớn, chúng ta mơ hồ nhận ra tiếng vó ngựa, cùng tiếng đao kiếm chạm vào nhau chói chói.

Ta biến sắc, vội vàng lôi kéo tỷ tỷ, hướng về phía khác của cánh rừng mà chạy thật nhanh.

Tiếng vó ngựa đằng sau ngày càng trở nên dồn dập.

"Thanh Kỳ, họ sắp tới đây! Tại sao ở chỗ này lại có người, rõ ràng là mảnh đất hoàng đế thưởng cho tổ phụ mà?"

Là đất của gia đình ta, nếu như có kẻ khác xâm nhập, e rằng là một thế lực không mấy tốt đẹp.

Ta nghiêng rặng, cảm thấy thể lực suy kiệt nhanh chóng, bước chân dần có chút loạn nhịp.

Cứ thế này, cả hai đều bị phát hiện mất.

"Tỷ tỷ, chúng ta phải tách ra!"

"Cái gì? Tại sao?"

"Theo tình hình này, bọn họ sắp tới đây rồi, hai người đi cùng nhau, nếu bị bắt được thì hết hi vọng. Chúng ta phải tách ra, chẳng may một người bị bắt, người kia còn có cơ hội về báo cho ca ca."

"Không được. Như vậy quá nguy hiểm!"

"Tỷ tỷ, cho dù chúng ta ở bên nhau, hai nữ tử chân yếu tay mềm có thể chống lại gươm đao của nam nhân sao?" Phía sau truyền tới một trận thanh âm gấp gáp, ta cắn môi, đưa tay đẩy tỷ tỷ, quát: "Không còn thời gian suy nghĩ nữa, đi mau!"

Chạy, chạy mau!

Trí óc trống rỗng, ta lúc này chỉ có một ý niệm, đó chính là chạy thật nhanh, thoát khỏi âm thanh ghê rợn đang dần dần đuổi sát.

Tiếng gào thét đau đớn phía sau vọng vào tai, giống như một loại khủng bố tinh thần gây ám ảnh sâu sắc. Cả đời ta chưa từng đối mặt với binh đao giết chóc, không ngờ lại phải giáp mặt trong loại tình huống thế này.

Một tiếng kêu rống xé gió vọng vào tai. Chân ta nhũn ra, may mắn lắm mới không té ngã ngay ra đó, một trận ớn lạnh chạy dọc khắp sống lưng.

Đau đớn thế nào, lại khiến một con người phải kêu lên thứ âm thanh tràn ngập thống khổ như vậy?

Sương mù che kín trước mắt, ta cảm giác bản thân lạc mất phương hướng, chạy đến đâu cũng không thoát nổi vô ngựa đuổi theo phía sau. Ta rốt cục không thể chạy thoát.

Hay là nấp đi? Nhưng cây rừng thưa thớt thế này, biết trốn ở đâu bây giờ?

Mùi máu tanh xộc vào mũi, báo hiệu tử vong đang cách ta rất gần. Bụng quặn lên một trận, ta kìm nén xúc động muốn nôn mửa, trong lòng đã tuyệt vọng muốn chết.

"Hiiii!!!"

Tiếng ngựa hí vang lên sau lưng, ta chỉ nghe "xoạt" một tiếng, sau đó là làn gió mát lạnh lướt qua gò má, kèm theo âm thanh bén nhọn của mũi tên khi cắm vào thân cây.

Ta muốn thét lên, nhưng cổ họng giống như đã bị đông cứng, phịch một cái ngã ra nền đất mát lạnh, trơ mắt nhìn phần đuôi mũi tên vẫn còn rung lên nhẹ.

Thật muốn biến mất khỏi nơi này, ca ca, tỷ tỷ, nương ơi, mọi người...

Thương, chàng ở đâu? Ta sợ lắm, rất sợ.

Ta chết trân nhìn đám người trên lưng ngựa nhanh chóng tiến sát lại gần, nam nhân đi đầu toàn thân ngập trong máu tươi, thanh kiếm sắc bén trong tay y lóe lên quang ảnh, mỗi lần vung lên đều giống như tử thần đoạt đi tính mạng của người khác. Kiếm của y lướt qua đến đâu, máu tanh từ cổ những nam nhân kia phun ra đến đó.

Không thể thoát thân rồi!

Những mũi tên xé gió lao đến, phương hướng chính là nhắm vào ta mà tới. Ta chỉ muốn nhắm mắt lại, chết vì loạn tiễn, tốt hơn nhiều so với việc bị người ta chém cho đầu lìa khỏi thân.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Giây phút hai ánh nhìn chạm vào nhau, đôi mắt phượng âm u của nam nhân lóe lên một tia sáng xinh đẹp. Dường như chỉ bằng một cái chớp mắt, ta nhìn thấy sự hốt hoảng ẩn chứa bên trong đó.

Mũi tên này, nhắm thẳng vào trái tim.

Cái chết đã ở ngay trước mắt, ta không còn sức lực để phản kháng, im lặng chờ đợi thời khắc kinh hoàng kia đến gần.

"Xoạt!"

Vạt áo nhiễm đầy máu, ánh sáng phản chiếu từ bội kiếm lóe lên trong gang tấc, nam nhân có đôi mắt phượng đầy kiêu hãnh kia đã tới trước mặt ta, cánh tay vừa đưa lên, mũi tên nhắm vào ta lập tức bị y chém nát.

Chém nát một mũi tên đang lao tới như xé gió!

Ta hoàn hồn ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhận ra nam nhân có loại kiếm pháp kinh hoàng đến mức này.

Thái tử Tây Kì từ trên lưng ngựa nhìn xuống, trên mặt văng lên vài giọt máu tươi, đẹp đến mức khiến người khác cảm thấy kinh sợ. Đôi mày sắc bén của y nhíu lại thật chặt: "Nữ nhân ngu ngốc này, nàng rõ ràng là muốn chết có phải không?"

Đúng là tìm được đường sống trước bờ vực tử vong, ta suýt chút nữa đã òa khóc, không chút do dự giang rộng hai tay: "Thái tử, giúp ta!"

Bằng một động tác nhanh gọn, thái tử Tây Kì cúi người, cánh tay rắn chắc luôn qua eo nhỏ, mạnh mẽ nhấc bổng ta lên.

Mùi máu tanh nồng, nhưng ta không cảm thấy buồn nôn nữa, vòng tay qua thắt lưng, gắt gao ôm chặt lấy y. Cái gì đức hạnh, vào thời khắc thế này, ta thật sự không có thời gian nghĩ tới.

Ngựa chạy như bay, thái tử một tay ôm lấy ta, một tay cầm bảo kiếm ngăn chặn công kích của đám người đeo mặt nạ bạc. Một người lại một người, tất cả đều liều mạng lao đến, cho dù kết cục của họ đều giống nhau, chính là trở thành những cái xác không đầu.

Chất lỏng nóng ẩm phun lên mặt ta, da thịt rách toạc, ngựa rống điên cuồng. Đây là ác mộng, thực sự là một con ác mộng.

Sắc mặt ta tái nhợt, dùng sức bấu chặt y phục trong tay, trốn vào lồng ngực ấm áp của thái tử Tây Kì, chỉ biết cầu mong tỷ tỷ tìm được ca ca nhanh chóng đến cứu viện. Chém giết thật kinh khủng, nếu có thể, ta cả đời cũng không muốn nhìn thấy loại sự tình này nữa!

Giống như cảm nhận được ta đang run rẩy sợ hãi, thái tử luồn tay vào mái tóc đã đổ xuống vai của ta, nhẹ nhàng ấn ta ép sát vào lòng, giọng y lạnh như băng, xen lẫn một chút quan tâm khó phát hiện: "Sợ à? Vậy thì đừng nhìn nữa."

Không nhìn, ta không có nhìn. Nhưng mùi máu tanh nồng này, loại âm thanh xé rách da thịt này, thật sự không có cách nào mà né tránh.

"Còn... còn lại bao nhiêu người?" Ta cố gắng trấn tĩnh, lại nhận ra cổ họng mình đã khản đặc từ lúc nào.

"Hơn mười tên." Y nhíu mày, giọng nói có chút bức bối.

"Đồng như vậy sao? Ta... Ta thấy ngài đã tiêu diệt được rất nhiều rồi mà?" Mười người, ta còn phải chịu đựng chuyện này đến bao giờ?

Âm thanh vùn vụt của những mũi tên xé gió lao tới khiến ta sợ đến tái mặt, gắt gao ôm chặt thắt lưng của thái tử. Y khẽ rửa một tiếng, bàn tay đặt trên lưng ta lại tăng thêm một phần sức lực, cấp tốc thúc ngựa mà đi.

Ta thờ dốc từng hồi. Khuôn mặt trắng bệch lộ ra khỏi đám tóc bị gió thổi bay, không ngờ vừa vặn nhìn sang bên trái, ngay lập tức thấy một đoàn hắc y nhân trốn trên cây, trên tay là nỏ tiễn đã lên dây, đang hướng phía hai người chúng ta mà nhắm tới.

"Nỏ tiễn bên trái!" Ta không dám chần chừ, vội vàng hét lớn.

Đáng tiếc đã quá muộn. Mũi nỏ "păng" một tiếng, ghim chặt vào đùi sau của bảo mã. Con ngựa kêu lên một trận đau đớn, ngay lập tức ngã khụy xuống.

Trước khi bảo mã hất văng hai người, thái tử Tây Kì ôm thắt lưng ta, dùng khinh công thoát khỏi yên ngựa. Vừa đặt chân lên mặt đất, đám mai phục vừa rồi đã rình sẵn, nhanh chóng chớp lấy thời cơ lao đến tấn công.

Mười đánh một, rõ ràng là chúng ta đang rơi vào thế bất lợi.

"Phải chạy thôi, chúng quá đông!" Ta tựa vào lòng thái tử, lên tiếng cảnh báo.

Một kiếm giết chết hắc y nhân đang ép sát, thái tử Tây Kì quay người, mang theo ta phi thân vào sâu trong rừng, nhờ vào địa thế phức tạp, ý đồ cắt đuôi đám sát thủ liều mạng này.

Trốn tới trốn lui, rốt cuộc dẫn đến một gò đất cao, bên dưới là một dòng sông chảy xiết.

"Không thể nào, cư nhiên là đường cùng!"

Ta chán nản thốt lên, bàn tay càng thêm túm chặt lấy áo bào của thái tử, vò đến mức nhàu nhĩ.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên phía sau. Thái tử đột nhiên nắm lấy tay kéo ta sát gần y. Chỗ ta vừa đứng đã cắm hai ba mũi tên.

"Không còn cách nào rồi." Y nhú mày: "Phải nhảy thôi."

Ta bị dọa đến xanh mặt: "Nước chảy xiết như vậy, nhảy xuống có khác gì tự tử?"

Khỏe mỗi người kia câu lên một nụ cười giễu cợt: "Vậy nàng muốn bị chém chết, hay là sắc nước chết?"

Ta cắn răng: "Sắc chết... xem ra cũng rất tốt."

Thái tử cười dài một tiếng, sau đó ôm lấy ta, không chút do dự lao xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lạnh quá!

Ta bám chặt lấy thái tử Tây Kỳ, cả người trôi nổi trong dòng nước hung dữ, giống như một chiếc điều bị đứt dây.

Bọt nước lạnh lẽo tràn vào khoang mũi, ta cố hết sức dính lên người kia, khó khăn nhào lên hộp lấy từng ngụm khí. Y ôm chặt thân thể đơn bạc của ta, gồng mình chống chọi với sức cuốn của dòng sông. Nhưng đầu ta vừa nổi lên lại bị sóng nước nhấn chìm, một lần lại một lần, khiến cho ta rơi vào trạng thái thiếu không khí nghiêm trọng.

"Đừng buông ra!" Cảm nhận được vòng tay yếu ớt lỏng lẻo của người trong lòng, y lớn tiếng quát lên, lực đạo trên thắt lưng liên tăng thêm một phần, ý đồ khiến cho ta thanh tỉnh lại.

Đầu óc bắt đầu mơ hồ, ta tận lực mở lớn mắt, mặc cho sóng nước đánh vào đầu xót. Lạnh quá, khó thở quá. Làm sao ta có thể chống đỡ được chứ, chuyện này còn kéo dài đến bao giờ, thân thể đã sắp tới giới hạn rồi.

"Thanh Kỳ, đừng bỏ cuộc, chúng ta sắp vào tới bờ rồi."

"Thanh Kỳ, nàng nghe thấy ta nói không?"

"...."

Mí mắt không chống đỡ nổi muốn khép lại, ta cảm thấy không khí trong phổi đã bị rút cạn, cơ thể lạnh lẽo như không còn sự sống, tay chân đã chẳng chịu nghe lời nữa, từ từ buông xuôi.

Không còn tri giác, chỉ nhớ trước lúc thật sự ngất đi, trên môi cảm nhận được một luồng ấm áp, dịu dàng thổi sinh mệnh vào cơ thể giá buốt của ta...

Đầu đau quá.

Ta khó chịu bật ra một tiếng rên rỉ, mí mắt nặng trĩu, chớp chớp vài cái vẫn không thể mở ra.

Toàn thân bao bọc trong hơi ẩm, đáng tiếc gối đầu này quá cứng, quá nóng, sao mà nóng như vậy được, khó chịu muốn chết!

Ta thấp giọng lầm bầm vài tiếng, đưa tay lên sờ quanh cái gối đó, ý đồ quăng nó ra xa. Nhưng thứ đồ này không những cứng rắn, mà còn rất chắc, bề mặt nhẵn mịn như lụa, xúc cảm nóng bỏng tựa như muốn thiêu đốt bàn tay ta.

Sờ tới sờ lui, như thế nào lại có cảm giác như... da người? Ta hốt hoảng mở bừng hai mắt, ngay tức khắc rơi vào trạng thái chết đứng.

Thì ra ta đang nằm ngủ trên đùi người ta!

Thái tử Tây Kỳ thân trên để trần, lộ ra lồng ngực tuyết mỹ, hướng mắt đến cằm cổ trắng nõn kia sẽ thấy ngay yết hầu lên xuống vô cùng gọi cảm. Y đang nhìn ta không chớp mắt, trên môi lộ ra nụ cười câu hồn, tóc đen cứ vậy buông xuống vai, vài sợi rớt trên mặt ta.

Ta trừng lớn mắt, phản ứng đầu tiên là ngày tức khắc bật dậy. Sau đó khi cảm thấy thân thể chợt lạnh, cúi đầu xuống xem xét, tất cả mạch máu trong người đều muốn vỡ ra.

Ta chỉ mặc độc cái yếm!

Cuồng quít vơ lấy tấm áo bào vừa rơi xuống quần lên, mặt mũi đều đã nóng ran. Thái tử Tây Kì dường như rất thích thú nhìn bộ dạng chật vật của ta, vô cùng vui vẻ cười lớn.

“Ngươi... Ngươi vô sỉ!” Lúc này ta chỉ hận sao không học Nhan Hướn chút công phu mắng người, mắng cho cái kẻ đáng ghét này một trận tối tăm mặt mày.

“Ta cứu mạng nàng, nàng còn dám mắng ta vô sỉ?”

Tên kia thích thú tươi cười, khuôn mặt dưới ánh trăng càng tỏa ra vẻ đẹp diễm lệ.

Ta tức đến muốn học máu: “Rõ ràng là ngươi liên lụy ta! Người đâm sát thủ đó nhắm tới là ngươi!”

“Ai kêu nàng tới đâu?”

“Ngươi còn dám nói! Đó là đất nhà ta, là cửa nhà ta có được không!”

Ngoài ý muốn còn khiến cho y cười lớn hơn, ta giận đến muốn giết người, nếu không phải lo sợ bị lộ ra thân thể, ta đã sớm vung tay cho y một cái tát.

Nhất thời hận đến nghiến răng: “Ngươi... con người này...”

Thái tử Tây Kì chẳng thèm để bất bình của ta vào mắt, cánh tay thon dài vươn tới, trực tiếp kéo ta ngã vào lòng. Trước ngực cảm nhận được cơ thể rắn chắc của nam nhân áp sát, ta giống như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

“Ngoan.” Y dịu dàng cúi xuống, giọng nói đầy sùng nịch: “Là ta sai, đều do ta liên lụy nàng, tiểu nữ nhân nóng nảy.”

Thật khó tin trừng mắt, tên khốn khiếp này, y dám ngang nhiên khinh bạc ta như vậy!

Ta lạnh giọng: “Buông ra ngay, ta nói rồi, ta không phải sủng vật của ngươi.”

“Ừ. Nàng tất nhiên không phải sủng vật.” Y gật đầu, khóe môi cong lên: “Nhưng nàng là của ta.”

“Thái tử!”

“Đừng dùng hai từ đó, gọi ta Mạc, Khương Viễn Mạc.”

Y dịu dàng nói, ánh mắt sáng như sao nhìn ta, bên trong chứa đầy những xúc cảm lạ thường, có ôn nhu, có ân cần, còn một loại là...

Là say đắm.

Toàn thân giống như vừa bị người ném vào hầm băng, lạnh lẽo đến buốt giá. Gặp nhau vòn vẹn ba lần, ta chẳng thể nào ngờ tới, một kẻ kiêu ngạo tàn nhẫn như y, thể nhưng đối với ta lộ ra loại ánh mắt này.

Không thể tin nổi!

Ta nhất thời cảm thấy một nỗi sợ hãi đang cuộn cuộn dâng trào, len lỏi vào từng mạch máu, hung hăng cắn xé lý trí. Ta không thể nào đối mặt với thứ tình cảm như vậy, gần như ngay lập tức thốt lên: “Ta không phải của ngươi, không phải!”

Khương Viễn Mạc giống như không ngờ ta lại phản ứng dữ dội như vậy, y sửng người, vòng tay ôm ta lập tức thả lỏng. Ta nhân cơ hội đó đẩy y một cái, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Đáy mắt người kia nổi lên một trận mờ mịt, sau đó liền thay thế bằng sắc đen tăm tối. Y cúi lên khóe miệng, lạnh lẽo cười:

“Nàng vừa nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nam chính đích thực là Nam Cung Thương.

Dưới ánh lửa bùng bùng, khuôn mặt tuyệt mỹ của Khương Viễn Mạc toát lên vẻ đẹp không giống con người, đuôi mày nhướn cao, vừa phong tình lại mang theo máu tanh tàn bạo.

Đôi môi đỏ mọng của y khẽ mấp máy: “Mộ Dung Thanh Kỳ, nàng dám trêu đùa ta?”

Ta không chút do dự lắc đầu: “Thái tử điện hạ, ta không nói đùa.”

“Nàng không nói đùa.” Y bật cười: “Vậy nàng đang làm cái gì?”

“Ngài vừa nghe rõ rồi.” Ta đang làm cái gì! Ta mới là người cần phải hỏi y đang làm cái quái gì đấy! “Chuyện tối nay, chúng ta nên quên hết đi.”

Sắc mặt y lập tức trở nên lạnh lẽo.

Ta cắn răng, kiên quyết nói tiếp: “Thái tử điện hạ gặp thích khách, đây là chuyện ngoài ý muốn. Ngài không cần cảm thấy áy náy, chịu trách nhiệm với ta. Thoát khỏi nguy hiểm rồi, mọi thứ khác đều không cần thiết phải để ý nữa.”

Giống như vừa nghe được chuyện nực cười nhất thế gian, Khương Viễn Mạc ngửa đầu cười lớn, mắt phượng híp lại, sau đó đột ngột nhìn ta chằm chằm.

Ta rùng mình, căng thẳng túm chặt áo bào trên người, giác quan nhạy bén cảm nhận được nguy hiểm bao phủ quanh thân kẻ kia, tựa như một con báo đang bày ra móng vuốt sắc bén, chuẩn bị lao thẳng tới con mồi.

“Không cần để ý sao?” Nụ cười trên môi y vô cùng xinh đẹp: “Nếu bốn cung ngay chỗ này biến nàng trở thành nữ nhân của ta, có phải cũng không cần để ý?”

Trong nháy mắt, sắc mặt ta trở nên tái nhợt, hét lớn: “Tránh xa ta ra!!!”

Nhưng y đã lao tới, cuồng bạo đè ta xuống dưới thân, đáy mắt lướt qua một tia sáng âm u.

“Không! Buông ra ngay!” Ta hoảng loạn giãy giụa, hai tay không ngừng đẩy nam nhân trên người, cố gắng trong sự tuyệt vọng. Khương Viễn Mạc dễ dàng tóm lấy cổ tay ta, đem trói buộc chặt chẽ trên đỉnh đầu, tay còn lại vén lên áo bào dây rộng, hờ hững đặt trên bắp đùi mềm mại của ta.

Y híp mắt, khoe môi lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Có phải ta chạm vào nàng như vậy, nàng cũng không thêm để ý?”

Ta cắn môi, hai mắt đỏ ừng trừng lớn, cắn hận mắng: “Ngươi không bằng cảm thú!”

Y không hài lòng nheo mi, bàn tay thon dài lướt lên trên, nhiệt độ nóng bỏng như muốn hòa tan làn da lạnh lẽo của ta.

Ta giật mình, suýt chút nữa không ngăn nổi những giọt nước mắt sắp tràn ra, nghẹn ngào kêu lên: “Không! Thái tử, xin ngài tha cho ta, làm ơn!”

“Gọi ta Mạc.” Trong ánh lửa màu da cam, khuôn mặt của y phá lệ dịu dàng, đôi mắt tuyệt đẹp sáng ngời, mang theo thứ cảm xúc đắm chìm mà lưu luyến.

“Mạc... Viễn Mạc... Tha cho ta, cầu ngài.” Ta hoảng sợ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của y, giọng nói đã trở nên khàn khàn.

“Thật đẹp.” Y thờ dãi một tiếng, cúi xuống thì thầm vào tai ta: “Thân thể của nàng, thần thái của nàng, cả vẻ mặt của nàng lúc này, ta thật sự không muốn để người thứ hai nhìn thấy.”

Tóc đen trải dài trên cổ, cùng với hơi thở hỗn loạn hòa lẫn vào nhau.

Trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, ta khó khăn hít vào một ngụm khí, lại hé môi ra thở dốc. Khương Viễn Mạc dịu dàng vuốt tóc ta, ánh mắt tràn ngập ôn nhu cùng sùng ái.

Ta yếu ớt gọi: “Thái... Viễn Mạc, đừng như thế này, ngài làm ta sợ.”

“Sợ à? Nàng cũng biết sợ cơ đấy, vậy tại sao còn chọc giận ta?”

“...”

Đúng thế, bởi vì bây giờ ta rất sợ y, nên ta phải câm miệng lại thôi.

Khương Viễn Mạc luồn tay qua vòng eo nhỏ nhắn của ta, nhẹ nhàng nâng ta ngồi dậy. Vừa thở ra được một hơi, y thể nhưng lại đem ta ôm tiếp, hai thân thể cứ vậy dính sát nhau, bờ môi nóng bỏng đặt lên xương quai xanh lạnh lẽo, mềm mại như cánh hoa.

Ta bị y làm cho giật mình: “Khương Viễn Mạc, ngài...”

“Nàng chán ghét ta tàn ác sao?” Y vùi mặt vào vai ta, giọng nói đầy bất lực ní non: “Thanh Kỳ ơi Thanh Kỳ, tại sao nàng sinh ra lạnh nhạt như vậy, tại

sao khó hiểu như vậy?”

Ta ngạc nhiên, sinh ra lạnh nhạt ư? Không thể nào, nếu tính cách ta là thế, làm sao có thể vì tình mà đau khổ đến vậy?

Khương Viễn Mạc không cần ta trả lời, giống như một hải tử lạc lối trong đêm tối, vòng tay siết chặt lấy ta, tựa như làm vậy có thể giúp y bớt đi sợ hãi: “Ta không muốn ép buộc nàng, Thanh Kỳ, trước giờ ta chưa từng trải nghiệm loại cảm xúc này. Nó khó chịu, nó khiến ta mất đi lý trí, nhưng nó cũng quá tuyệt vời. Ta không thích nàng ghét bỏ, hay chạy trốn ta.”

“Tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu.” Ta hạ giọng nói, tâm tình đã chẳng còn sợ hãi, bởi vì con người không bao giờ có thể làm tổn thương ái nhân trong lòng họ.

Thân thể Khương Viễn Mạc run lên một trận.

Cánh tay y siết lại, thật chặt, giống như muốn phát tiết tất cả hoang mang trong lòng. Y dịu dàng nhìn ta, đôi mắt hiện lên một tầng u mê:

“Ta biết, không ai có thể cưỡng cầu nàng, vậy nên ta là kẻ ngã gục trước, là kẻ thua cuộc trước.”

Thứ tình cảm dần vật này, có thể biến một con người cao quý nhất, trở thành kẻ hèn mọn nhất.

Thân phận hiển hách thì thế nào, một người như y cũng phải chấp nhận hạ mình, chỉ vì muốn có được nụ cười của giai nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Khương Viễn Mạc dịu dàng ôm ta, còn ta chỉ biết im lặng cho y ôm.

“Thanh Kỳ, có phải nàng năm lần bảy lượt đến Phong Yên thanh lâu, là để cứu một cô nương?”

Ta giật mình, nhướn mắt nhìn y: “Ngài theo dõi ta?”

Y nhẹ nhàng tựa vào vai ta: “Thanh lâu kia và ta có một chút liên quan. Chuyện của nàng, ta tự nhiên nắm rõ.”

“À...” Ta nghi hoặc: “Có phải người mặc áo đỏ trên cửa sổ là ngài không?”

“Nàng rất nhạy bén.” Người kia mỉm cười, nụ cười khuynh quốc khuynh thành, cả khuôn mặt như được nhuộm một tầng sáng của ánh trăng.

Ta ngáp ngừng, bởi vì không quen bị một nam nhân xa lạ gần gũi như vậy: “Ngài... phần nữ trang rất đẹp.”

Khương Viễn Mạc ngây người, sau đó nhíu mày, chẳng biết có phải do ta nhầm hay không, nhưng nhìn y có vẻ buồn bực.

“À... Thật sự là không có ý tọc mạch đâu, ta biết đó là chuyện cơ mật không thể tiết lộ.” Ta vội vàng xua tay, chọc vào tên ác ma này, cẩn thận lại bị y chém chết như chơi.

Khương Viễn Mạc đè lại bàn tay không an phận của ta, nhẹ giọng: “Cũng chẳng phải cái gì bí mật. Đơn giản là một tên tù nhân nguy hiểm dưới quyền của ta bỏ trốn, vì thế bị phụ hoàng ra lệnh cho ta đích thân đi truy tìm y.”

“Vào thanh lâu tìm phạm nhân?”

Y bật cười: “Tên tội nhân này ẩn nấp vô cùng xảo quyệt, ta cho người truy tìm hơn ba tháng mới biết được y đang trốn ở Lạc Dương, địa điểm cụ thể thì không rõ. Nếu chỉ dụng binh đao thông thường, ắt hẳn sẽ lại để y chạy mất. Theo những gì thuộc hạ của ta điều tra được, tên này bản tính phóng túng, thậm chí trong lúc bị truy nã khắp nơi, y vẫn không bỏ được thói phong hoa.”

Ta “à” một tiếng: “Vì thế ngài đích thân ra tay, sử dụng mỹ nhân kế lừa y ra khỏi hang ổ, một phát bắt sống, vừa không kinh động đến mọi người lại vừa giữ được bí mật?”

Khương Viễn Mạc nghe xong, ngón tay liền không an phận búng vào trán ta một phát.

Tại sao y dám làm thế!!!

Ta trong lòng nổi lên từng đợt sóng, ngoài mặt lại không có gan phản kháng, chỉ biết chớp mắt nhìn y trừng trừng.

Y vô cùng vui vẻ xoa xoa chỗ trán bị búng đã đồ ừng của ta, giọng nói hả hê: “Không được gọi một nam tử là mỹ nhân, nhớ chưa?”

Ta cố hết sức nuốt giận, vừa ha ha cười vừa nghiêng răng nghiêng lợi: “Tại sao lúc đó ngài chọn ta, chúng ta hình như không có thù oán gì?”

“Tại sao à?” Khurong Viễn Mạc đột ngột nắm lấy cằm ta, bắt ta ngẩng đầu lên. Đôi mắt phượng của y nheo lại, bắn ra những tia sáng đẹp đẽ.

“Bởi vì đó là duyên phận. Mộ Dung Thanh Kỳ, giữa chúng ta có một mối ràng buộc, mối ràng buộc mà ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, ta đã không thể ngừng chú ý đến nàng.”

Ta bị ánh mắt kiên quyết của y làm cho giật mình.

Dừng lại! Cả hai người chúng ta, tuyệt đối không thể tiếp tục! Trong đầu ta gióng lên một hồi chuông cảnh báo, gương cười đẩy y ra, lảng tránh nói: “Lúc này chúng ta nên cảnh giác một chút, có lẽ bọn thích khách vẫn còn đang truy lùng ngoài kia.”

Im lặng một lúc lâu, ta bị đôi mắt u ám kia dọa cho rợn tóc gáy, hai tay cứng đờ không dám cử động. Y nhàu mày nhìn ta, sau đó chỉ thản nhiên nói: “Sẽ không, bọn chúng đã có được thứ mình muốn, không cần tốn hơi sức đuổi tận giết tuyệt nữa.”

“Vậy tốt quá, chúng ta còn đợi gì mà không thoát khỏi nơi này ngay đi?”

Khurong Viễn Mạc nhếch mép cười: “Nàng biết đường không?”

“...”

Quả thực nơi này thuộc về gia đình ta, nhưng mà đối với một khuê nữ suốt ngày trốn trong nhà, làm sao ta nắm rõ một mảnh đất lớn như vậy chứ!

Ta tự biết mình vô dụng, im lặng khoác lên áo bào dày rộng ngồi một chỗ, không ho he thêm tiếng nào nữa.

Có lẽ không thể chịu được bầu không khí ngột ngạt như vậy, Khurong Viễn Mạc đứng dậy, giọng nói nhạt nhẽo: “Y phục chắc đều đã khô rồi. Mặc vào, chúng ta đi tìm ca ca của nàng.”

“A, được.” Ta giật mình, đứng lên.

Sau khi đổi xong y phục, ta đột nhiên nhớ ra một vấn đề, vội quay sang hỏi người bên cạnh: “Thái tử, lúc ngài... ừm... thay đồ cho ta, có thấy rơi ra một khối ngọc bội màu tím không?”

Khurong Viễn Mạc giống như vừa nhớ tới, y lấy từ tay áo ra một cái túi thơm thêu hoa đào, đưa cho ta.

Mở ra xem, thật may, khối ngọc vẫn còn đó.

Khurong Viễn Mạc vừa nhìn thấy ngọc bội màu tím, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc: “Thanh Kỳ, từ đâu nàng có khối ngọc này?”

Ta tròn mắt nói dối: “Vật gia truyền.”

Y gật đầu, giọng nói có chút cảm thán: “Không ngờ thừa tướng lại sở hữu món bảo vật như vậy...”

Ta nheo mắt, tò mò hỏi: “Khối ngọc này đặc biệt lắm sao?”

“Nàng chắc cũng biết trước đây, nơi này có tồn tại một quốc gia tên là Song Lâm?”

Ta gật đầu: “Song Lâm, Tây Kỳ, Đông Diệu, tam đại quốc gia cùng song song tồn tại. Sau này Song Lâm quốc bị xâm lược, cắt ra làm hai phần sát nhập vào hai nước láng giềng, người dân bị đóng dấu trên tay, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn đều mang thân phận nô lệ.”

“Vậy hẳn là nàng cũng biết, quốc bảo của Song Lâm quốc là gì?”

“Không thể nào!” Ta kinh ngạc: “Đây là Tử Bích Ngọc ư?”

“Đúng thế, loại ngọc cực hiếm, ngoại trừ đông âm hệ lạnh, còn đặc biệt có khả năng xua đuổi độc vật. Tổng cộng chỉ có năm khối đều thuộc về hoàng đế Song Lâm, bao gồm hai khối ngọc tỷ, hai khối lệnh bài, một khối chưa khắc chữ.”

Ta sùng sốt tới há hốc mồm. Trời ơi! Cái này không phải đơn thuần quý hiếm nữa, mà là báu vật, báu vật đấy! Không nhìn ra tên sát thủ kia nhiều tiền như vậy.

“Của ta... sẽ không phải là ngọc tỷ chứ?” Ta run run hỏi.

“Nếu như thừa tướng thật sự sở hữu món đồ đó, gia đình nàng đã diệt tộc rồi. Hai khối ngọc tỷ kia đều được đặt trong hoàng cung của Đông Diệu và Tây Kỳ, dưới sự kiểm soát của hoàng đế.”

“Thế đây là chữ gì?” Kinh khủng quá, vậy mà tên kia dám kêu ta đeo lên người.

“Là chữ ‘Thú’, một trong hai lệnh bài. Thật không hiểu sao phụ thân của nàng lại có được loại đồ vật này, rất nguy hiểm.”

“Đúng rồi, ha ha.” Ta cười gượng hai tiếng.

Còn nói ngọc bội tùy thân cái gì! Đây rõ ràng là họa sát thân thì có! Bây giờ tuyệt đối không thể để lộ ra với bất cứ ai, ngộ nhờ để trong nhà bị phát hiện ra, phụ thân và ca ca chắc chắn không dễ yên. Tốt nhất ta nên giấu kín để trong người, chờ cơ hội gặp lại ném về cho chủ nhân của nó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Trời hừng sáng. Đi đến bìa rừng, chúng ta vô cùng may mắn gặp được đoàn người của ca ca. Tỷ tỷ ngoại trừ tóc tai hơi rối, ngoài ra không bị thương chỗ nào.

“Thanh Kỳ! On trời, ta chỉ sợ muội bị làm sao!”

Tỷ tỷ lao tới ôm chặt lấy ta, vừa khóc vừa cười nói. Nương cũng tiến lên nắm tay ta, vành mắt đỏ hoe, đủ thấy cả đêm hôm qua nàng đã khóc nhiều thế nào.

Trải qua sinh tử kẻ sát, lúc này ở trong vòng tay người thân, ta bỗng chốc cảm thấy trái tim mềm nhũn: “Con không sao hết, tỷ tỷ đừng khóc nữa, muội đã trở về rồi mà.”

“Đều tại ta, tự nhiên kéo muội đi dạo làm gì chứ. Nếu như muội thật sự xảy ra chuyện, ta sẽ hối hận đến chết mất!”

“Đều ỏn mà, tất cả là nhờ thái tử Tây Kì đã chiếu cố muội.”

Lúc này mọi người mới nhớ đến người bị bỏ quên nãy giờ, vội vàng tiến lên hành lễ. Khương Viễn Mạc khôi phục lại phong thái cao ngạo của một vị thái tử, áo bào đỏ thêu kim vân đứng đó, đuôi mắt mang theo xúc cảm lạnh lẽo như băng.

Khuôn mặt ca ca đầy vẻ phong trần, dưới cằm mọc ra râu lởm chởm, không còn chút nào vẻ thư sinh nhỏ nhả thường ngày. Y lộ ra một cổ khí thế của tướng quân nơi sa trường, toàn thân ngập trong sát khí.

“Đám người ám sát thái tử điện hạ, tất cả đều đeo mặt nạ bạc sao?”

Khương Viễn Mạc nhíu mày: “Đúng thế, trên đường giao mật chỉ của phụ hoàng đến quý quốc, bôn cung bị bọn chúng mai phục, rượt đuổi đến nơi này. Mật chỉ đã bị cướp mất rồi.”

“Quả nhiên là y. Không ngờ y còn dám đụng chạm đến Tây Kì, thực là gan lớn bằng trời!”

“Y quả thực gan lớn.” Sắc mặt Khương Viễn Mạc lạnh lẽo: “Bôn cung cũng muốn một ngày bắt được y, sau đó cho y nếm thử cảm giác sống không bằng chết.”

Ca ca gật đầu: “Mật chỉ không còn, điện hạ có cần tới hoàng cung diện thánh không?”

“Không cần thiết. Bôn cung nghỉ ngơi một chút, sau đó lập tức lên đường về nước. Còn phải phiền tướng quân rồi, tất cả binh lính bôn cung mang theo đều đã chết hết.”

“Chuyện này cứ giao cho tại hạ. Trước lúc lên đường, chúng ta nghỉ ngơi một chút đã, cách đây không xa là chỗ đóng quân, có đầy đủ lương thực và binh lính cho ngài lựa chọn.”

.....

Về đến doanh trại của ca ca, ta tắm rửa sạch sẽ, đổi y phục xong, cả người khoan khoái mới ngồi xuống bàn tiệc cùng mọi người.

Gọi là bàn tiệc, thật ra cũng khá đơn giản. Bởi vì ở nơi đồng hoang không người này, ngoại trừ thịt thú rừng cũng chỉ có vài loại trái cây rau dại, thêm vào có chút lương khô và rượu trắng mà đám quân sĩ mang tới. Sát thủ xuất hiện ngay trên gia thổ được bảo vệ nghiêm ngặt, ca ca lập tức huy động quân đội trong vòng vài dặm gần đó, cả ngày lung tục tìm kiếm ta, lúc này mọi người đều đã mệt lả.

Khương Viễn Mạc đã thay đổi y phục, nghiêm chỉnh ngồi cùng với ca ca, vừa nhìn thấy ta đi tới, khóe miệng y khẽ giương lên.

Bởi vì quần áo đã bị chém rách vài chỗ không thể mặc lại, Khương Viễn Mạc đành thay y phục của ca ca. Không còn màu đỏ diễm lệ, y khoác lên một

thân áo dài hắc sắc, toàn thân toát ra một cỗ khí thế lạnh lẽo, oai phong hơn người.

Ta không để ý đến ánh mắt chăm chú của y, thân nhiên ngồi xuống cạnh tỷ tỷ và nương, có trời mới biết ta đang đối thế nào. Lúc này ngoại trừ lấp đầy bụng, những chuyện khác đều là mây bay.

“Tất cả hành lý cần thiết đã chuẩn bị xong hết cho ngài, điện hạ.” Ca ca rót đầy ly rượu, vẻ mặt nghiêm chỉnh hướng Khương Viễn Mạc nói.

Y gạt đầu, chén sứ trong tay khẽ nâng lên: “Làm phiền Mộ Dung tướng quân rồi.”

“Chuyện này chính là bồn phận của tại hạ, hơn nữa thái tử điện hạ trong lúc nguy nan vẫn luôn chiếu cố xá muội, cho phép tại hạ kính ngài một ly.” Nói xong, ngửa đầu uống rượu.

Khác với dáng vẻ hào sảng của ca ca, Khương Viễn Mạc nhàn nhã đưa chén lên môi, động tác ưu nhã như đang phẩm trà.

Ta mặc kệ hai đại nam nhân phía trên, tập trung toàn bộ tinh thần vào bàn tiệc trước mặt. Tỷ tỷ và nương ngồi bên không ngừng gấp thức ăn cho ta, giống như sợ ta ăn không đủ vậy.

Trong lúc ta đang vui vẻ thưởng thức mỹ thực, trông mắt Khương Viễn Mạc ánh lên một tia hứng thú, y nhàn nhã nhắc nhở:

“Thanh Kỳ, cẩn thận mắc nghẹn.”

“... Khụ!”

Ta mắc nghẹn ngay sau đó.

Tỷ tỷ vội vàng truyền qua một chén nước, ánh mắt của nương và ca ca đồng loạt hướng về phía ta, vẻ mặt tràn ngập kỳ quái.

Ta cảm hận liếc mắt lên nhìn Khương Viễn Mạc, y đưa ly rượu lên môi, ý cười vẫn còn đọng lại trong đáy mắt.

Ngài tỏ tông này rõ ràng rất thích trêu chọc người khác. Ta nhin, không cần để ý đến những trò tiêu khiển vô nghĩa của hoàng tộc.

Tiếp tục gấp đồ ăn, ta rất đói, không có hơi sức chơi đùa với y.

Cả bữa ăn đều bị người ta nhìn chăm chăm, cuối cùng cũng đến lúc y lên đường, ta nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Thật ra, ta cảm thấy, hai người chúng ta tốt nhất không nên gặp mặt nữa.

Khương Viễn Mạc đã yên vị trên bảo mã, mái tóc đen lay động trong gió, đằng sau là hơn hai chục kỵ binh ca ca chọn lựa. Y chậm rãi thúc ngựa, lúc đi ngang qua ta, y đột nhiên cúi xuống, thì thầm:

“Ăn uống đầy đủ vào, nàng rất gầy, ôm trong tay chỉ sợ tuột mất.”

Ta sững người ra một lúc, sau đó đỏ mặt quát: “Liên quan gì đến ngài!”

Y phá lên cười, tiêu sái thúc ngựa, còn nói vọng lại: “Chờ ta.”

Ta nhìn theo đoàn người xa dần, cảm nhận được những ánh mắt ái muội của mọi người xung quanh, nhất thời vừa tức giận vừa xấu hổ.

Cảm hận nghiêng răng, Khương Viễn Mạc, con người này thật thích gieo rắc rối cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

An ổn được vài hôm, trong gia đình lại nổi lên một trận ồn ào.

"Tiểu thư, không tốt rồi!"

Ta và Thu Minh đang bận rộn khâu áo tân nương, nghe tiếng kêu hốt hoảng của Nhan Hướng, cả hai đều giật mình ngẩng đầu lên.

"Chuyện gì thế?"

Nhan Hướng giống như vừa chạy một mạch đến đây, nàng thở hổn hển, giọng nói có chút đứt quãng:

"Viên Viên... Viên Viên tiểu thư... có chuyện."

"Viên Viên? Muội ấy bị làm sao?" Ta nhíu mày.

Nhan Hướng cắn môi, nước nỏ nói: "Viên Viên tiểu thư đòi tự tử!"

"Cái gì?!!" Ta kinh ngạc đứng bật dậy.

"Bây giờ đại phu nhân đang chờ người ở đại sảnh. Tiểu thư thân thiết với biểu muội, biết đâu lại khuyên nhủ được nàng, người mau đi đi."

Không cần đợi Nhan Hướng nói hết, ta đã vội vã lao ra ngoài.

Tự tử? Hoang đường, đang yên đang lành, có chuyện gì mà phải đến mức tự tử? Cho dù biểu muội của ta tính tình bướng bỉnh, nhưng cũng chưa bao giờ dám làm ra loại sự tình này.

Trong sảnh, mẫu thân cùng nương đều đang đứng chờ. Vừa thấy ta, mẫu thân ngay lập tức kéo đoàn người lên xe ngựa, khuôn mặt nàng đầy vẻ sốt ruột cùng lo lắng.

An vị trên xe rồi, ta vội vàng hỏi: "Mẫu thân, chuyện này là thế nào, đang tốt đẹp sao biểu muội bỗng nhiên nghĩ quẩn như vậy?"

Khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân tràn ngập bất đắc dĩ: "Viên Viên sắp tới sẽ trở thành Định vương phi."

"Định vương phi?" Ta giật mình: "Chuyện này..."

Giọng nói của nương đầy vẻ bất lực: "Là Định vương trên buổi tiệc nhìn trúng Viên Viên, một mực muốn lấy nó. Định vương lâu nay không thích nữ sắc, hoàng thượng đang lo lắng, lúc này y yêu cầu như vậy, ngài tất sẽ vui mừng chỉ hôn cho hai đứa. Làm vương phi thì quá tốt rồi, ai ngờ..."

Ta trầm ngâm: "Ai ngờ biểu muội chỉ khẳng khẳng muốn gả cho thái tử, phải không ạ?"

Mẫu thân nhíu mày: "Viên Viên con bé này, trời sanh tính tình cứng đầu. Bây giờ nó đang nháo loạn bên ấy lên, muội phu gấp sắp chết, vội vàng muốn con sang giúp."

Ta gật đầu, trong lòng nặng trĩu.

Viên Viên ngốc nghếch, chỉ hôn của hoàng đế, nào phải muốn từ chối là từ chối được. Biểu muội ơi, bây giờ ta phải làm sao cho muội hiểu đây, trên đời không phải việc gì cũng do ý muốn của bản thân mình đâu...

Xe ngựa dừng trước cổng lớn. Ba người chúng ta nhanh chóng tiến vào, cô cô cùng cô trượng đã chờ sẵn bên trong, thấy chúng ta liền vội vã ra đón.

"Mọi người đều đến rồi, mau vào đi."

Cô cô sắc mặt tiêu tụy, nàng nắm tay ta mà khóc: "Thanh Kỳ, con đến khuyên bảo Viên Viên giúp cô cô đi. Nó cứ chống đối thế này, truyền ra ngoài chính là đắc tội hoàng tộc. Ta nói hết lời mà nó vẫn mơ mộng cao xa, đòi làm thái tử phi, này không phải là tự rước họa vào thân sao?"

"Cô cô, người yên tâm, con sẽ vào trong nói chuyện với biểu muội."

"Vậy phiền con rồi, nói thật, bây giờ ngoài con ra, Viên Viên chẳng thèm nghe ai nữa."

Ta gật đầu, đi theo cô cô đến biệt viện của biểu muội. Vừa tới nơi, bên trong truyền ra tiếng la hét của Mộ Dung Viên Viên:

"Ta không gả! Ta không gả cho Định Vương, ta không yêu y!"

Ngay sau đó, một cái ấm trà bay tới, rơi xuống vỡ tan dưới chân ta.

Cô cô tức giận hét lớn: "Mộ Dung Viên Viên, nha đầu điên khùng này, con quậy phá đủ chưa?!!"

Mộ Dung Viên Viên đầu tóc lộn xộn đứng trước cửa phòng, hai mắt đỏ hoe. Vừa nhìn thấy ta, nàng giống như người sắp chết đuối vớ được cọc, òa khóc lao đến: "Thanh Kỳ tỷ tỷ, tỷ biết muội mà, muội không thích Định vương, không thích chút nào!"

Ta đau lòng ôm lấy biểu muội, thì thầm: "Ngoan ngoan một chút, muội như vậy không phải tự làm khổ mình sao?"

"Nhưng muội không muốn gả mà! Muội ghét y, muội ghét y ép buộc người khác!"

Cô cô đứng cạnh ta đã sắp giận muốn mắng người, ta vội vàng ra dấu bảo nàng nín nhịn một chút, hết thấy đều để ta xử lý. Nàng cắn môi, xoay người bỏ đi.

Mộ Dung Viên Viên vẫn khóc nức nở trong tay ta, ta thở dài một hơi, dịu dàng đi vào phòng. Đám gia nô đang sợ hãi đều bị ta phát tay đuổi ra ngoài, cuối cùng bên trong chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta dịu giọng: "Muội muội, nói ta nghe, có một phu quân như thế, muội còn ảm ức cái gì?"

Đôi mắt to tròn của Mộ Dung Viên Viên tràn ngập vẻ tủi thân: "Sao cả tỷ cũng nói vậy chứ? Tỷ biết trong lòng muội thích ai mà?"

Ta trầm giọng: "Thì sao? Muội thích thái tử, vậy thì y phải lấy muội à?"

"Tỷ tỷ..." Khuôn mặt nàng lộ vẻ ảm ức.

"Biểu muội." Ta ngắt lời nàng: "Muội còn trẻ, nhưng không thể không biết nặng nhẹ. Thái tử hay Định vương, hai người này không phải kẻ cho muội chọn. Người là quân, ta là thần, chỉ có người chọn ta, không có ta chọn người."

"Nhưng muội không thích Định vương, cho dù y là con của, y cũng không thể ép buộc người khác như vậy!"

Ta cười chế giễu: "Ồ, vậy muội nói cho ta nghe, muội thậm chí còn chẳng phải con vua, lấy đâu ra cái quyền đòi làm thê của thái tử?"

"Muội..." Nàng nghẹn lời.

"Nghe ta nói, muội thích thái tử, nhưng có thể gả cho y không, đó là một việc khác. Huống hồ đây còn là đích thân hoàng thượng chỉ hôn, muội cãi được sao?"

"Vậy lẽ nào muội phải chấp nhận hôn sự này hay sao? Đây là hạnh phúc cả đời của muội đấy, tỷ hiểu không? Lấy người mình không yêu, làm sao còn vui vẻ được nữa."

Mộ Dung Viên Viên che mặt, nước mắt từng giọt rơi xuống, ướt đầm cả chiếc gối thêu hoa sen.

Ta thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng: "Trên đời này, không phải cứ muốn là sẽ đạt được, nhất là ái tình, càng muốn lại càng xa."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Khóc lóc một hồi, cuối cùng Mộ Dung Viên Viên lau nước mắt, sụt sùi nói:

"Nhưng muội không thích Định vương. Tỷ tỷ, cho dù thái tử không thích muội, muội cũng không muốn lấy người kia!"

"Tại sao?" Ta ngạc nhiên: "Định vương thân phận cao quý, dung mạo tuấn mã, có gì không vừa lòng muội?"

Mộ Dung Viên Viên cắn môi, vẻ mặt ủy khuất: "Y đáng sợ lắm, lúc nào mặt mũi cũng lạnh như tảng băng ấy. Hơn nữa muội nghe đâu người ta nói y giết người không chớp tay, đẹp mà tàn độc như thế, muội mới không muốn có một phu quân như vậy."

Ta bật cười xoa đầu nàng: "Định vương cho dù có tàn nhẫn, cũng là tàn nhẫn với quân giặc, sao có thể vì thế mà phán đoán nhân cách một con người?"

"Muội mặc kệ đấy! Muội chính là không ưa y. Tên vương gia đáng ghét, tại sao nhìn trúng muội cơ chứ?"

Mộ Dung Viên Viên bức bối hết lớn, vẻ mặt uất ức không cam lòng. Ta ngăn người, không biết phải nói gì với vị biểu muội cứng đầu này bây giờ.

Sau cùng, ta chỉ đành cười trừ.

Đúng thật là trẻ con, làm sao hiểu được tình cảm của chính mình? Mộ Dung Viên Viên đối với thái tử, suy cho cùng cũng chỉ là một loại ngưỡng mộ đơn thuần mà thôi, nàng không muốn gả cho Định vương chỉ vì sợ hãi y, chứ không phải vì nàng đã thích một người khác.

Thật tội nghiệp, còn chưa hiểu chân ái là thế nào, vậy mà đã phải lên xe hoa gả vào nhà người ta. Nhưng ta tin tưởng Định vương là một nam nhân tốt, ít ra thì, y chưa bao giờ là kẻ ham mê nữ sắc.

"Không muốn cũng phải gả. Vương phi tương lai ời, người trốn không thoát đâu." Ta nhỏ giọng bôn cọt.

"Tỷ tỷ, muội nhất định không khuất phục trước cường quyền."

"Đừng cứng đầu nữa. Chuyện này không những liên quan đến bản thân muội, mà nếu không khéo còn có thể mang họa đến cho cô cô cùng cô trượng."

Ta nghiêm mặt giáo huấn nàng: “Ta thấy muội chính là suy nghĩ không chín chắn, có lẽ bây giờ muội thấy khó chịu vì bị sắp đặt, nhưng đây là nước đi tốt nhất cho muội lúc này.”

Mộ Dung Viên Viên mím môi, đôi mắt to tròn nhìn ta: “Thanh Kỳ tỷ, nếu tỷ rơi vào hoàn cảnh như muội, tỷ sẽ làm thế nào?”

Ta bị câu hỏi của nàng làm cho giật mình: “Sao muội đột nhiên hỏi vậy?”

“Muội chỉ muốn biết, nếu một ngày kia phải lựa chọn giữa tình yêu và gia đình, tỷ tỷ sẽ làm thế nào? Có hay không không cam tâm giống như muội?”

Ánh sáng tươi đẹp trong đôi mắt của thiếu nữ phản chiếu khuôn mặt ngờ vực của ta, giống như một chiếc gương rõ nét nhất, ép buộc con người nói lên tiếng lòng chân thật sâu trong tâm hồn. Ta ngần ngại nhìn nàng, đáy mắt tràn ngập hoang mang cùng nghi hoặc.

Nói về chuyện của người khác, ta có thể sáng suốt thế nào, nói về chuyện của bản thân, ta chỉ là một kẻ lạc lõng trong đêm tối.

Nếu như người phải chọn lựa là ta thì sao?

Nếu như có một ngày, ta rơi vào hoàn cảnh ấy thì sao?

Trong đầu giống như có hàng vạn câu hỏi đan xen, nhất thời khiến cho ta không thể thốt lên nổi một lời. Nam Cung Thuong... Nam Cung Thuong... Cho dù ta luôn cố gắng không để ý đến, cái tên này vẫn mắc kẹt trong tim, mỗi lần thử kéo ra là một lần máu thịt đâm dĩa.

Con người ta yêu hơn chính bản thân mình, con người khiến ta vứt bỏ tự tôn, vứt bỏ mạng sống cũng chẳng tiếc than. Một người như thế, làm sao có thể quên đi đây?

“Tỷ tỷ, tại sao không trả lời?” Mộ Dung Viên Viên kéo tay áo ta: “Muội biết mà, tỷ cũng luyến tiếc sao? Tỷ có ái nhân rồi ư?”

Đôi mắt phức tạp chăm chăm nhìn nàng, cuối cùng, tất cả đều trở thành một lớp bụi mờ nhạt, lắng xuống dưới làn mi khẽ run rẩy của ta.

“Không.” Ta giương khóe môi, thần sắc thản nhiên đáp.

“Tỷ tỷ?”

Ta thu hết nét mặt khó hiểu của biểu muội vào mắt, cười nói: “Muội hỏi ta, có hay không sẽ không cam lòng, ta trả lời muội: Ta tuyệt đối không hối tiếc.”

Ta đã trùng sinh, đã tự nhủ với lòng mình, đời này chỉ cần an ổn bên người thân, không cần mơ mộng đến những thứ không thuộc về mình. Nam Cung Thuong, ta và chàng vốn không còn liên hệ với nhau, có sao phải vì một người xa lạ mà do dự lựa chọn đúng sai?

Mộ Dung Viên Viên ngạc nhiên nhìn ta: “Này... Tỷ tỷ cứ vậy cam tâm gả đi sao? Cho dù không thích vẫn muốn gả sao?”

Ta lờ mờ nàng: “Khoan lo đến ta, muội mới là người sắp trở thành Định vương phi kia.”

Vừa nói đến, Mộ Dung Viên Viên ngay lập tức liền xụ mặt.

Ta cầm tay nàng, an ủi: “Trẻ con thường cứng đầu, lúc này muội còn chưa suy nghĩ thấu đáo. Khoan nói đến những cái khác, Định vương từ trước tới giờ không gần gũi sắc lại đột nhiên muốn thú muội làm chính thê, từ điều này có thể nhận ra y là một người đã yêu sẽ yêu rất sâu sắc. Loại nam nhân khó tìm như vậy lại nhìn trúng muội muội của ta, đó chính là muội có phúc. Sau khi gả rồi, muội là bà lớn, lại không cần nhìn đến thế thiếp của phu quân oanh oanh yến yến, còn điều gì hạnh phúc hơn sao?”

Về mặt Mộ Dung Viên Viên có chút lung lay: “Nhưng mà... nhưng mà y có cần phải gấp gáp thế không, định hôn sự nhanh quá, làm muội tức điên lên.”

Nhìn vẻ ảm ức của nàng, ta cười cười: “Nha, ra đó là lý do muội tức giận. Nói thật đi, có phải trong lòng muội không có ghét Định vương như vậy?”

“Tỷ nói cái gì đó, mới không phải đâu!” Nàng đỏ mặt hét lên.

Hai tỷ muội chúng ta lẫn lộn một vòng trên giường, thoáng chốc lại cười nói vui vẻ. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì thẹn thùng của biểu muội, ta lắc đầu, rõ ràng là một đứa trẻ dễ khóc, dễ cười, cũng rất dễ dỗ dành.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Người lên xe hoa đầu tiên, thế nhưng lại là biểu muội Mộ Dung Viên Viên của ta.

Lễ cưới của hoàng thất dĩ nhiên không thể làm sơ sài, còn chưa nói đến hôn lễ này được cả hai bên mong đợi, sinh vật đưa tới một cái sân trong viện vẫn chưa đủ chứa hết. Từ biệt viện của tân vương phi kéo ra đại môn trải dài thảm nhuộm bằng san hô đỏ, bên ngoài đám rước đã chờ sẵn, dân chúng vây quanh kín mít, háo hức chờ xem đại hôn của Định vương.

Cô cô trùm khăn voan lên đầu Mộ Dung Viên Viện, nhỏ giọng dặn dò nàng đừng quên lễ nghi, khóe mắt đã ươn ướt.

Mộ Dung Viên Viện nhu thuận gật đầu, bàn tay giấu trong hỷ phục khẽ run rẩy. Ta thờ dài một hơi, nắm lấy tay nàng, đỡ nàng đứng dậy.

"Tỷ tỷ." Giọng biểu muội có chút lo lắng.

"Ừ?"

"Muội... muội sợ..."

"Cả đời người con gái cũng chỉ có một khoảnh khắc này, ai cũng sẽ hoang mang lo lắng. Muội không cần nghĩ nhiều, cẩn thận lại khóc trên hỷ đường, rất không tốt." Ta dịu dàng an ủi nàng.

Chớp mắt một cái, biểu muội đã sắp trở thành vợ người ta rồi.

Áo cưới thêu chỉ vàng rực rỡ, điêu cài mỹ lệ, đôi môi đỏ như cánh hoa. Tiểu cô nương ngây ngô ngày nào vẫn bám lấy ta chỉ sau một đêm liền lột xác thành vương phi cao quý, nhanh đến mức ta không kịp tin vào mắt mình, trong lòng không tự chủ sinh ra một cổ nuôi tiếc cùng khổ sở.

Nhưng ngày hôm nay vui như vậy, ta làm sao có thể vì một chút hoang mang, phá hỏng không khí tung bừng náo nhiệt này.

Váy dài tha thướt, đỏ rực như đuôi phượng hoàng. Ta chậm chậm theo sau biểu muội, nhẹ nhàng nâng lên làn vải nặng nề, cho dù đây không phải việc ta cần làm, nhưng ta lại muốn tự tay làm.

"Tân nương! Tân nương ra rồi!"

"Định vương phi trẻ đẹp quá."

"Thật xứng đôi, trai tài gái sắc, đúng là mở mang tầm mắt."

Cô trượng đã đứng đợi bên kiệu hoa, vẻ mặt hàm chứa tình cảm phức tạp, thấy chúng ta ra liền tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Viên Viện. Biểu muội thân hình khẽ lung lay một chút, cuối cùng theo nâng đỡ của cô trượng mà trèo lên kiệu hoa rực rỡ, ta còn mơ hồ nghe thấy tiếng nước nở gọi phụ thân của nàng.

Đoàn kỵ binh bảo vệ hôn lễ đều mặc trang phục ngay ngắn chỉnh tề. Giữa đám người, Định vương khoác áo tân lang đỏ thắm, tóc đen buộc cao bằng kim quan, toàn thân bao bọc khí thế凛冽. Cho dù trong ngày vui hạnh phúc như vậy, vẻ mặt y vẫn chưa từng mất đi sự nghiêm nghị, chỉ có khóe mắt nhàn nhạt toát ra dịu dàng kia là thể hiện tâm tình của người nam nhân sắp trở thành một đấng lang quân.

"Tân nương đã lên kiệu, tân lang khởi hành đi thôi!"

Đám đông reo hò rất nhiệt tình, có lẽ bởi vì hiếm khi được tận mắt chứng kiến hôn lễ hoàng gia, mọi người đều háo hức vui vẻ lạ thường. Khóe môi Định vương khẽ cong lên tạo thành một nụ cười tuần mãn, y kéo dây cương, bảo mã trắng toát bắt đầu bước đi.

Đám rước rất chậm. Ta không ở lại với mọi người, cũng chẳng muốn mang theo nha hoàn, một mình đi song song bên đường, hòa lẫn với dòng người nhộn nhịp. Kiệu hoa đỏ rực khe khẽ lay động, mảnh voan mỏng manh phát phơ bay theo từng bước chân, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của người ngồi bên trong.

Tân lang cười bảo mã màu trắng, tóc đen rải trên vai, khóe môi câu lên tươi cười nhợt nhạt.

Ta ngây người nhìn theo kiệu hoa, sâu thẳm trong tâm có một thứ gì đó nhói lên. Cảnh tượng này sao mà quen thuộc đến thế!

Trước mắt ta đột nhiên hiện ra một bóng dáng đơn độc đứng trong bóng tối, đầu tóc rối loạn, khuôn mặt tiêu điều, đôi mắt đen mờ mịt kia dõi theo đoàn người hoan hỉ, tựa như một kẻ lạc lõng giữa dòng đời, không thuộc về bất cứ nơi nào, bất cứ ai.

Trái tim giống như bị ai bóp nghẹt, đau đến không thở nổi. Ta cố gắng trấn tĩnh lại, tự nhủ không nên như vậy, không nên nhớ lại những chuyện không đáng nhớ, ngày vui của biểu muội chẳng liên quan gì đến những việc trong quá khứ. Nhưng cái cảm giác lạc lõng kia vẫn mãi đeo đuổi ta, giống như cho dù ta chạy trốn đến nơi nào, nó cũng sẽ truy tìm đến cùng.

Tâm mất trôi nổi trong biển người nhộn nhịp, bước chân từ từ chậm lại, đột nhiên thấy cho dù có đi theo đến tận Định vương phủ cũng chẳng có tác dụng gì.

Đúng lúc ta đang định quay về, mắt không tự chủ bắt được một vạt áo trắng, bay phất phơ trên mái nhà đằng xa. Ta mở lớn mắt, có chút không dám tin, chân kiễng lên, muốn xuyên qua những mái đầu lơ lơ để nhìn cho rõ.

Là ai?

Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, môi đỏ như máu.

Đội đến lúc nhìn rõ dung mạo người kia, ta đã kinh ngạc tới há hốc miệng, cả người giống như bị mọc rễ đứng bất động.

Đích thực là Tuyết công tử, đích thực là người ta ngày đêm mong nhớ.

Ta bối rối đưa tay lên che mặt, rồi lại cảm thấy không cần thiết, trong lòng loạn thành một đoàn không biết là vui mừng hay thống khổ. Tại sao chàng ở đây, không phải Tuyết công tử nên yên vị trong Tuyết gia trang, ngày ngày nghiên cứu y thuật cùng sách thuốc ư? Hôn lễ của vương gia, chàng chạy tới làm cái gì?

Về mặt Tuyết công tử vẫn thản nhiên vô cùng, nhưng đôi mắt đen của chàng lộ ra những tia nhìn sắc bén, giống như đang quan sát mọi thứ diễn ra phía dưới.

Chuyện gì đang xảy ra?

Ta nhìn về phía Định vương, thấy y cũng đang hướng mắt tới chỗ người kia, về mặt trở nên lạnh lùng cảnh giác. Hai người họ nhìn nhau, tựa như có một sự ăn ý cùng hiểu rõ ẩn sâu vào máu thịt.

Tần lang cầm đầu đám rước đột nhiên dừng lại, đằng sau mọi người đều ngơ ngác không hiểu, nháo nhác hết cả lên. Định vương đột nhiên quay người, ánh mắt của y lạnh giá tựa hàn băng.

Ta giật mình, theo tầm nhìn của y quan sát đoàn gia nô bung lẻ vật phía sau, tất cả bọn họ đều cúi thấp đầu, nhưng ta không hiểu sao cảm thấy một tia hoang mang sợ hãi, cùng với bất an sâu sắc.

Định vương hí mắt, y chỉ tay về phía họ, thét lên: "Bảo vệ vương phi, đoàn người ở giữa, toàn bộ chém chết cho bản vương!"

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đám rước đột nhiên biến thành thảm sát, mọi người xung quanh hoảng sợ bỏ chạy, trong nháy mắt tạo nên một khung cảnh hỗn độn vô cùng.

Ta kinh hoàng mở lớn hai mắt, lo lắng nhìn về phía kiệu hoa lúc này đã có một đám kỵ binh vây xung quanh, bước chân không tự chủ trở nên gấp gáp.

Đám người kia bị lộ ra chân tướng, không chút che giấu mà lộ ra vũ khí, liễu mạng nhằm hướng Định vương lao đến. Định vương thần sắc sắc tăm tó, bắt lấy bội kiếm quân lính ném cho, ngay lập tức hóa thành sát thần. Y thúc ngựa lao tới, mỗi lần vung tay là một lần máu đỏ bắn ra.

Ta vừa gấp vừa lo cho biểu muội ngồi giữa vòng vây tàn sát. Nhưng ta thân nữ nhi yếu đuối không thể bắt chấp lao vào đoàn người máu tanh này, chỉ biết cắn răng cầu nguyện quân lính hoàng gia mau mau sớm tới cứu viện.

Lần trước vì thái tử Tây Kỳ bị người truy sát, lần này biểu muội trong lúc thành hôn bị thích khách phá rối, quả nhiên dính vào hoàng tộc không có cái gì tốt.

Những người xung quanh đều đã bỏ chạy hết, ta bị một bà lão đứng cạnh kéo vào nhà, đóng cửa chốt then lại thật chặt, chỉ có thể qua song cửa sổ mà nhìn đến tình cảnh chém giết bên ngoài.

"Cô nương, chớ có tò mò kéo lại mắt mạng, mau vào đây với ta!"

Lão bà gấp gáp gọi ta, giọng nói từ ái tràn ngập lo lắng. Ta khẽ lắc đầu:

"Tân vương phi là biểu muội của con. Con... Con không biết phải làm gì bây giờ."

Về mặt lão bà đầy ngạc nhiên: "Thì ra là vậy. Nhưng cô nương thân nữ nhi, cho dù có lo lắng cũng không thể liễu mạng được, đao kiếm nào có mắt chứ."

Ta cắn môi, đoạn đường về Định vương phủ phải đi qua một cánh đồng khá heo lánh, có lẽ đám thích khách định nhân cơ hội đó mới ra tay. Nhưng không ngờ bị bại lộ lúc này, làm loạn dưới chân thiên tử, tất sẽ thất bại mà thôi.

Không lo lắng, biểu muội được bảo vệ cẩn mật như vậy, sẽ không có biến cố phát sinh.

Ta trong lòng thâm trầm an bản thân, cũng nghe lời bà lão lùi vào trong. Nếu quả thực liên lụy đến con người lương thiện này, ta sẽ áy náy đến chết mất.

Nhưng cuộc đời nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Ta vừa kịp lùi lại phía sau, cánh cửa gỗ cọt kẹt đã bị người đánh bật, một bóng dáng mặc hắc y theo đó bay vào.

Hắc y nhân bị người đánh ngã kia nằm sõng soài trên sàn, miệng học ra máu tươi chói mắt.

Nhưng y vẫn chưa chết! Tại sao y không có chết?

Ta thậm chí còn không kịp bắt ngờ với suy nghĩ của bản thân, kinh hoàng kéo bà lão lùi lại, tránh xa y hết mức có thể. Hắc y nhân bị đánh đau thẳm rủa một tiếng, lồm cồm bò dậy. Giây phút tầm mắt y chạm đến hai người chúng ta, ta cảm thấy lông tóc sau gáy mình đều đã dựng đứng lên.

Mất, đôi mắt của y, đỏ ngầu.

Trong lòng ta gióng lên hồi chuông cảnh báo: Tránh xa y, tránh xa mau!

Lần trước bị người ta truy sát, ta mãi không thể quên được hình ảnh những tên sát thủ với ánh mắt điên dại, cho dù biết trước kết quả đầu rơi máu chảy vẫn không chút do dự lao vào, giống như những con thiêu thân không tiếc rẻ sinh mạng của chính mình, liều chết để đạt được mục đích, để tận lực, vui vẻ chém giết.

Ca ca nói: Bọn chúng đều đã dùng thuốc.

Lúc ấy ta mới biết, thì ra khi bị dồn đến đường cùng, sát thủ sẽ dùng một loại dược, kích thích hưng phấn giết người, để không còn sợ hãi, không còn đau đớn. Một khi uống vào, chúng không còn tính người nữa.

Trước mặt ta chính là một kẻ như vậy.

Hắc y nhân tựa như không biết đến vết chém đang chảy máu ròng ròng trên bụng, đôi mắt đỏ ngầu của y sáng quắc nhìn chúng ta, lưỡi đao dính máu trên tay lóe sáng.

"Cô nương, mau chạy đi, chạy ra cửa đằng sau!"

Bà lão gấp gáp lôi kéo tay ta, muốn đẩy ta ra phía sau chạy trốn.

Mồ hôi trên trán chảy xuống, phản ánh tâm trạng sợ hãi tột cùng.

Làm sao có thể không sợ, nhưng bỏ lại người đã giúp đỡ mình, ta không làm được.

Ta cố gắng trấn tĩnh lại, giọng nói run rẩy nhưng kiên định: "Bà bà, hắc y nhân kia đã là đèn cạn dầu, khẳng định không còn nhiều mình nữa. Lát nữa y chém tới, chúng ta tách ra, sau đó bà mau chạy thoát bằng cửa sau."

Bà lão hoảng sợ nhìn ta: "Cô nương nói gì vậy, như thế khác gì liều mạng? Thân già này của ta cũng chẳng sống nổi bao lâu, sao có thể dùng sinh mệnh quý giá của cô nương mà đánh đổi?"

"Con..."

Chưa kịp trả lời, lưỡi đao đầy máu của tên kia đã chém tới.

Cũng may ta đoán trúng, sức lực cùng tốc độ của hắc y nhân quả thực chậm đi rất nhiều. Ta vội vàng đẩy bà lão thoát ra cửa sau, nghiêng người né qua một bên. Lưỡi đao sắc lẹm vượt qua, đem một lọn tóc của ta chém đứt.

Hắc y nhân chém hụt, bước chân lão đảo. Ta không chút chần chừ, cầm lấy bình hoa trên bàn đặt ngay bên cạnh, hướng tới đầu y dùng lực đập xuống.

"Choang!"

Tiếng đổ vỡ chất chứa vang lên, tiếp đó là một dòng máu từ trán hắc y nhân chảy ra.

Nhưng y vẫn không ngã xuống!

Hắc y nhân quay đầu nhìn ta, đôi mắt đục ngầu như dã thú, khuôn mặt đầm đìa máu me vô cùng đáng sợ. Ta cuống quýt lùi lại, quay đầu nhắm cửa lớn mà lao tới.

Bước chân loạng choạng, đằng sau là sát nhân không ngừng đuổi theo. Cảm giác này, thật sự khiến cho ta rơi vào vực sâu khủng hoảng không đường thoát. Ta liều mạng lao ra ngoài, sắc mặt trắng bệch vì kinh sợ.

Áo choàng đột nhiên bị người nắm lấy, giật lại phía sau. Ta cắn răng, không chút do dự thoát đi y phục, trên người chỉ còn một tấm áo đơn bạc. Hắc y nhân giống như lên cơn điên, liều mạng đuổi theo ta, y sớm đã không còn phân biệt đâu là kẻ mình cần giết.

Chương 45

Hơi thở dồn dập.

Ta liều mạng chạy ra ngoài, chỉ mong tình hình có chút khả quan hơn, như vậy biết đâu có người rảnh rỗi đến cứu ta. Nhưng sự thật làm ta thất vọng rồi, bởi vì hai bên vẫn đang giao tranh ác liệt.

Thật là tuyệt vọng.

Ta quay đầu lại, hi vọng hắc y nhân kia mất hết máu mà ngã xuống. Đáng tiếc, y rõ ràng bước chân đều đã lão đạo, vẫn cứ cố tình không chịu dừng lại.

Dưới chân đột nhiên hẫng một cái, ta kinh sợ trong lòng, biết rằng bản thân không có cách nào tránh được việc ngã xuống. Hắc y nhân chặt vật tiến tới chỗ ta, vung đao chém xuống, ta vội vàng lăn người tránh thoát trong gang tấc.

Y không chịu từ bỏ, hét dài một tiếng, lại một lần nữa cánh tay giương lên, sát ý toát ra từ đôi mắt đỏ như máu.

Ánh đao sáng loáng lóe lên dưới ánh mặt trời, ta nhắm mắt, theo bản năng kêu ra một cái tên:

“Nam Cung Thương!”

Gần như ngay lập tức, khi lưỡi đao sắp chạm tới đỉnh đầu, một luồng gió sắc lạnh xẹt qua người ta.

Ta mở bừng mắt, trước mặt là một vật áo trắng như tuyết, vội vàng ngẩng đầu lên.

Hắc y nhân cả người đã lơ lửng trên không trung, mắt trừng lớn, trên cổ y là một bàn tay xinh đẹp, mười ngón như ngọc, nhưng lại hàm chứa lực lượng mạnh mẽ.

Bạch y của Tuyết công tử đã dính vài vệt máu, mái tóc đen hờ hững rơi trên vai. Chàng thần nhiên đứng trước mặt ta, bàn tay tuyệt mỹ chế trụ cổ họng hắc y nhân, lạnh lùng nhìn y gãy gập đến chết. Dung nhan hoàn hảo của chàng vương lên vài giọt máu đỏ tươi, vẫn đẹp đẽ như ngày nào.

Cảm thấy khó tin, trước đây ta chưa từng nghĩ, rằng Tuyết công tử ôn nhu xuất trần cũng sẽ có vẻ mặt lạnh lẽo máu tanh như vậy.

Đôi mắt đen thâm thúy kia đúng là của người ta yêu, nhưng tại sao đột nhiên ta cảm thấy chàng thật xa lạ biết bao?

“Tuyết công tử.” Ta yếu ớt gọi, giọng nói có chút hoang mang.

Giống như từ trong hồi ức tỉnh lại, tròng mắt tối đen kia lướt qua khuôn mặt hoảng hốt của ta, thi thể hắc y nhân trên tay từ từ tuột xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai nói một lời.

Một lát sau, chàng mím môi, mi mắt sụp xuống, vẻ mặt tựa như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì.

Bàn tay còn lại chìa ra trước mặt ta.

Ta ngạc nhiên nhìn dung nhan đẹp đến mức khiến cho lòng người mộng mị của chàng, cuối cùng cúi đầu, nhẹ nhàng đặt tay lên.

Nào ngờ, cánh tay chàng quá mạnh mẽ, ta lão đạo ngã vào lòng ngực ấm áp, hai tay chàng lập tức ôm lấy thân hình đơn bạc của ta.

Trầm hương, mùi thơm xao động lòng ta.

Tim đập thình thịch, thình thịch trong lồng ngực. Là vui mừng hay sợ hãi? Hay là cả hai? Còn trái tim này vì ai mà đập?

Ta ngây ngẩn trong vòng tay của Tuyết công tử, mãi một lúc sau mới giật mình bừng tỉnh, mặt mũi đỏ ửng đưa tay chống lên lồng ngực chàng, muốn đem hai người tách ra.

Tuyết công tử đè lại bàn tay không an phận của ta, cứng rắn ôm ta vào lòng: “Tiểu thư, nài chặm lại một chút.”

Ta bán loạn trong hương trầm nhàn nhạt trên áo chàng, giọng nói không hiểu sao trở nên thút thít như mèo: “Vâng?”

Người kia ngập ngừng: “Y phục của nàng...”

Y phục của ta? Y phục của ta làm sao?

Ta nghỉ hoặc nhìn xuống, tức thì kêu lên một tiếng, mặt mũi đều bốc khói đến nơi.

Áo... áo của ta sao lại...

Ta đưa hai tay lên ôm ngực, cố hết sức che chắn vật yếm xanh, cả thân hình đều nép sát vào Tuyết công tử.

Tại sao lúc nào gặp chàng ta cũng đều rơi vào hoàn cảnh oái oăm như vậy?

Tuyết công tử che chắn cho ta, chàng cúi đầu, tóc mai hai người chạm vào nhau:

“Áo choàng của tiểu thư rơi đằng kia, nàng chịu đựng một chút.”

Ta lí nhí đáp: “Vâng, phiền công tử rồi.”

Nói xong, vòng tay ôm lấy ta siết chặt thêm một phần. Ta xấu hổ nhắm mắt lại, cảm nhận thân thể trong lòng người kia lướt đi nhẹ nhàng như gió, làn vải lạnh lạnh khoát hờ lên vai.

Vội vàng đem áo choàng quần chặt lấy người, ta thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ.”

“Không có gì.” Chàng gật đầu: “Nhưng tiểu thư sao lại ra ngoài này, nàng không mang theo người hầu sao?”

“Không.” Nguy hiểm qua đi, lúc này ta mới nhớ đến biểu muội, hốt hoảng quay sang: “A, vương phi...”

“Không sao, đám thích khách đều bị tiêu diệt rồi.”

Nhưng ta đã không còn nghe thấy những lời người kia nói nữa, trước mắt ta bây giờ chỉ còn khung cảnh chất đầy thây người.

Và máu.

Toàn thân bắt gặp run rẩy, vô hồn nhìn những cái xác không toàn vẹn đằng kia, có binh lính, có hắc y nhân, có trẻ, có già... Chỉ cách ta vài chục mét, sự sống và cái chết chỉ cách nhau vài chục mét! Mới là ngày vui tung bùng, bỗng chốc trở thành bãi tha ma.

Ta đã có thể là một trong số họ.

Muốn khép mi lại mà không làm được, chỉ biết trừng trừng nhìn tàn cảnh phía trước. May sao, một bàn tay dịu dàng che đi máu tanh trước mắt, cùng với giọng nói trầm ấm bên tai: “Đừng nhìn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Hỗn loạn chấm dứt bằng xương thịt và máu tươi.

Kỵ binh không tổn thất quá nhiều, chỉ có điều đa phần ngựa cưỡi đều bị giết chết, lúc này đang đứng ngay ngắn thành từng hàng. Định vương đứng giữa vòng vây của quân lính, ngoại trừ tóc tai có chút rối loạn, trên người y không có bất kỳ vết thương nào.

Hai người chúng ta đến trước mặt y, ta lo lắng nhìn ra phía kiệu hoa.

"Vương gia, Viên Viện..."

Sắc mặt lạnh lẽo của Định vương lúc bấy giờ mới hòa hoãn vài phần: "Nàng ấy không sao, chỉ là bị kinh sợ một lát."

Sau đó, y quay sang người đứng cạnh ta này giờ, cất giọng nhạt nhẽo: "Đa tạ."

Tuyết công tử không nói gì, đôi mắt đen lộ ra ánh nhìn kì quái, khóe môi nhếch lên, khẽ gật đầu.

Đúng lúc đó, đoàn người Nghiêm phi gửi đến cũng vừa tới nơi, vị tướng quân cầm đầu ngay lập tức quỳ xuống: "Thần chậm trễ, mong vương gia thứ tội."

"Không sao, đứng lên đi."

Ta chẳng có tâm trạng quan xem bọn họ đang nói cái gì, sốt ruột muốn đi nhìn biểu muội một lát, liền bị bàn tay lạnh lẽo của người đứng cạnh giữ lại. Ta không an tâm nhìn Tuyết công tử, chàng nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc này, Định vương nói một câu: "Về nói mẫu phi an tâm, người cứ ngồi yên đợi kiệu hoa tới phủ là được."

Ta trừng mắt, không thể tin thốt lên: "Ngài định tiếp tục hôn lễ ư?"

Đôi mắt phượng của y khẽ nheo lại: "Đúng thế."

"Không được." Ta nhíu mày, máu tanh khắp nơi như vậy, biết bao người vừa nằm xuống kia, cứ vậy muốn bỏ qua? Đám rước này sao có thể tiếp tục được nữa!

"Tại sao không được?"

Ta không thêm để ý cái nhìn sắc lẹm của y, cắn môi đáp: "Vương gia, ngày cưới không thể dính máu. Có lẽ hai bên nên dời đám rước lại vài ngày, chờ mọi chuyện an ổn rồi tính..."

Chưa nói hết câu, Định vương liền xua tay, cắt đứt lời nói của ta: "Nếu lại chờ thêm vài ngày, thích khách tiếp tục ra tay thì thế nào? Bỏn vương cũng chẳng thể chờ cả đời."

"Ít nhất ngài nên đợi cô cô và cô trượng tới đây." Ta bực mình nói.

Định vương không thêm để khuyến can của ta vào mắt, xoay người phi lên yên ngựa, khóe mắt chứa đầy nghiêm nghị:

"Khỏi cần đợi. Dù họ có đến, hôn lễ này sẽ vẫn tiếp tục."

Người này không nói đạo lý sao!

Ta tức giận đến run rẩy, há miệng muốn ngăn cản y, nhưng cuối cùng đành im lặng. Thôi, tân lang còn không ngại, ta đây quan cái gì.

Chỉ là... tội nghiệp biểu muội của ta.

Tấm khăn đỏ bị người vén lên, tân nương bên trong hoang mang muốn đi ra ngoài, đáng tiếc lại bị đám binh lính xung quanh ngăn cản. Biểu muội đáng thương, hôn lễ của nàng, không biết là đám tang của bao nhiêu người.

Còn một người dành cả tuổi trẻ trên chiến trường như Định vương, ngay cả ngày vui nhất trong đời, cũng phải đạp lên máu tươi mà bước.

Có điều, không biết ai là kẻ đáng thương hơn đây?

Kiệu hoa được người nâng lên, đoàn người lại tiếp tục lên đường, cho dù giày đen lấm lem bùn đất, hay là tóc tai dính đầy máu tươi, hoặc những lễ vật đã ngổn ngang đầy đất kia.

Ta buồn bực cúi đầu, những ngón tay trắng bệch siết chặt lấy làn vải trơn lạnh, giống như muốn đem tất cả tâm tình phiền muộn phát tiết ra hết.

Mọi chuyện, giống như đã không còn đi theo quỹ đạo vốn có của nó.

Bên trong trà lâu, cô cô đã khóc đến run rẩy, cô trượng đứng bên cũng không khống chế được nhũn mày thật sâu.

"Muội phu, chuyện này tuy rằng không tốt, nhưng ít ra cũng thấy được yêu thích của Định vương với Viên Viện, muội đừng lo nghĩ nhiều quá."

Toàn thân quán chặt trong áo bào dày rộng, ta im lặng ngồi trên ghế, tròn mắt nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

Mọi người đều rơi vào trạng thái căng thẳng bồn chồn. Hôn lễ dính đến chém giết là đại kỵ, ai cũng không ngờ Định vương lại xử sự như vậy. Cho dù y không để ý đến việc này, chưa chắc hai vị trên cao kia cũng giống như thế.

Chuyện của biểu muội làm ta nhức đầu, nhưng bối rối hơn cả, đó là...

Tầm mắt lén lút đặt trên khuôn mặt thanh nhiên của người ngồi đối diện. Phải, là Nam Cung Thương.

Tại sao... à, chàng còn chưa rời đi?

Bạch y xuất trần, tóc đen vén qua tai, mày như họa, chàng lại là Tuyết công tử không nhiễm bụi trần.

Đôi mắt đen ẩn dưới làn mi cong vút, cười mà như không, chẳng nhìn rõ ra là hỷ nộ hay ái ố, tựa như chàng không thuộc cùng một thế giới với người trần. Ta lén lút quan sát sắc mặt Tuyết công tử, trong lòng âm thầm suy đoán, một nhân vật như chàng hẳn chẳng để tâm đến những việc rối ren trong gia

đình người khác?

Đột nhiên, chàng nghiêng đầu, đuôi mắt nheo lại quay sang ta. Hai ánh nhìn gặp nhau, ta giật mình, không kịp giấu đi nét kinh nghi trong đáy mắt. Tuyết công tử nhìn ta chăm chú, khóe môi giương lên một độ cong đầy giấu cợt.

Chuyện gì? Là chuyện gì?

Ta buồn bực và bất an trong lòng, ngay cả khi cô trượng và cô cô cáo từ ra về, ta thậm chí còn chẳng nghe nổi một câu.

Lúc này, mọi người mới an tĩnh lại.

Nương là người mở lời đầu tiên: "Chuyện của Thanh Kỳ, mọi sự đều nhờ Tuyết công tử, chúng ta không biết phải tạ công tử như thế nào."

Tuyết công tử khẽ ngẩn người, chàng ý vị thâm trường nhìn ta, vẻ mặt tràn ngập áy náy: "Không dám. Tại hạ... thật có lỗi với Thanh Kỳ tiểu thư."

Đến lượt ta ngơ ngác. Lỗi gì? Tuyết công tử có làm gì sai sao?

Tỷ tỷ nghi ngờ lên tiếng: "Ôn cứu mạng của công tử còn chưa trả, lỗi lầm ở đâu ra?"

Tuyết công tử trầm ngâm, mi đẹp giãn ra, giọng nói có chút dịu dàng xen lẫn tiếc thương:

"Ta đã mạo phạm tiểu thư rồi."

Ta có thể cảm thấy không khí ngưng đọng như đóng băng trong phòng. Khóe miệng không tự chủ khẽ run rẩy, Nam Cung Thương, chàng đang nói cái gì?

"Chuyện này là sao?" Ánh mắt kì quái của nương chiếu lên người ta, khiến cho ta giật mình bừng tỉnh.

Vội vàng xua tay: "Không, không phải, là sự cố ngoài ý muốn, không phải Tuyết công tử cố ý làm thế..."

"Không phải cố ý?" Tỷ tỷ giật mình: "Nghĩa là đã làm rồi?"

"Cái đó..."

Trong đầu loạn thành một đoàn, là Tuyết công tử che chắn cho ta mà thôi, lộ ra da thịt nào phải ai muốn, lúc ấy là trường hợp bất đắc dĩ không phải sao, cần thiết phải làm lớn lên sao?

Lại hoảng loạn nhìn về phía người kia, chỉ thấy chàng đang chăm chú quan sát ta, trên môi mang theo một nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Chàng cười, đẹp quá...

Khoan, đây không phải thời điểm để bàn đến cái này. Ta cúi đầu, lí nhí trong cổ họng: "Lúc ấy con bị hắc y nhân đuổi giết, được Tuyết công tử cứu giúp, không kịp đề ý đến y phục... Chuyện này là ngoài ý muốn thôi."

Sắc mặt mọi người đều có vẻ kỳ lạ.

Phải thôi, nếu chỉ là ngoài ý muốn, cần gì nhắc tới chứ.

"Thanh Kỳ đã nói thế, vậy chuyện này cho qua cũng được, dù sao đôi bên đều vô ý."

"Tại hạ chỉ băn khoăn, không biết tiểu thư có chán ghét hay khinh thường tại hạ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, có hiểu sai về tại hạ không mà thôi." Tuyết công tử nheo mắt, nụ cười của chàng rực rỡ như ánh sáng mùa xuân. Ta ngẩn ngơ ngắm nhìn dung nhan thâm thương trộm nhớ đã lâu, cảm thấy chuyện này giống như không có thực.

Đến khi nương khẽ ho một cái, ta mới bừng tỉnh khỏi cơn mê muội, hoảng hốt thấy trong mắt chàng tràn ngập ý cười.

Thanh Kỳ, người không có tiền đồ!

Ta âm thầm ảo não, cảm thấy hồng nhan họa thủy đúng là có thật, vội xua tay: “Không để ý, không để ý. Tuyết công tử có ơn cứu mạng với ta, làm sao ta lại nghĩ xấu cho công tử được.”

“Vậy sao?” Chàng nghiêng ngẫm “Xem ra ta thật đã nghĩ nhiều rồi.” Đột nhiên lại khẽ bật cười: “Bởi vì lần đầu gặp nhau, nàng có vẻ rất coi trọng vấn đề này.”

Cả nhà giật mình, riêng ta còn thêm một đôi mắt tròn lớn như sắp rớt ra ngoài.

Cả hai kiếp, lần đầu gặp, đều là dưới gốc đào. Kiếp trước liều mạng quần lấy, kiếp này kiên quyết tránh xa.

Chàng còn nhớ chuyện ấy sao? Có phải không vui vì lòng tốt bị người ta từ chối?

“Ta... lúc ấy chỉ là vì quá ngượng ngùng, mong công tử đừng để ý, thật nào dám nghĩ xấu về công tử.” Ta xấu hổ cười trừ, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi nào... Ta âm thầm trấn an bản thân, đứng trước mặt người này, thần kinh ta luôn rơi vào trạng thái lo sợ và hồi hộp, từ lời nói cho đến hành động, tất cả đều mang theo một loại hèn mọn cùng tự ti vô hạn.

A, cảm giác giống như người phạm và tiên nhân, cách nhau một trời một vực.

Tuyết công tử gạt đầu, về mặt tựa tiểu phi tiểu: “Vậy thì thật tốt.” Đôi mắt đen của chàng xoáy lên những vòng tròn kì lạ: “... Rất tốt.”

Ta ực một tiếng nuốt nước bọt, hình như... chàng có điều gì không hài lòng?

Tuyết công tử không nhìn ta nữa, chàng thần nhiên đứng đấy, giọng nói trong trẻo như tiếng đàn:

“Đã không còn chuyện gì, vậy tại hạ xin phép cáo từ.”

Ta cúi gằm mặt xuống, triệt để coi bản thân là không khí. Mẫu thân và nương cùng gạt đầu, đáp:

“Vâng, công tử đi thông thả. Chuyện của Thanh Kỳ đa tạ ngài một lần nữa.”

“Không có gì.” Tuyết công tử nhàn nhạt trả lời, sau đó đột nhiên hướng về phía ta, nói:

“Không biết Thanh Kỳ tiểu thư có muốn đi cùng tại hạ một đoạn đường hay không?”

Ta suýt thì té ngã ra sau, hoang mang ngược mắt lên nhìn chàng, giọng nói tràn ngập khó tin: “À, vâng?”

“Tất nhiên là được. Thanh Kỳ, mau tiễn Tuyết công tử ra ngoài!”

Chưa kịp trả lời, nương đã vội vàng lên tiếng thay ta, nàng còn nheo mắt nhìn sang, bày ra bộ dáng không cho phép cãi lời.

“Vâng, không... vinh hạnh của ta.” Ta bị một đám người làm cho chân tay luống cuống, vội vã bật dậy khỏi ghế, khuỷu tay quét qua ly trà đặt trên bàn.

Tuyết công tử nhanh như chớp kéo ta ra xa, phẩy tay áo tạo ra một luồng gió hướng tới ly trà. Ta hồi hồn nhìn sang, mặt nước rung động nhưng tuyết nhiên không bắn ra một giọt trà nào.

“Cẩn thận, trà nóng.” Chàng dịu dàng nói.

Ta ngây ngốc đứng yên một chỗ, bị sắc đẹp làm mờ mắt, mãi đến lúc nghe thấy tiếng cười kìm nén của mẫu thân mới giật mình tỉnh ra.

Cảm thấy xấu hổ vì mình quá vụng về, lại thêm ngại ngùng vì ánh mắt ôn nhu của mỹ nhân.

Ta túm quần tới đỏ mặt, giả vờ ho một cái, sau đó không dám nhìn ai liền đi thẳng ra cửa: “Không nên chậm trễ công tử nữa, ta tiễn ngài một đoạn.”

....

Đằng sau trà lâu là một khoảng đất rộng trồng hoa thược dược. Gió thổi qua tai, mang theo hương thơm thanh nhã say mê lòng người.

À, ta đứng là đang say đây.

Sống lưng cứng ngắc vì gồng mình, mắt không dám ngo sang bên cạnh, bởi vì nơi đó có một người khiến cho ta vừa yêu vừa sợ.

Hương trầm quấn quanh chớp mũi, ta cảm thấy trên mặt khô nóng, giống như sắp bốc cháy đến nơi. Bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm của người kia:

“Tiểu thư, phải chăng nàng sợ ta?”

Ta theo bản năng gạt gù, rồi lại cuống quýt lắc đầu, về mặt hoang mang nhìn chàng.

“Có thể cho tại hạ biết lý do không?”

Trong lòng gào thét: Phải đó, ta sợ chàng vô cùng, sợ ánh mắt lạnh lùng của chàng, sợ chính sự si mê vọng tưởng của bản thân.

“Vâng...” Khó khăn cúi đầu: “Công tử khiến cho người khác ngưỡng mộ, ta đối với ngài cũng là kính nể, không dám mạo phạm...”

“Không dám mạo phạm?” Chàng khẽ cười: “Tiểu thư quá đề cao ta rồi.”

“Tuyệt công tử thật khiêm tốn.” Ta cũng cười, không tiếng động lùi xa vài bước, cố gắng thoát khỏi hương trầm phảng phất trong không gian.

Tuyệt công tử trong mắt ta, là con người hoàn mỹ nhất thế giới.

Văn võ song toàn, tinh thông y thuật khắp thiên hạ, dung nhan không chút tì vết,... Quá đẹp, quá hoàn hảo, là loại người khiến kẻ khác vừa say mê vừa kính sợ, là thuốc độc ngọt ngào trong mộng của vô vàn thiếu nữ.

Một người như thế đấy, làm sao có thể không ngưỡng mộ, có thể không khát khao?

Nhưng ta biết, ảo tưởng vốn không thể trở thành sự thật, thay vì chôn vùi bản thân trong bể sâu, có sao không cố gắng ngoi lên mặt nước?

Vì thế, đời này, ta chỉ muốn thầm lặng yêu chàng, yêu một cách tự do, tiêu sái, tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

"Khiêm tốn?" Khóe môi của chàng khẽ cong lên: "Tại hạ chưa từng là người khiêm tốn."

Tuyệt công tử quay đầu, ánh sáng chiếu qua vành tai trong suốt, khiến cho từng đường nét trên khuôn mặt chàng trở nên phá lệ dịu dàng. Tà áo trắng phất phơ trong gió, dường như nhuộm lên sắc hồng của hoa thược dược.

Ta không chút phòng bị ngắm nhìn dung nhan tinh xảo của người trước mặt, đáy mắt ánh lên vẻ si mê cùng giây dục.

Tình cảm với một người, vốn dĩ không có cách nào che giấu.

"Thanh Kỳ." Chàng gọi.

Giọng nói của chàng là ly rượu ngọt ngào nhất thế gian, khiến một kẻ đang say như ta chẳng thể nào chống cự.

"Vâng?" Ta đáp.

Chàng bật cười: "Nàng định tiễn ta đến tận nhà?"

Ta giật mình, thì ra hai người chúng ta đã thoát khỏi khuôn viên từ rất lâu.

Khuôn mặt không khổng chế được đỏ bừng, chàng sẽ không nghĩ ta là một cô nương dễ dãi chứ? Ta bối rối lùi lại, cúi đầu nói:

"Vây ta tiễn công tử đến đây thôi, ngài đi đường cẩn thận."

Đôi mắt sâu thẳm của Tuyệt công tử vẫn nhìn ta, mơ hồ lộ ra chút ôn nhu dịu dàng, tựa như có muôn ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Đột nhiên, chàng nói:

"Hi vọng gặp lại nàng trong sinh thân của hoàng thượng."

Ta bị cái nhìn của chàng làm cho choáng váng, nhất thời ngây ra. Nhưng không kịp chờ, người kia đã quay đi, tóc đen khẽ bay theo gió.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ta chợt có một loại xúc động muốn tiến tới giữ chặt lấy chàng.

Nhưng ta biết mình không thể.

Bước chân kiên định là vậy, trông mắt lại chẳng thể khổng chế nhìn về bóng dáng phía xa. Vẫn là vạt áo tinh khôi như tuyết, vẫn là tóc đen như mực, đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

"Ngày xuân hoa hạnh rơi đầy tóc,

Thiếu niên nhà ai chân bước phong lưu." (*)

"Thanh Kỳ tỷ tỷ!"

Giọng nói thánh thót như tiếng chim hoàng anh vang lên sau lưng, ta bừng tỉnh khỏi mộng mị, bỏ dở bức họa đang thêu trong tay.

Người vừa lên tiếng là biểu muội mới gả của ta - Mộ Dung Viên Viên. Ta vội vàng đứng dậy, suýt chút nữa quên mất cô nương ngây ngô ngày nào đã trở thành Định vương phi cao quý rồi.

"Viên... Vương phi, sao người lại tới đây?"

Nào ngờ, vị biểu muội này vẫn trẻ con như thế, không chút do dự nhào tới ôm lấy ta.

Ta dở khóc dở cười: "Không phải hôm nay là ngày lại mặt sao? Định vương lại để cho người chạy lung tung như vậy?"

Mộ Dung Viên Viên ngẩng đầu, hai mắt sáng trong nhiều thêm một tầng hơi nước, gò má ửng hồng lộ vẻ e thẹn yêu kiều, đôi môi không cần tô son vẫn đỏ như hoa đào.

Ta ngăn người, à, biểu muội của ta đã trở thành một nữ nhân xinh đẹp rồi.

"Thanh Kỳ tỷ, thôi mà, đừng gọi muội như vậy..." Mộ Dung Viên Viên không chút cổ kị lườm ta: "Nghe ngượng lắm."

"Muội đúng là giỏi làm nũng." Ta bại trận trước đôi mắt đầy nước của biểu muội, chỉ đành vuốt ve mái tóc bị gió làm rối của nàng, cười xòa nói: "Ngồi vào đây. Thế nào, sống ở vương phủ có quen không?"

Mộ Dung Viên Viên nhanh chóng ngồi xuống ghế, bàn tay nộn nà bốc lên một miếng quế hoa cao, không chút hình tượng bỏ vào miệng nhai. Vì ăn quá vội vàng mà bị nghẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cau lại.

Ta bất đắc dĩ đưa cho nàng một tách trà hoa nhài: "Đừng vội, vương phi mà nghẹn chết ở đây, có khi ta lại bị lôi ra chém đầu."

Mộ Dung Viên Viên dốc hết tách trà xuống họng, cuối cùng cũng nuốt được miếng bánh mắc trong cổ, thở phì phì nói: "Tỷ tỷ, muội thật sự sắp nghẹn chết. Quy củ trong vương phủ thật nhiều, đến việc ăn uống cũng phiền hà vô cùng."

"Thế nào? Quy củ nhiều như vậy, muội vẫn còn cơ hội chạy đến đây?"

Vị vương phi nào đó liến dài mặt: "Người ta nhớ tỷ mà!"

"Định vương đâu rồi? Không đi cùng muội à?"

Vừa nhắc đến người kia, hai răng hồng hồng trên má biểu muội càng thêm rạng rỡ: "Chàng đang nói chuyện với phụ thân của tỷ."

Ta vui vẻ nhìn vẻ mặt đầy gió xuân của biểu muội, buông lời trêu đùa:

"Xem ra vợ chồng son đúng là quấn nhau như sam, phu thê tình nồng ý mật nha?"

Vành tai người đối diện bụp một tiếng đỏ rực: "Tỷ tỷ thật đáng ghét."

Ta gật đầu, khóe môi tươi cười: "Quá tốt, Định vương rất yêu chiều muội, rõ ràng là muội có một phu quân vô cùng hoàn hảo."

Định vương quả thật đối với biểu muội của ta say đắm, cứ nhìn lúc y kiên quyết tiếp tục đám rước thì biết. Nghĩ đến đây, trong lòng ta lại sinh ra một nỗi lo mơ hồ, ngập ngừng hỏi:

"Chuyện hôm đó... Nghiêm phi không nói gì chứ?"

Mộ Dung Viên Viên lắc đầu: "Không, người rất hiền, chỉ dặn dò muội chăm lo cho nhi tử cẩn thận, không nhắc gì tới việc ấy."

"Vậy sao?" Ta thờ phào: "Thật tốt."

"Tỷ đừng lo, mọi người đối với muội tốt lắm, cả phu quân..." Đôi mắt đẹp của biểu muội tỏa ra ánh sáng chói mắt: "...cũng rất tốt."

Ta nhẹ nhàng nắm tay nàng: "Thấy không? Khuôn mặt lạnh lùng, không có nghĩa là trái tim cũng lạnh như vậy."

Mộ Dung Viên Viên gật đầu, giọng nói thì thầm đầy hạnh phúc: "Người ta đồn đại chàng lãnh huyết máu lạnh, thật ra chàng có một mặt rất ôn nhu dịu"

dàng, đặc biệt vô cùng quan tâm đến người khác. Phu quân của muội còn rất tuổi trẻ, muội thật sự không còn gì thỏa mãn hơn."

"Thích khách hôm đó, Định vương có tìm ra đầu mối gì chưa?"

"Muội nghĩ là có." Về mặt biểu muội đột nhiên bị thay thế bởi buồn bực: "Cả buổi tối chàng mất ngủ, nhưng lại chẳng nói gì cả, cũng không có ý định truy cứu. Tỷ tỷ, như vậy là sao?"

Không có ý định truy cứu ư? Vậy thì hẳn là một thế lực nào đó Định vương không muốn động tới, hoặc không thể động tới.

Ta bỗng thấy sống lưng lạnh ngắt.

Lẽ nào là..... thái tử?

(*) hai câu thơ tựa của "Phượng tù hoàng".

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Hôn lễ của ca ca và tỷ tỷ diễn ra cùng một ngày.

Mẫu thân đứng nhìn kiệu hoa từ từ rời xa, khóe mắt xinh đẹp lộ ra vô vàn cảm xúc.

Nàng than thở: "Thanh Yên đã gả cho người ta rồi, sau này ai sẽ chải tóc cho ta đây?"

Ta mỉm cười: "Còn có con và tẩu tử mà."

"Thôi." Mẫu thân xoa tay ta: "Ta không cần con chải tóc cho đâu, đi lấy chồng nhanh nhanh cho nương con bớt lo."

Ta giật mình, lắc đầu: "Vậy thì quá sớm."

"Sớm cái gì, cũng gần mười tám tuổi rồi, bằng con người ta đã có hài tử. Nói ta nghe, con có ưng ý công tử nhà nào chưa?"

"Chưa ạ." Ta cúi đầu: "Thôi mà mẫu thân, con chưa tính đến chuyện gả đi đâu."

"Ồ hay! Con bé này, sao lại khác người thế? Bây giờ chưa tính thì đợi đến lúc nào?"

"Chắc là... hai ba năm nữa?"

Mẫu thân ném về phía ta một ánh mắt kì quái: "Nói thật đi, có phải nhìn vị công tử áo trắng kia rồi liền không vừa mắt những người khác?"

Ta suyết chút nữa đã vấp phải thềm đá mà lăn ra đất.

"Không." Mặt ta đỏ ửng: "Sao người lại nói như vậy?"

Mẫu thân thở dài: "Tâm tư thiếu nữ làm sao qua được mắt người lớn. Lúc nói chuyện với người ta, chân tay cuống quýt, mắt không dám nhìn thẳng, thỉnh thoảng lại ngáy người. Thanh Kỳ ơi là Thanh Kỳ, trước giờ con chưa từng như thế."

Thật sự... rõ ràng như vậy?

Ta không không chế được cúi gằm mặt xuống, thâm tâm tràn ngập hoang mang và lo sợ vì bị người vạch trần. Nam Cung Thương... Không lẽ chàng cũng nhìn ra hay sao?

"Thanh Kỳ, giai nhân như con tuyệt đối có thể sống một cuộc sống giàu sang phú quý, cho dù gả cho hoàng thất, thậm chí là mẫu nghi thiên hạ, tất cả đều có thể." Mẫu thân đột ngột hạ giọng: "Nhưng Tuyệt công tử thì khác. Ta cảm thấy vị công tử này, dù là con cũng chưa chắc đã hiểu rõ được."

Ta gật đầu. Bởi vì chẳng thể hiểu rõ, lại càng giống như thiêu thân lao vào: "Tuyệt công tử phong hoa như tranh, tục nhân như con đúng là không dám tìm hiểu."

“Ngốc quá.” Về mặt nàng bỗng nhiên trầm xuống: “Ta đang muốn nói là, người này rất nguy hiểm.”

“Dạ?” Ta ngẩn người.

Mẫu thân kéo ta ngồi lên chiếc ghế gỗ xoan trải nệm nhung, về mặt nghiêm nghị vô cùng:

“Bề ngoài ôn nhuận, bên trong chưa chắc sạch sẽ vô ngần. Lời nói ngọt ngào, lòng dạ ai biết liệu có toan tính? Tuy nhiên, như thế ít nhiều cũng gây cho chúng ta phòng bị. Thanh Kỳ, đáng sợ nhất không phải là một người đắm chìm trong thù hận, mà là kẻ vô cảm nhất.

Con thấy Tuyết công tử cười, vậy có nhìn ra vui vẻ trong đáy mắt không?

Trẻ tuổi như vậy, đôi mắt đã thâm thúy nhường kia. Lạnh lẽo đến giá buốt, ngay cả ta nhìn cũng thấy như bị hút mất linh hồn. Con nói xem, một người dịu dàng ôn hòa, liệu sẽ có loại ánh mắt như thế?

Một người không biết tên, không có gia đình, sớm ngày tại vị trong son trang, bí ẩn đến rùng rợn. Ngoại trừ cái phong danh Tuyết công tử, có ai biết thêm điều gì hay không?”

Cổ họng tắc nghẹn, khăn tay mẫu đơn bị vò nát bấy. Niềm nghi ngờ xen lẫn kinh hoàng dâng lên trong lòng, khiến cho gương mặt ta xanh xao đến đáng thương.

Ta giọng gào cười: “Mẫu thân nói phải. Dù sao... dù sao con cũng không có ý tứ gì với y.”

Mẫu thân nhẹ nhàng vén tóc cho ta, thờ dãi:

“Thanh Kỳ, ta không ngăn cấm gì con, chỉ là già cả rồi nên hay nghĩ ngợi như vậy.”

“Hai người đang nói chuyện gì?”

Nương từ xa uyển chuyển đi đến, khoe môi nồng đậm ý cười. Vạt áo thêu sen đính kim tuyến lướt qua chỗ ta, mang theo hương hoa thanh nhã dễ chịu.

“Là chuyện hôn sự của Thanh Kỳ.”

Mẫu thân tươi cười đáp, mắt đẹp cong cong như trăng khuyết, đầy vẻ sâu xa liếc nhìn ta.

“Thế thì tốt. Muội cũng đang định tìm tỷ nói chuyện này đây.” Nương hài lòng gật đầu, quay sang ta dịu dàng bảo: “Con cũng ngồi nghe luôn đi.”

Ta hoang mang nhìn hai vị trưởng bối, biết rằng việc này sớm muộn cũng tới. Nỗi băn khoăn lâu nay đã trở thành hiện thực, tuy ta hiểu không thể cứ mãi ở bên mọi người như thế này, nhưng nhắc đến chuyện vui cả đời của người con gái, trong lòng ta vẫn không thấy chút háo hức hay mong chờ.

Chỉ có lo âu, và phiền muộn.

“Tỷ tỷ, tỷ xem vị công tử này, văn võ đủ cả, nhưng lại vướng phải cái tật ham luyến bụi hoa, không tốt rồi.”

“Trưởng tử của Lễ bộ Thượng thư năm nay vừa vận mười chín sao? Ta thấy đứa nhỏ này mắt ngọc mày ngài, xem rất vừa ý.”

“Còn người này... Cả người này nữa...”

...

“Thiếu niên công tử tài giỏi tuần tú thật không thiếu, cả một đám chờ đến hỏi rồi. Chỉ tiếc...”

Mẫu thân thờng ngán than dài quay sang, về mặt bất đắc dĩ nói. Nương cũng chăm chú nhìn ta: “Thanh Kỳ, con thích dạng người như thế nào?”

Ta nghẹn lời, cái này quả thực rất ít khi nghĩ tới.

Lúng túng đáp: “Giống phụ thân và ca ca.”

“Nói rõ hơn chút?”

“Không ham mê nữ sắc, ôn nhu, dịu dàng.”

“Phụ thân của con mà ôn nhu dịu dàng?” Mẫu thân đột nhiên phì cười: “Mặt mày lúc nào cũng như tảng đá.”

“Ta nghĩ cô nương nào cũng có tiêu chuẩn như con thôi.” Nương kín đáo lườm mẫu thân một cái: “Đám công tử này, tất cả đều là thiếu niên tài tuần khó gặp, tất hẳn sẽ hợp ý con.”

“Hay là hoãn lại chuyện này được không? Chờ thêm vài năm nữa, bây giờ con chưa có ý định gì cả.”

“Thanh Kỳ, con đã qua cấp kê hai năm rồi, còn định chờ đến lúc nào?” Nương khẽ nhủ mảy, rồi giống như vừa nghĩ ra cái gì, nàng đột ngột hỏi: “Con đang để ý thái tử Tây Kỳ sao?”

“Hà?” Mẫu thân giật mình.

Ta còn giật mình hơn nàng, lắp bắp nói: “Không, không có. Làm sao con để ý y được chứ!”

“Việc lần trước trong lễ Thanh Minh... ta thấy vị kia quan tâm con không ít.”

Lễ Thanh Minh à, sống chết trong gang tấc như thế, ta nào còn tâm trạng quản chuyện tư tình. Còn Khương Viễn Mạc, con người này vốn dĩ bá đạo độc đoán, tuy rằng biểu hiện của y có chút kì lạ, nhưng chỉ có vậy chẳng thể kết luận y có ý tứ gì với ta.

Ít ra thì ta hi vọng như thế.

“Con không định gả vào hoàng gia, càng không muốn làm phi tử của hoàng đế.”

Ta buồn bực nói, chết già trong cung điện ư? Cái này ta không cần.

“Con bé này sao tự dung cứng đầu thế.” Nương nhếch mi: “Nào có cô nương đến tuổi này còn thờ ơ với chuyện nam nữ. Ta nói cho con biết, con không muốn gả không có nghĩa là sẽ không gả, sinh thân lần này của hoàng thượng, dù muốn hay không con đều phải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Một tháng trước sinh thân của hoàng đế, kinh đô xảy ra đại nạn.

Bắt đầu là một buổi sáng mùa đông lạnh lẽo, khi ta và nương đang ngồi thưởng trà dưới gốc đào cổ, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét của gia nô trong phủ, sau đó là tỳ nữ mặt xám mày tro tới bẩm báo:

“Nhị phu nhân, nhị tiểu thư, có người chết trong Noãn Nguyệt các.”

Khi hai người chúng ta đi đến nơi, mẫu thân và tẩu tử đã sớm ở đó, dưới đất là một thi thể co quắp đắp khăn trắng.

“Chuyện gì thế?” Nương cau mày.

“Là nha đầu Như Ý của con.” Tẩu tử che miệng nói, vẻ mặt tràn ngập hoang mang: “Hai ngày trước nàng bị cảm lạnh, con lo lắng để nàng ở đông phòng. Thái y bắt mạch cũng nói chỉ bị nhiễm phong hàn phải tĩnh dưỡng vài hôm, ai ngờ sáng nay đã thế này...”

“Cảm lạnh nặng như vậy?”

Tẩu tử có chút lúng túng: “Con không biết, tử trạng trông hơi lạ.”

Ta cố nén cảm giác rờn rợn, đảo mắt nhìn qua tử thi nằm trên mặt đất, thấy một góc khăn trắng nhăn nhúm, lộ ra bàn tay gầy guộc xanh ngắt.

Trong lòng cảm thấy bất an.

Mẫu thân thở dài một tiếng: “Thôi, người đâu, dọn dẹp sạch sẽ chỗ này đi. Đại Bảo mang theo vài người đem người đi chôn cất, sau đó lấy trăm lượng bạc gửi cho phụ mẫu nàng.”

Ba bốn người quây quanh xác chết, bên cạnh là tấm võng để tử thi. Họ cẩn thận nâng cô nương xấu số lên bằng động tác nhẹ nhàng nhất, nhưng vẫn không tránh khỏi làm khăn quần rơi ra một chút, lộ ra khuôn mặt xanh xám của người chết.

Mái tóc đen mượt chỉ qua vài ngày đã xác xơ khô héo, da thịt quắt queo như quả lạnh lâu ngày, ánh lên màu xanh bất thường, đôi mắt trợn trắng không có tròng đen.

Nhưng đáng sợ nhất là những bọng nước lở loét đầy mù máu chi chít khắp mặt và cổ, tất cả đều đã vỡ ra, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của thiếu nữ chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy.

Chỉ phút chốc, niềm sợ hãi trong ta vỡ òa, ác mộng đã lâu ngày không gặp đột nhiên trở về, kinh hoàng mà chân thực hiện ra ngay trước mắt. Ta nghe thấy giọng nói tràn ngập tuyệt vọng của chính mình: “Mau tránh xa xác chết kia!!!”

Tiếng hét thất thanh khiến cho mọi người giật mình, xác chết trên tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh va chạm nặng nề. Ta không kịp suy nghĩ nhiều, kéo nương và mẫu thân lùi ra thật xa.

Ngày hôm ấy, phủ thừa tướng đóng kín cửa, không ai được phép bước chân ra ngoài.

...

Dịch bệnh lan tràn như con lũ, chưa đầy một ngày, bên ngoài đã truyền đến những cái chết tương tự, tất cả thái y đến khám bệnh đều lực bất tòng tâm.

Mẫu thân ra lệnh cách ly tất cả những người bị bệnh, đồng thời đóng cửa phủ thừa tướng để ngăn chặn mầm bệnh lây lan. Đáng tiếc, phát sinh đại dịch không phải là từ phủ thừa tướng, mà khắp nơi trong kinh đô, nơi nào cũng đều thông tin đến chết chóc kinh hoàng hoành hành.

Lúc này, ta ngồi giữa chính đường, yên lặng nhìn thần sắc mệt mỏi trên mặt mọi người.

“Lão gia, bên đông phòng truyền tới, lại có thêm hai người nữa mắc bệnh.”

Chỉ qua một đêm mà phụ thân giống như đã già đi mấy chục tuổi, mày kiếm nhíu lại thật chặt: “A Kiệt vừa gửi thư về, nói bên Tây Kỳ tình hình y hết chúng ta.”

Nhất thời, mọi người đều hoảng sợ.

“Thánh thượng đã mở hội nghị rồi, lát nữa ta sẽ lên đường.” Phụ thân trầm mặc: “Nhớ ở yên trong phòng, đừng đi lại lung tung.”

Phụ thân đi rồi, ta trở về sương phòng cùng nương.

Không sai, đây chính là đại dịch trong kiếp trước, tử thần cướp đi mạng sống của gần nửa dân số Đông Diệu và Tây Kỳ chỉ trong hai tháng.

Thoáng chốc, ta như lạc vào quá khứ kinh hoàng, lại thấy phụ thân mẫu thân, từng người từng người chết đi, cuối cùng chỉ còn ta tê liệt trên giường bệnh, thân thể đều là da bọc xương, cứ vậy kết thúc cuộc đời chưa đầy ba mươi năm của mình.

Đáng sợ! Thật đáng sợ!

Ta co rúm người trốn trong chăn lông cừu mềm mại, cảm nhận sâu sắc dư vị cái chết đang đến gần, rất gần...

Sẽ chết sao? Sẽ lại chết vì bệnh tật, chết trong cô độc sao?

Tóc tai xơ rối, da thịt lở loét, đến quý nhìn thấy cũng phải hoảng sợ?

Suy nghĩ chìm vào khoảng tối, trước giờ ta cứ ngỡ mình đã quên đi, nhưng rồi mới hiểu ra: một đời một kiếp, làm sao có thể vứt bỏ được đây. Thì ra tưởng mình rất mạnh mẽ, đứng trước cái chết, cuối cùng vẫn chỉ là một chấm nhỏ trong cuộc đời mà thôi.

Nước mắt lặng lẽ tràn mi, lần đầu tiên trong kiếp thứ hai ngắn ngủi này, ta không kìm chế được mà rơi lệ.

Chưa từng hoảng sợ như vậy, chưa từng bất lực như vậy.

Đột nhiên, một bàn tay ấm áp khẽ lên trán ta, đôi mắt trong veo của nương chứa đầy vẻ hoảng hốt:

“Thanh Kỳ, con làm sao vậy?”

Ta giật mình ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn khuôn mặt quen thuộc, cổ họng khô khốc không nói thành lời.

“Thanh Kỳ?” Nương dịu dàng ngồi xuống cạnh ta, khẽ mát ản chứa vô hạn yêu thương: “Con... sợ à?”

Ta sững sờ nhìn người mẹ thân thương trước mặt, cảm nhận những ngón tay nhẹ nhàng vuốt vào tóc, ôn hòa vuốt ve, lúc bấy giờ mới thoát khỏi cơn mê.

Phải rồi, phải rồi. Ta không đơn độc, ta không phải một đứa khát cái lang thang ngoài đường, không bao giờ là như vậy nữa.

Ta đã sống lại.

Vẫn còn phụ thân, còn tỷ tỷ ca ca, còn mẫu thân và nương. Vẫn còn Mộ Dung Thanh Kỳ - nhị tiểu thư phủ thừa tướng.

Làm sao ta có thể để mọi thứ vụt mất, làm sao có thể vô dụng khốc lóc hoảng sợ. Tĩnh lại đi Thanh Kỳ, người may mắn như vậy, người đã được ông trời ban cho cơ hội thứ hai!

Ta vội quệt nước mắt, xấu hổ nhìn nương: “Con đã nghĩ quá nhiều.”

“Đứa bé ngốc.” Nương khẽ cười, đáy mắt dịu dàng như nước mùa thu: “Tất cả đều do trời định, lo lắng cũng được, nhưng đừng để mình rối trí.”

Ta găt đầu thật mạnh, đứng thế, miễn là ta làm hết sức, còn đi được đến đâu, cứ phó mặc cho ông trời. Nghĩ đến đây, trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi, giống như vừa đập bẻ được hòn đá đang đè nặng trên lưng.

Bệnh dịch này tuy rằng đáng sợ, nhưng không phải là vô phương cứu chữa. Bởi vì kiếp trước của ta, Tuyết công tử đã sắp thành công tìm ra phương thuốc chữa bệnh, đáng tiếc ta đã không chờ kịp.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Dịch bệnh bùng phát nhanh chóng, chỉ trong vòng hai ngày, người chết đã xấp xỉ một trăm, những ca nhiễm bệnh thì gần như gấp đôi số đó.

Thái y viện tấp nập người ra vào, hoàng đế cùng các vị đại thần ngày đêm họp bàn, nhưng vẫn không tìm ra được cách ngăn chặn dịch bệnh lây lan, thậm chí ngay cả trong cung cũng đã có vài người có triệu chứng tương tự. Tình hình bên Tây Kì cũng chẳng khá hơn, rốt cục phải gửi sang một đoàn sứ thần, hai nước cùng nhau tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề.

Hoàng đế gấp gáp, cuối cùng cho mời Tuyết công tử - cũng là đệ nhất thần y trong thiên hạ, vào cung để nghị sự.

Kiếp trước của ta, Tuyết công tử đã sắp tìm ra thuốc chữa bệnh.

Phương thuốc lúc ấy tuy chưa thể chữa trị tận gốc, nhưng trên cơ bản là đã hoàn thành một nửa. Nhờ thế một kẻ khát cái như ta mới lay lắt trên giường bệnh được đến ba tháng trời, đều nhờ vào những lá thuốc đắt đỏ nương đỡ dành lại, còn nàng cuối cùng lại vì thân thể suy tàn mà chết đi.

Lúc ấy ta mới bừng tỉnh, thì ra trên thế giới này, người thân đều đã đi hết rồi.

Trong lúc ta ngầy ngẫn trước phủ công chúa, dù thân thể bị bệnh tật hành hạ đến tàn tạ, vẫn chưa một giây phút nào ngừng hi vọng sẽ nhìn thấy ái nhân, nào còn tâm tình quan tâm đến người luôn bên cạnh.

Mất đi rồi, mới biết rằng quý giá.

Ta rất sợ, vô cùng sợ, sợ nương thân yêu của ta, kiếp này lại giống như kiếp trước.

Ta do dự, ta không biết mình có nên nói ra phương thuốc kia hay không. Dù sao, nó không thuộc về ta, nó là công sức ngày đêm nghiên cứu của Tuyết công tử. Hơn nữa, một khi nói ra, một cô nương chẳng biết chút gì về y thuật như ta phải giải thích thế nào?

Nhưng khi nương bắt đầu xuất hiện triệu chứng như những người khác, ta không còn tâm trạng để ý đến những điều đó nữa, vội vàng sắc lên một ẩm thuốc tạm thời trì hoãn bệnh tình tiến triển thêm. Trong lúc ta rối loạn nhất, lại nghe tin Tuyết công tử tiến cung.

Tuyết công tử, Nam Cung Thuồng, chàng là hi vọng duy nhất của ta.

Đứng trước cánh cổng long phượng nguy nga, ta khoác áo lông chồn màu tím, im lặng chờ đợi trong gió lạnh. Chỉ mới có vài ngày, kinh thành hoa lệ nay tràn đầy không khí tang thương, xen lẫn những

khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi của thị vệ.

"Tiểu thư, sao người lại ra ngoài vào lúc này, lão gia đã dặn không được tùy tiện xuất môn."

Ta không để ý giọng nói đầy lo lắng của Nhan Hướng, mắt đen chăm chăm dán vào cánh cổng son vàng rực rỡ trước mặt: "Nhan Hướng, bình thường phụ thân bãi triều lúc nào?"

"Em không rõ lắm." Nhan Hướng lắc đầu: "Tiểu thư, trời rất lạnh, người đừng đứng đợi ở đây nữa, dù sao thị vệ cũng không cho chúng ta vào đâu."

Ta không trả lời nàng.

Ngoại trừ chờ đợi, ta chẳng còn làm được gì khác.

Gió lạnh như dao sắc cắt vào da thịt, ta khẽ rung mình, cảm thấy hai chân đều đã tê cứng. Đột nhiên, tiếng vó ngựa vang lên phía sau, kèm theo là một tiếng hét lớn:

"Tránh đường, mau mau tránh đường!"

"Thái tử cùng sứ thần của Tây Kì đến!"

Thái tử?

Ta quay đầu lại, quả nhiên thấy được áo trùm lông hồ ly của người nọ. Y cười hắc hắc, vạt áo đỏ rực tung bay sau lưng, trong đoàn người giống như một con thiên nga lạc giữa bầy hạc.

"Tránh ra."

Lúc này, cánh cửa nặng nề đã mở ra, thị vệ trải ra hai hàng, ngay ngắn đứng đón đoàn sứ thần.

Ta vội vàng kéo Nhan Hướn đứng sang một bên, bắt giác ngược mắt lên nhìn nam nhân tôn quý trên ngựa, trong lòng bỗng nhiên lóe lên một tia sáng.

Sắp tới hoàng thành, đoàn người từ từ thả chậm tốc độ. Khương Viễn Mặc đưa tay kéo mũ trùm nặng nề xuống, lộ ra một đầu tóc đen buộc trong kim quan, khuôn mặt lạnh lùng như băng sương, có lẽ vì đi trong gió lạnh, đôi môi xinh đẹp của y đỏ đến lạ thường.

Tròng mắt tăm tối của y khẽ lướt qua hàng thị vệ trang phục chỉnh tề, sau đó quét qua người ta. Ta chỉ chờ có vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức ngẩng lên, lộ ra hai mắt sáng rực như sao.

Ta thấy rõ tia sáng kinh ngạc trong mắt y, cùng với một chút giật mình.

Không ngoài dự đoán của ta, hắc mã của y không chút do dự tách khỏi đoàn người, nhanh chóng đến trước mặt ta.

"Mộ Dung Thanh Kỳ." Lòng mày nhíu lại thật chặt: "Lúc này còn chạy lung tung, không sợ chết hay sao?"

"Thái tử." Ta kéo Nhan Hướn khom người hành lễ, sau đó ngẩng đầu, nhìn y thấp giọng nói:

"Điện hạ, người có thể mang ta vào cung cùng không?"

"Hả?" Y cúi xuống gần ta: "Nàng vào cung làm gì?"

Ta cắn môi: "Ta... ta có việc gấp cần tìm một người."

Khương Viễn Mặc nhướn mày, sau đó y chìa tay trước mặt ta.

Ta ngẩn người: "Cái gì?"

"Lên ngựa." Y đáp gọn lòn: "Hay là nàng thích đi bộ như người đám người hầu đằng kia?"

Nhan Hướn đứng bên cạnh giật mình, ta cũng vội vàng xua tay: "Không cần đâu điện hạ, ta đi bộ cũng được."

"Chính điện cách đây khá xa đấy." Khương Viễn Mặc nghiêng đầu, khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Ta do dự nhìn thân sắc một môi vì đường xa của y, cảm thấy mình đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng mà cô nam quả nữ ngồi chung một ngựa, quả thật không tốt lắm.

"Đa tạ điện hạ, ta vẫn là đi bộ thôi."

Khương Viễn Mặc hừ một tiếng, sau đó ngồi thẳng người, mắt phượng sắc lạnh quét qua Nhan Hướn bên cạnh ta: "Chỉ một người."

Con người này sao lại tức giận cái gì rồi. Ta bắt đầu dĩ quay sang nói với Nhan Hướn qua loa vài câu, đợi nàng quay đi rồi mới từ từ tiến vào đoàn người phía sau. Thôi đi, tâm trạng ta đang vô cùng rối bời, không có tinh lực trên chốc ngai tổ tông này.

Mắt thấy sắp tới nơi, thất lưng đột ngột nhẹ bằng, cứ vậy mà bị người ta ném lên yên ngựa.

Ta: "..."

Chính là hô cũng không kịp đã thấy bản thân leo lên lưng cọt rồi!

"Ngài... ngài, ngài làm cái gì vậy?!"

Ta bối rối quay người, chớp mũi đụng phải một lớp vải lạnh thom mát, vẫn là cuồng quýt lùi lại.

Khương Viễn Mặc đã kéo mũ trùm lên từ lúc nào, chỉ thấp thoáng thấy được chiếc cằm hoàn mỹ cùng làn môi mỏng xinh đẹp của y, lạnh giọng nói: "Cấm nhúc nhích, nếu không bốn cung lập tức ném nàng xuống."

Ta ghen hờn, buồn bực lại buồn bực, cuối cùng nín nhịn quay đi. Mắt nhìn mắt, mũi nhìn mũi, không nghe không nhìn không biết.

Đáng tiếc đã không thấy được nụ cười rức rở của người ngồi phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Đi một đoạn đường, chính điện đã ở ngay trước mắt. Ta vội vàng xoay người nói với Khương Viễn Mạc: "Điện hạ, ngài cho ta xuống đây là được rồi."

Khương Viễn Mạc không nói một lời, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo ta, đem cả hai đầu phi thân xuống ngựa.

"Bốn cung cũng định đi vào luôn." Y thân nhiên kéo mũ trùm, mắt phượng nheo lại: "Người nàng tìm ở trong này sao? Là thừa tướng à?"

"Không." Ta lắc đầu: "Đa tạ điện hạ, ta đứng đây chờ người, ngài cứ vào trong đi."

Khương Viễn Mạc mím môi, y cởi áo choàng dày rộng, đột ngột ném sang phía ta. Ta theo bản năng chặt vật đón lấy, sau đó trừng lớn mắt nhìn y.

"Vậy thì đứng giữ áo cho bốn cung." Khương Viễn Mạc lạnh lùng nói: "Coi như trả ơn."

Ta khó hiểu nhìn sang, biết người này lại tức giận rồi, chỉ là không hiểu được lý do tại sao.

Y nhàn nhả kéo lại kim quan buộc tóc, mắt đẹp liếc sang ta, mày cau lại: "Sao? Không muốn?"

Ta vội cup mắt, gật đầu: "Không phải, ta cảm. Điện hạ đừng vội nghĩ xấu cho ta."

Y chăm chăm nhìn ta, sau đó đáp một câu gọn lỏn: "Tốt."

Ta ngoan ngoãn cúi đầu. Khương Viễn Mạc hừ một tiếng, bực bội phát áo, quay người hướng về chính điện, đám sứ thần phía sau liền nhanh chóng chạy theo vị thái tử nóng nảy giống như gà con chạy theo mẹ. Thoáng chốc, cả sảnh lớn chỉ còn ta và vài người hầu đứng đợi.

Lúc này ta mới dám thở ra một hơi, quả thực, con cháu hoàng gia đều có tính tình bất định, vui giận vô cớ, người ta có câu: gần vua như gần cọp đó thôi. Nếu không phải đường cùng, ta cũng chẳng muốn mạo hiểm đi tìm người kia trong lúc đầu sôi lửa bỏng này.

Tuyệt công tử, Nam Cung Thương... Ta lúc nào cũng là kẻ chờ đợi chàng.

Biết phải đợi đến bao giờ đây?

Cuối cùng, cánh cửa lớn khắc long phượng bật mở, từ bên trong bước ra một bóng người quen thuộc. Ta ngẩng đầu, cảm thấy bản thân thật may mắn vô cùng.

Nhanh chóng bước lên vài bước, giọng nói không lớn cũng chẳng nhỏ: "Tuyệt công tử!"

Người kia đã nhìn thấy ta, áo trắng phát phơ như bay tới gần: "Thanh Kỳ tiểu thư?"

"Là ta." Ta cúi đầu chào chàng, giọng nói không giấu nổi gấp gáp: "Chúng ta nói chuyện riêng một lát được không?"

Tuyệt công tử ngạc nhiên nhìn ta, khóe môi chàng khẽ cong lên: "Xem ra là chuyện rất quan trọng. Bên kia có một cái đình nhỏ, ta và nàng qua đó là được."

Ta gật đầu, vội vàng rảo bước tới phía chàng, đằng sau đột nhiên vang lên một tiếng ho khẽ.

"Tiểu thư..." Một nha hoàn ngập ngừng nhìn ta: "Áo choàng..."

Lúc này ta mới để ý đến áo choàng lông chồn trên tay, mảy nhíu lại, rồi chẳng kịp suy nghĩ nhiều, quăng sang cho nàng ta cầm. Nàng ta chặt vật đón lấy, về mặt hoàng hốt:

"Tiểu thư, nhưng điện hạ đã nói..."

Ta không kiên nhẫn đáp: "Ta không phải tùy tùng của thái tử, nói với điện hạ ta có việc gấp, ngài sẽ không làm khó người khác."

...

Ngôi đình xây trong hoa viên của chính điện, đối diện là một hồ nước trong veo, bên trên dập dềnh vài bông súng.

Tuyệt công tử bình thân ngồi xuống ghế đá, làn mi dày rợp sụp xuống, che mất một phần trông mắt thâm thúy của chàng. Ta ngồi phía đối diện, mở lời:

"Tuyệt công tử đã tìm ra cách chữa trị dịch bệnh chưa?"

"Vẫn chưa." Chàng đáp, đôi mâu sáng trong đột ngột chiếu thẳng vào ta: "Dịch bệnh phức tạp, lòng người bất lực."

Ta nuốt nước bọt, khẽ khàng hỏi: "Nếu bây giờ có một phương thuốc có thể ức chế bệnh tình, liệu có giúp gì được cho việc nghiên cứu của công tử không?"

Thân hình cao lớn đột nhiên khựng lại. Khóe môi đỏ tươi của người kia khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười rạng rỡ: "Tất nhiên. Thanh Kỳ, nàng muốn nói điều gì?"

Ta dứt khoát nói: "Ta có một phương thuốc trong tay."

Đôi mắt đen của Tuyệt công tử dường như lại nhiễm thêm một tầng tăm tối: "Từ đâu mà có?"

"Một vị cao nhân."

"Cao nhân?" Chàng trầm ngâm: "Nàng biết người đó bây giờ ở đâu không?"

"Ông ấy..." Ta tròn mắt nói dối: "Tạ thế lâu rồi."

"Vậy sao?" Tuyệt công tử ý vị thâm trường nhìn ta: "Có thể đưa phương thuốc cho ta xem lúc này được không?"

Chỉ chờ có vậy, ta nhanh chóng luồn vào tay áo lấy ra đơn thuốc đã viết sẵn, không chút do dự đưa cho chàng. Tuyệt công tử nhận lấy tờ giấy, chăm chú đọc.

Một lát sau, chàng ngẩng đầu, trầm ngâm nói: "Ta sẽ xem mình làm được gì."

"Ta không muốn làm khó công tử, chỉ là..." Ta khỏ sỏ đáp: "Nurong... Nàng giống như vừa mắc bệnh..."

Tuyệt công tử im lặng nhìn ta, rồi chàng quay đi, giọng nói dịu dàng như gió: "Thanh Kỳ yên tâm. Ta sẽ cố gắng hết sức, ít nhất là làm những gì ta có thể."

"Vâng..." Ta không biết phải làm gì khác ngoài gật đầu thật mạnh.

Chúng ta cứ vậy mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, tưởng chừng như hai sợi dây vô hình buộc lại với nhau, tưởng chừng như giữa chàng và ta, có một chút kì lạ vừa được thấp lên.

"Thanh Kỳ..." Giọng chàng thật nhẹ: "Ta..."

Đột nhiên, trông mắt đen của Tuyệt công tử nhìn về phía sau ta, khóe môi xinh đẹp khẽ cong lên.

Ta quay đầu lại. Bên kia hồ nước, áo dài đỏ rực của Khương Viễn Mạc giống như một đốm lửa chói mắt, trái ngược với nó, khuôn mặt tuyệt mỹ của y lại nhuộm một màu tăm tối, lạnh lẽo đến mức muốn đông cứng người đối diện.

Y đứng đó, tóc đen quấn quanh cổ áo, đôi môi đỏ khẽ nhếch, ngao nghể đến tận xương.

Ta nghi hoặc nhìn y, vẫn là khom người hành lễ: "Điện hạ?"

Khương Viễn Mạc nhướng mày, giọng nói của y rất trầm, rất xa, nhưng ta lại nghe thấy rõ ràng:

"Mộ Dung Thanh Kỳ, một cô nương có giáo dưỡng lại lén lút gặp riêng nam nhân, nàng không sợ điều tiếng thiên hạ hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ta buồn bực nhìn người bên kia hồ, cũng không biết là ai ép buộc ta lên ngựa, lúc này lại giống như rất quan tâm đến vấn đề lễ tiết.

Chẳng qua, sắc mặt y quá dọa người, vẫn là không nên nói ra: "Điện hạ, ta có chút việc muốn gặp Tuyết công tử, vì vậy không thể tiếp tục đứng chờ ngài."

Đôi môi đỏ của Khương Viễn Mạc khẽ mím lại, y bực bội nhủ mảy. Tròng mắt đen chiếu đến Tuyết công tử bên cạnh, lóe ra ánh sáng kì quái, sau đó lại nhanh chóng chuyển tới trên người ta.

Ta lo lắng gọi: "Điện hạ?"

Hai bên cứ vậy đứng nhìn nhau, tới lúc ta không chịu nổi muốn lên tiếng, Khương Viễn Mạc đột nhiên tiến tới phía trước. Mũi giày vừa động, cả người giống như một cánh hoa đỏ rực bay lên, tà áo lướt như bay trên mặt nước tĩnh lặng, tạo nên vô vàn những gợn sóng lăn tăn.

Ta chỉ biết há hốc mồm mà nhìn, nhìn rồi lại nhìn, cho đến khi người kia nhẹ nhàng dừng lại trước mặt.

Giật mình lùi lại: "Điện hạ?"

Khương Viễn Mạc không để cho ta lùi thêm vài bước, y tiến tới, đột ngột nắm lấy cổ tay ta, kéo mạnh về phía sau. Ta hoảng hốt hô lên một tiếng, ngạc nhiên vô cùng mà nhìn y.

"Mộ Dung Thanh Kỳ, bốn cung nói nàng giữ áo cho bốn cung, nàng thế nhưng dám trốn việc!" Tròng mắt đen của y lộ ra phần nộ cùng uất ức, tựa như ta vừa làm ra một chuyện sai sót tày đình.

Ta ngỡ ngàng, chỉ là... chỉ là một cái áo mà thôi, y tức giận đến mức này sao?

"Đau..." Cảm nhận được cổ tay bị siết đến tê buốt, ta khẽ nhủ mảy, giương lên đôi mắt khó hiểu nhìn y: "Điện hạ, ta đã nói trước với ngài, ta vào cung để tìm người."

"Nàng đáng lẽ có thể nói với bốn cung người cần tìm." Khương Viễn Mạc nhìn ta chằm chằm, nói.

Là sao?

Người này tức giận vì ta không đứng chờ y, hay là vì cái gì khác?

Ta há miệng, vừa định giải thích, người bên cạnh đã lên tiếng trước:

"Thái tử điện hạ, tay nữ tử không thể nắm như vậy."

Tuyết công tử khoan thai đứng đó, bạch y xuất trần đối lập với áo bào đỏ rực, tóc đen buông lơi trên vai, tròng mắt thâm thúy của chàng lộ ra vẻ nhàn tản thong dong.

Đôi mày sắc bén của Khương Viễn Mạc nhíu lại, y âm trầm cười: "Tuyết công tử cũng quá quan tâm đến Thanh Kỳ tiểu thư rồi, nếu đã như vậy, mong công tử chú ý đừng hủy hoại danh tiếng của nàng."

Tuy y nói thế, ta cảm thấy lực ở cổ tay dần buông lỏng, không còn siết chặt đến phát đau, nhưng cũng tuyệt đối không buông ra.

Tuyết công tử chẳng buồn bực, chàng chỉ cười, giọng nói trong trẻo như cầm âm: "Tại hạ thật sự quan tâm đến nàng, cũng hi vọng điện hạ để ý nàng như ngài đang thể hiện."

"Bốn cung dĩ nhiên để ý nàng." Khương Viễn Mạc nhếch môi, khinh ngạo cười.

Ta ngơ ngác nhìn y, chuyện gì đang xảy ra thế này? Ai cần quan tâm, cần ai quan tâm?

Ôi, chóng mặt quá.

Ta lặng lẽ rút ra khỏi bàn tay lạnh lẽo của Khương Viễn Mạc, đầu óc quay cuồng. Hai người kia đều quay lại nhìn ta.

"Ta... trong người có chút khó chịu, điện hạ, Tuyết công tử, thứ lỗi không thể phụng bồi." Ta không nói dối, cơ thể quả thực có chút kì lạ.

"Khó chịu? Không phải vừa rồi còn tốt sao?"

Khương Viễn Mạc nhíu mày, y tiến tới, dịu giọng: "Để ta đưa nàng về phủ thừa tướng."

Ta kinh ngạc nhìn y, đưa ta về? Đường đường là thái tử một nước, làm sao có thể làm loại chuyện này: "Không..."

"Nếu không ngại, hay là để tại hạ kiểm tra cho Thanh Kỳ tiểu thư trước?"

Tuyết công tử cất lời, cắt đứt giằng co giữa hai người chúng ta.

"Không cần!" Ta còn chưa kịp lên tiếng, người đứng bên đã phát tay khước từ. Y lạnh lẽo nói: "Tuyết công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa nơi này

không phải phòng kín."

Tuyệt công tử lơ đãng liếc qua ta, hai ánh nhìn gặp nhau, ta thấy trong mắt chàng đầy vẻ nghiêm nghị cùng lo lắng.

Chàng thông thả đáp: "Điện hạ, lương y như từ mẫu, vốn chẳng cần quan tâm đến những quy tắc buồn cười này. Tại hạ lo lắng cho Thanh Kỳ tiểu thư, nếu điện hạ không lo, vậy đừng để ý ta quản nàg."

"Bổn cung dĩ nhiên quan tâm nàg. Tuyệt công tử khỏi cần lo lắng, đưa Thanh Kỳ về rồi, bổn cung lập tức phái thái y riêng tới khám bệnh."

Ta lúc này đầu vầng mắt hoa, nào muốn giằng co với hai người này nữa, vội lùi khỏi vòng tay của Khương Viễn Mạc, cúi người nói: "Công tử, điện hạ, không dám làm phiền hai người, ta tự về được rồi."

Nói xong, chẳng cần xem họ đồng ý hay không, ta nhanh chóng xoay người đi thẳng. Chân tay giống như nhũn ra, có lẽ ta đã mắc phong hàn, đứng trong gió lạnh quá lâu rồi.

Chỉ là, bệnh tình trở nặng thật nhanh.

Thật nhanh.

Một cơn buốt lạnh chạy từ đầu ngón tay, chạy thẳng đến tim ta. Bước chân không còn nghe lời, lao đảo một cái, ta khụy xuống.

Người đứng sau kịp thời đón được thân thể mềm nhũn của ta, khuôn mặt tuấn mỹ của Khương Viễn Mạc đột ngột hiện ra trước mắt, trong mắt y là hoảng hốt cùng bất ngờ:

"Thanh Kỳ, nàg ổn không?"

Ta tựa vào vai y, ho đến tê tâm liệt phế, trong lòng rối loạn tột cùng, hình như...

Ta không ổn rồi.

Tầm mắt mơ hồ, lại nhớ đến nương. Nàg nằm trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt, luôn miệng gọi ta.

"Thôi, Thanh Kỳ."

"Ta không xong rồi."

"Sống cho tốt, quên người kia đi."

Tuyệt công tử chẳng nói một lời, nhanh chóng bắt lấy cổ tay ta, lúc chàng ngẩng lên, ta thấy đôi môi chàng mím chặt.

Ta cười cười: "Ta biết..."

Là ta đã không trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Cuối cùng, nương chỉ bị cảm lạnh thông thường, còn ta lại chính thức nhiễm bệnh. Thật sự là cuộc đời lắm cái bất ngờ, nhưng thôi, ít ra người bệnh là ta.

Ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị cách ly khỏi mọi người, dù sao chuyện này cũng là tất yếu.

Ai ngờ, lúc này, ta lại đang ở đây.

Tuyệt gia trang.

Ngần người ngấm tuyết rơi ngoài cửa sổ, cảm giác giống như đang mơ. Tuyệt gia trang ơi là Tuyệt gia trang, đời trước ta chỉ mong một lần được ngắm hoa đào nở phía sau núi Tuyết, đời này chẳng chút cầu mong, vậy mà hôm nay ở lại trong chính viện, chỉ cách nơi người kia làm việc vài bước chân.

Kì lạ thay, ta lại chẳng cảm thấy chút vui vẻ nào. Có phải trong lòng đã biết rằng cho dù cách nhau thật gần, bản thân vẫn là không bao giờ có thể chạm đến?

Rèm cửa trắng bị gió lay động, vài bông tuyết rơi xuống bụi gỗ, tan chảy dưới hơi nóng của ánh lửa. Ta thở dài một tiếng, kéo ra chăn lông cừu dày nặng, loay hoay mang giày vào chân. Áo bảo trắng toát rộng rãi, chất vải là lụa thượng đẳng, đáng tiếc chẳng thể ngăn được gió lạnh lùa vào người.

Vừa bước tới bàn trà, tiếng nói trong trẻo từ ngoài cửa truyền đến: “Cô nương, dưới đất rất lạnh, không tốt cho bệnh tình của người.”

Ta quay đầu nhìn người vừa tới, ngại ngùng cười: “Ta biết... Chỉ là muốn đi ra đóng lại cửa sổ.”

Nữ tử lạnh lùng đứng trước cửa, áo trắng làm nổi bật tóc đen như suối thả dài trên lưng, khuôn mặt đẹp không lộ chút cảm xúc. Thật khó tin người này lại mang phận nô tài, hoặc theo ta cảm thấy mà nói, người hầu ở đây thoát nhìn còn cao cao tại thượng hơn đám công tử tiểu thư trong kinh thành.

Vì thế, ta thật sự không quen nhìn nàng mà sai bảo này nọ.

“Cô nương chỉ cần gọi ta một tiếng là được rồi.”

Đã nói không quen mà.

Ta then thùng chui vào trong chăn, gật đầu tỏ vẻ đã biết. Bạch Ngân cũng không nói nhiều, nàng nhẹ nhàng ghé lại góc chăn cho gọn gàng, ta nhìn đôi tay như ngọc của nàng, sức nhớ ra một chuyện, vội vàng hỏi: “Tuyệt công tử đưa ta lên đây, còn thái tử Tây Kỳ thì sao?”

“Ngoại trừ cô nương, trang chủ không mang về bất kỳ người nào.”

“Không, ý ta là...” Ta day trán: “Thôi. Tuyệt công tử vẫn đang trong phòng chế thuốc sao?”

Bạch Ngân cứng người một chút, sau đó cup mắt đáp: “Vâng, từ khi cô nương hôn mê đến nay, đã hai ngày ngài không ra khỏi phòng.”

“Ta hôn mê? Hai ngày?” Ta tròn mắt.

“Đúng vậy, lúc đưa cô nương đến người vẫn còn tỉnh táo, sau khi hỏi về gia đình liền thiếp đi, cứ thế hai ngày trôi.”

Ta sững sờ, lúc ấy ta còn tưởng mình vì mệt quá mà ngủ mất: “Thế Tuyệt...”

Còn chưa nói hết câu, một tiếng “ọt” từ bụng phát ra, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Bạch Ngân triệt để ngại người. Ta sau vài giây sững sờ mới nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, mặt mũi liền có chút nóng nóng.

Ngượng ngùng cười: “À, hóa ra là ngủ lâu như thế...”

Bạch Ngân hơi kéo lên khoe miệng, ngay lúc ta tưởng sắp thấy được nụ cười của băng sơn mỹ nhân, nàng đột ngột xoay người: “Cô nương đợi một chút, thức ăn sẽ mang đến ngay.”

Đồ ăn cho người ốm rất đơn giản, một chén cháo thịt băm rắc hành lá lên mặt, canh gà hầm nấm kim, một chén củ cải xắt sợi. Ta cũng không thấy thèm ăn, có điều nếu lại để dạ dày kêu như thế nữa, ta thật chẳng biết giấu mặt vào đâu.

Miễn cưỡng đưa một muỗng canh gà vào miệng, ta nhận ra sự việc không chỉ có như vậy: “Canh gà này sao lại có mùi tảo tào?”

“Là thuốc.” Bạch Ngân thần nhiên nói: “Còn có nhân sâm.”

Ta trầm ngâm một lúc, cuối cùng chỉ biết gật đầu đáp: “Thật có tâm.”

Vậy là ta đã ăn hết sạch đồ trong khay. Nghĩ đến cũng thấy xấu hổ, chỉ biết đổ cho đất đai núi Tuyết thật tốt, trồng nấm kim lại có thể ngon như vậy, ngay cả thịt gà cũng rất ngọt ngào.

Trong lúc ta còn đang đắm chìm trong dư vị của mỹ thực, Bạch Ngân từ ngoài cửa tiến vào, trên tay là bát sứ trắng tinh. Vừa nhìn đến thứ chất lỏng màu đen kìa, dạ dày ngoài ý muốn lại quặn lên một trận.

“Cô nương, thuốc này phải uống ngay khi còn nóng.”

Vừa nhận lấy bát thuốc trong tay nàng, ta ngay lập tức nhắm mắt dốc cạn một hơi.

Bạch Ngân đã chuẩn bị sẵn một chén lê ngâm đường, ta nhăn mày vì đắng, nhanh chóng xúc vài thìa bỏ vào miệng.

Trong phòng âm ỉ tĩnh lặng, bên ngoài lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, càng ngày càng thêm gần hơn. Ta đặt muỗng xuống, nghi hoặc hỏi Bạch Ngân: “Ai vậy? Đang tới chỗ chúng ta đúng không?”

Sắc mặt Bạch Ngân có vẻ không tốt lắm. Nàng vừa định hé môi, ngoài cửa đã vang lên âm thanh trầm bổng: “Bạch Ngân, có khách sao?”

Ta hướng mắt về phía phát ra tiếng nói, trước cửa ra vào có thêm vài bóng người. Nữ nhân đi đầu mặc áo lông cáo nhuộm đỏ, một đầu tóc đen quấn hờ bằng trăm phượng. Nửa mặt từ mũi trở lên đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc khắc hoa văn tinh xảo, chỉ nhìn thấy một đôi mắt đen như ngọc thấp thoáng lộ

ra.

Ta giật mình, nhìn qua cũng biết đây là bậc trưởng bối, liền quay sang Bạch Ngân thì thầm: “Vị này là?”

“Ta là quản gia ở đây.”

Còn chưa nghe Bạch Ngân trả lời, nữ nhân kia đã lên tiếng trước. Ta quay người nhìn sang, nàng cũng chăm chú theo dõi ta, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên.

“À, gặp qua cô cô.”

“Là tiểu thư phủ thừa tướng sao?” Nữ nhân khoan thai ngồi xuống ghế, mắt đẹp vừa liếc, đám nha hoàn bên cạnh ngay lập tức cung kính khom người, không ai bảo ai lùi ra ngoài.

“Đúng là tiểu nữ.”

“Tiểu thư đây là bị bệnh, sau đó được trang chủ đưa về phải không?”

Ta gật đầu, trong lòng thắc mắc tại sao vị này là quản gia mà không biết. Bạch Ngân lại có vẻ lo lắng, nàng đứng bên cạnh ta, giọng nói khiêm tốn: “Phu nhân, trang chủ đang ở Tuyết Lâm viện, người...”

“Không vội.” Nữ nhân kia xua tay, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, đẹp đến chìm sa cá lặn. Có lẽ phong thủy núi này rất tốt, ngay cả người hầu và quản gia đều đẹp đẽ như vậy?

“Là Thanh Kỳ nhỉ? Tiểu thư lên trên này, phụ mẫu liệu có vấn đề gì không?”

“Không... à.” Ta lúng túng cười, đôi mắt của người này khiến cho ta cảm thấy không được tự nhiên, nó quá tầm tối, sâu hun hút, giống như mọi tâm sự trong lòng ta đều sẽ bị lột trần trước cái nhìn này.

Rất giống ánh mắt của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tuyết rơi càng lúc càng dày.

Đã ba ngày từ khi ta đến nơi này. Mọi thứ yên ổn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, thậm chí nếu như không phải Bạch Ngân ngày ngày mang thuốc tới, ta cũng quên mất mình đang bị bệnh.

Cơ thể không có cảm giác khác thường, lẽ nào thuốc của Tuyết công tử tốt như vậy?

Trên người khoác áo lông cáo ấm áp, ta lén lút lúc Bạch Ngân không ở đây, mang ô ra ngoài, đứng trong rừng đào mà ngắm người. Lúc này, trên cành cây khẳng khiu đã nhú ra những búp mầm nho nhỏ, đợi đến mùa xuân, hoa đào sẽ nở rộ, cả khu rừng tràn ngập sắc hồng xinh đẹp.

“Thanh Kỳ cô nương, có những thứ không phải của mình, vậy thì cũng đừng nên vọng tưởng.”

Nhưng là, ta nào có vọng tưởng cái gì?

Thờ dài một hơi, vẫn là nên sớm quay về thôi, còn phụ thân mẫu thân dưới kia, ta lo lắng cho họ biết bao.

Nói đến dưới kia, ta ở chỗ này giống như tượng gỗ cái gì cũng không rõ, chỉ biết qua lời Bạch Ngân nói mọi chuyện vẫn tốt, còn Tuyết công tử từ lúc được đưa lên đây ta chưa một lần gặp qua.

Tuyết rơi phủ kín trên ô, ta khẽ xoay một vòng, muốn tiến sâu hơn vào rừng đào. Mong rằng lúc Bạch Ngân quay lại, nàng sẽ không tức giận ta không biết giữ gìn sức khỏe.

Nửa diện tích của núi Tuyết để trồng hoa đào, ta cũng chẳng hi vọng đi hết được rừng đào này, chỉ là thích đi, vậy thì đi. Chừng trăm bước chân, những cây đào ngày một lớn hơn, trồng sát vào nhau, cảnh này cuốn lấy cảnh kia.

Tầm mắt đột nhiên bắt được một làn vải trắng phát phơ. Ta nghi hoặc tiến lại gần, xa xa sâu trong khu vườn là một chiếc áo mắc trên cành đào, đang nhẹ nhàng theo gió mà lay động.

Áo trắng, của ai?

Dù sao ở đây hầu hết mọi người đều mặc bạch y, đứng từ chỗ này trông ra, không thể phân biệt được là của nam hay của nữ.

Ta đoán... để quên? Hay là gió thổi?

Gió thổi xuyên qua rừng đào? Chắc là không có khả năng.

Bước chân tiến tới, ta vươn tay với lên, gỡ xuống chiếc áo hồ hững trên cành cây. Làn vải mềm mại mát lạnh, vạt áo thêu vân mây chỉ bạc tinh tế, vai khá rộng, hẳn là của nam nhân.

Vừa định treo lại bạch y lên cành cây, gió lạnh thổi tới mang theo hương trầm trên áo bay vào mũi. Ta giật mình, suýt chút nữa đã quăng cái áo trong tay xuống.

Có phải... là của người kia? Sao chàng lại để quên ở trong này?

Ta hoang mang ngó nghiêng ngó dọc, do dự không biết nên để lại hay mang về trả lại cho Tuyết công tử. Để lại thì tiếc, mang về... dù sao cũng là y phục của nam tử.

Thôi. Về nói lại với gia nô, bảo họ vào lấy là được rồi.

Đúng lúc ta định quay người rời đi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng động. Ta nghi hoặc dừng lại, lắng tai nghe, giống như là tiếng nước? Nhưng giữa rừng đào hoang sơ này, giữa trời tuyết giá lạnh như vậy, ở đâu ra nước?

Cây đào mọc quá cao, quá dày, ta loay hoay một hồi mới vén qua lớp lớp cành cây, trên tay cầm theo chiếc áo. Vừa lách qua, ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Hồ nước! Thật sự có hồ nước, lạ lùng là nó không bị đóng băng, quan trọng hơn, có một người ngâm mình trong thời tiết như thế này.

Ai kia da trắng như ngọc, đứng từ phía này nhìn sang, chỉ thấy mái tóc đen ướt sũng quấn quanh tấm lưng thon gọn, cánh tay xinh đẹp hồ hững đặt trên mặt nước, giống như thật sự có điểm tựa bên dưới.

Tìm ta đập thành thịch trong lồng ngực, hai chân tê cứng không dám nhúc nhích. Mãi đến khi người đó từ từ quay lại, ta mới giật mình hốt hoảng trốn sau thân cây.

Đầu óc hỗn loạn, một lúc sau, giọng nói trong trẻo quen thuộc của Tuyết công tử truyền tới:

“Ai ở đó?”

Ta bị câu hỏi của chàng dọa cho hồn vía đều bay mất, không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng nhấc chân định chạy trốn.

“Xoạt!”

A, áo choàng bị mắc vào cành đào rồi!

Ta cứng người, vừa toan cởi áo choàng, giọng nói của người kia lại vang lên, âm thanh cách ta rất gần: “Thanh Kỳ?”

Ta bị dọa cho dựng đứng, phất một cái quay người, ngay lập tức chống lại con người đen thâm thúy của chàng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng đầy vẻ ngạc nhiên, trông mắt trong trẻo sáng ngời, mái tóc ướt sũng, trên người chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng.

“Tuyết... công tử, xin thứ lỗi, ta...” Ta túng quần vô cùng đáp, vừa nhìn đến người trước mặt, tầm mắt vội vàng lảng tránh sang nơi khác.

Quá đẹp. Quá...

Bỗng nhiên, ta cảm giác cánh mũi nóng nóng, chất lỏng ấm áp chảy xuống khóe môi. Ta sững sờ đưa tay lên lau, nhìn tới màu đỏ chói mắt, mắt một lúc mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Cái... gì... Không thể... nào!

Đôi mắt đen của Tuyết công tử chiếu đến khuôn mặt lem luốc của ta, khóe môi chàng hơi kéo lên: “Thanh Kỳ, nàng...”

Trời ạ! Ta cuống quýt đưa hai tay ôm mặt, xấu hổ đến cực điểm lùi về phía sau, nói mà như khóc: “Mạo phạm rồi, ta... ta sẽ đi khỏi đây ngay lập tức!”

Tiếng cười khe khẽ của Tuyết công tử truyền tới, sau đó là một đôi tay lạnh lạnh kéo ta lại: “Nàng không muốn chảy máu đến chết chứ? Ngồi xuống đây.”

Ta rất muốn xua tay rời đi, đáng tiếc cả hai đều dùng để bịt mũi mất rồi.

Tuyết công tử gỡ ra áo choàng mắc vào cành cây của ta, đỡ ta ngồi xuống bệ đá gần đó. Chàng khẽ nhủ mày, dịu dàng nói: "Nàng bỏ tay ra đi."

Bỏ tay ra? Ta theo bản năng lắc đầu ngay lập tức.

"Ngoan." Giọng nói của chàng xen lẫn tiếng cười: "Một chút thôi."

Ta ngáp ngừng giấy lát, cuối cùng chán nản buông tay, trong lòng xấu hổ vì khuôn mặt lem luốc của mình hẳn rất buồn cười.

Ngón tay thon dài của Tuyết công tử đưa lên, nhẹ nhàng đặt trên môi ta. Ta giật mình, nghi hoặc nhìn vào đôi mắt sáng ngời của chàng.

Đột nhiên, chàng cười rất đẹp.

Tim lại nảy lên, đập nhanh thật nhanh. Ta giống như bị đôi mắt đen sâu thẳm kia hút đi linh hồn, chỉ biết chăm chăm nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, vành tai hồng rực như ráng chiều.

Ngón tay lạnh lạnh của chàng từ từ vẽ quanh viền môi nhợt nhạt của ta, thật chậm, xúc cảm tinh tế mềm mại như lụa thượng đẳng, dịu dàng vuốt ve, tựa như lông chim ngựa ngửa. Ta ngồi im như phỗng, chẳng thể phản kháng, bởi vì đã trót đắm chìm vào mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Ngón tay lạnh lạnh dịu dàng ấn lên nhân trung, phon phớt như gió, đem trầm hương lượn lờ cuốn quanh chóp mũi, mê hoặc ta sa vào cái bẫy ôn nhu của chàng. Ta mở to đôi mắt mê ly, chăm chú theo dõi từng chuyển động trên khuôn mặt người kia, không có cách nào che giấu bi thương và say đắm trong mắt.

Đôi lúc ta tự hỏi, tại sao ta yêu con người này đến chết đi sống lại, tại sao muốn quên mà vẫn chẳng thể quên, rồi sau đó lại tự trả lời, ai bảo ta yếu đuối như thế, lại yêu chàng như thế.

Phải. Ta chỉ là một kẻ yếu đuối, một nữ nhân đắm chìm trong ái tình có bao giờ mạnh mẽ? Vậy thì tại sao phải quên khi bản thân không có cách nào quên?

Duyên hay nợ? Nếu là duyên, có sao đau khổ như vậy? Còn nợ, ta nợ chàng cái gì, khiến cho hai kiếp đều phải trả giá như thế?

Người trước mắt ta đây, đẹp như một bức họa. Đôi mắt đen của chàng chứa đầy nhu hòa, nhìn không ra cảm xúc. Ta lặng lẽ thờ dài, vờn tay vén lên tóc mai ướt sũng của chàng.

Là yêu, hay là thương hại?

Tuyết công tử im lặng để mặc ngón tay luồn vào tóc, vẽ mặt thản nhiên như thể chạm vào nhau là chuyện rất đời bình thường. Chàng nắm lấy những ngón tay lạnh lẽo của ta, đầu nghiêng nghiêng, những bông tuyết tinh xảo chạm rai phủ lên lông mi dày rợp, thoát nhìn không giống người phàm.

Hai ánh mắt chạm vào nhau, chàng dịu dàng, ta kiên định. Đôi môi khô khốc của ta hơi hé mở, giọng nói nhàn nhạt như từ cõi xa vọng tới:

"Thật ra công tử đã biết, phải không?"

Thật ra chàng đã biết ta mê luyến chàng, biết từ lần đầu tiên gặp mặt, phải không?

Tuyết công tử chăm chú nhìn ta, cái nhìn sáng rực như lửa cháy, một người lạnh bạc như chàng, thì ra cũng có lúc nhiệt tình như vậy.

Khóe môi của chàng đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ, nụ cười vui vẻ như một đứa trẻ nhận được món quà chờ đợi từ lâu, trong trẻo tinh khiết đến rối loạn lòng người.

"Nàng có nhớ, dưới gốc đào, ta hỏi nàng rằng: liệu chúng ta có thù oán gì không?"

Ta gật đầu, hỏi: "Ngài để ý ta từ lúc đó sao?"

Chàng cười, trả lời rất đơn giản: "Ừ."

Trái tim đột nhiên nhẹ nhõm đến lạ, thì ra từ trước tới giờ, ta vẫn luôn đợi câu này của chàng.

Ừ, chàng biết rồi. Ta không cần giấu nữa, bởi vì vốn dĩ giấu không nổi.

Ta ngửa mặt lên trời, thỏa mãn thở ra một hơi, làn khói ẩm áp vô tình thổi tan những bông tuyết giá lạnh, rơi xuống nhẹ nhàng như bao phiến muộn đê nặng trong tim ta.

"Công tử có phiền không, bị ta nhìn như thế?"

"Không."

"Ngài không trách ta dây dưa lằng nhằng phải không?"

"Sẽ không."

"Nếu ta vẫn thích công tử, ngài cứ để mặc ta nhé?"

"... Ừ."

Ta cười rộ lên, nghiêng đầu đưa đôi mắt long lanh nhìn chàng. Chàng đáp ứng dễ dàng vậy sao? Trước giờ, có phải ta vẫn luôn tự vác đá trên lưng không?

Im lặng một lúc, Tuyết công tử lại ngẩng lên, nghi hoặc nhìn ta.

"Nàng không muốn gì thêm sao?"

Ta lắc đầu.

Tuyết công tử nheo mắt, thần sắc ngạc nhiên: "Không cần gì nữa?"

Ta lắc đầu lần nữa.

Bản khoán của ta đều đã được giải đáp rồi. Ta sợ chàng chán ghét ta si mê, vì thế vẫn luôn giấu diếm. Bản thân tự dặn hãy quên đi mà không được, chỉ muốn cứ vậy yêu chàng, chỉ cầu chàng đừng phát hiện, đừng bức tức, cứ để ta yêu chàng như vậy.

Bây giờ mọi thứ đều đã ổn thỏa, ta có thể vui vẻ sống rồi, còn cần thêm điều gì nữa?

Thật ra, ta yêu chàng, giống như con chiên tôn thờ tín ngưỡng, không muốn mạo phạm, cũng không muốn làm nó nhiễm bẩn.

Tuyết công tử đột nhiên đứng dậy, cầm lấy áo bào trong tay ta, khoác lên người. Chàng thông dong cài lại đai lưng, ngón tay thon dài nổi bật trên làn vải bạc, đẹp như thần tiên hạ phàm. Ta ngỡ ngàng ngắm nhìn, chiêm ngưỡng phong thái hào hoa nho nhã của chàng, trong lòng không còn có kỵ nữa.

Cài xong trân ngọc, đôi mắt đen tràn đầy ý cười của Tuyết công tử liếc qua, tựa tiểu phi tiểu hủi: "Nàng rất thích khuôn mặt của ta?"

"Rất đẹp." Ta mang vẻ mặt say mê đáp.

Dung nhan tuấn tú của chàng đột ngột phóng to trước mắt ta: "Đẹp như thế nào?"

Ta cười, giọng nói cao vút tựa hoàng anh: "Quân tử như ngọc."

Trên môi người đối diện động lại một nụ cười khó hiểu.

"À, thì ra là ngọc."

Ta ngỡ ngàng nhìn chàng, không đoán nổi trong cái đầu phức tạp kia đang nghĩ điều gì. Chàng lại cười, từ từ đưa tay ra: "Nắm tay ta."

Nắm tay chàng?

Ta giật mình, phản ứng đầu tiên là nhìn xuống tay mình, vội vàng lau vết máu vào váy, rồi mới đặt vào bàn tay vẫn chờ sẵn trước mặt.

Tuyết công tử nheo mắt, đột ngột kéo lên. Ta bị lực bất ngờ tác động loạn choạng bật dậy, khê khằng "a" một tiếng. May mắn người kia dùng sức vừa phải, ta chỉ lao đảo một chút rồi đứng vững đối diện với chàng.

Chàng hài lòng gật đầu, giọng nói nghiêm nghị: "Mộ Dung Thanh Kỳ, nàng là ai?"

Ta theo bản năng đáp: "Là nhị tiểu thư phủ thừa tướng."

Chàng cười: "Vậy ta là ai?"

"Là Tuyết trang chủ ôn nhuận như ngọc, đệ nhất thần y trong thiên hạ, là Đạp Tuyết công tử nổi danh kinh thành."

Tuyết công tử nghiêng đầu, đôi mắt đen của chàng trong vắt như nước mùa thu. Ta cảm thấy thắc mắc cùng tò mò, chẳng biết chàng không hài lòng điều gì?

"Tuyết công tử..." Ta ngập ngừng gọi.

Chàng lại nhìn ta, cái nhìn tối tăm xoáy sâu như vực thăm, đôi môi đỏ tuyệt đẹp khẽ nhếch:

"Nàng vẫn hay gọi ta... là gì?"

"Tuyết công tử?" Ta ngập ngừng, giọng nói có chút do dự: "Nam... Cung Thương?"

"A....." Tròng mắt đen của ai kia đột nhiên bùng sáng, chàng cười đến là chói mắt: "...Thì ra là nó."

Bạn đang đọc truyện *Đào Viên Tương Ngộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.